

Phùng Văn Phụng

**Cho Trọn
Đường Trần**

2024

Viết quyển sách này,
Thân ái tặng bà xã, các con, các cháu,
các chất (sẽ có)
yêu quý, thân thương.
Thân tặng gia đình Chú Thím Tư
Thân tặng em gái Thu-Hà thường trao đổi
những ý nghĩ, nội dung trong bài viết.

*Xin cảm ơn:
Nhà văn Nguyễn Thế Giác
Em Đỗ Dzũng Mr Print
đã lay out, set up, sửa chữa,
giúp phần kỹ thuật để hoàn thành quyển sách này.*

Đến cuối cuộc đời còn gì để tiếc?

Đến cuối cuộc đời, khi tuổi tác đã xế chiều, hay nói như nhà văn Huy Phương đến “Ga cuối đường tàu” rồi, ngẫm nghĩ, soát xét lại đời mình, có mấy điều ghi nhận như sau:

Những khó khăn nào rồi cũng qua đi. Sau cơn mưa trời lại sáng. Sau đau khổ là có niềm vui. Hết cơn bĩ cực tới hồi thái lai. Chuyện thánh Job trong kinh thánh, chuyện tái ông mất ngựa hay luật bù trừ an ủi chúng ta rất nhiều.

Xưa nay, người ta thường nói “thất thập cổ lai hy”, sống được đến 70 tuổi khó lắm. Nay nhờ ơn Trời, được 80 tuổi, thì quý lắm rồi. Tạ ơn Trời. Cám ơn đời. Sống thêm ngày nào đều phải được xem là ân phúc, là “bonus” của Trời ban cho mà thôi.

Thi sĩ Nguyễn Du, tác giả truyện Kiều, đã từng nói:
“Bất tri tam bách dư niên hậu
Thiên hạ hà nhân khấp Tố Như” còn tôi là người tầm thường, vô danh tiểu tốt, thì sao?

***1) Suy tư cuộc đời theo vận nước nổi trôi**

Nhìn lại quãng đời đã qua từ lúc còn nhỏ, sinh ra ở làng Đông Thạnh, quận Cần Giuộc, nghèo nàn, đường sá trơn trượt mỗi khi trời mưa, có bao giờ dám nghĩ về một tương lai phải sống xa nơi chôn nhau cắt rún đến nửa vòng trái đất.

Nỗ lực học tập, hết sức khó khăn, để qua được các kỳ thi ở trung học, ở trường Đại học, rồi hoạt động chính trị, đi tù cộng sản rồi ra tù, không được dạy học nữa, phải làm đủ các nghề linh tinh để sống. Qua Mỹ lại bắt đầu từ số không, lại làm việc cật lực - nghề không ưa thích - để sống và về hưu.

Tôi vẫn thích câu nói như sau: “Giá trị của bạn chính là việc bạn đã làm được gì, đóng góp gì, chứ không phải vỏ bọc hình thức bạn tốt nghiệp trường nào, có bao nhiêu bằng cấp.”

**Gia đình: - Tất cả kho tàng trên trái đất không thể nào so sánh nổi với hạnh phúc gia đình. (Calderon)*

Tôi cảm ơn gia đình tôi vì đến ngày hôm nay- tháng 07 năm 2022- đã sống với bà xã tôi, vài tháng nữa, được 55 năm. Sóng gió, gậy gốt, giận hờn, lục đục không biết bao nhiêu mà kể. Trong thời gian dài gần 8 năm tôi bị tù cộng sản, bà xã tôi một mình vừa đi dạy, vừa lo cái ăn, cái mặc cho bốn đứa con từ 8 tháng tuổi cho đến 7 tuổi. Khi đứa con gái út đi nằm nhà thương vì bệnh phổi có nước, cần săn sóc, mới là vấn đề nan giải. Làm sao sắp xếp thì giờ vừa đi dạy, vừa lo cho cháu nằm ở nhà thương, vừa lo cho các cháu còn lại ăn uống, tắm rửa, cơm nước, học hành?

Khi tôi bị đày ra Bắc, bà xã tôi phải vất vả thăm nuôi, mang đồ ăn từ trong Nam ra, lặn lội, gồng gánh, đem đến trại giam, ở trong thung lũng của rừng núi tỉnh Vĩnh Phú, gặp chồng được 15 phút rồi về. Tù chết quá nhiều nên trại mới cho thăm nuôi để gia đình của tù nuôi tù.

Cảm ơn cha mẹ đẻ gia đình vợ con cùng sống trong nhà, lúc tôi đi tù ở nơi rừng thiêng nước độc từ 1975 đến 1983. Để rồi sau khi tôi ra tù, qua thời gian dài 10 năm từ 1983-1993, gia đình tôi cũng nương tựa vào nhà ở của cha mẹ tôi mà làm ăn sinh sống.

** Sự nghiệp:*

Thiên Chúa ban cho sức khỏe, khả năng, trí tuệ, sự hiểu biết; ta cần phải đem hết khả năng Thiên Chúa ban cho để kiếm tiền nuôi thân, nuôi gia đình và đóng góp cho xã hội càng ngày càng tốt đẹp hơn. Làm việc đàng hoàng, kiếm tiền lo cho gia đình, cũng là đóng góp cho xã hội rồi.

***2)Đến cuối cuộc đời còn gì để tiếc?** Ôn lại cuộc đời đã qua tôi thấy gì?

Đau thương, đau khổ, vui mừng, đói khát, no đủ, đắng cay, ngọt bùi trong cuộc đời tôi ném đủ cả.

-Tù đày: gần 8 năm trong các trại cải tạo miền Bắc, chịu nhục nhã, lạnh lẽo, đói khổ ở các vùng rừng núi âm u, sơn lam chướng khí, hy vọng sống còn để trở về gia đình rất mong manh. Địa danh Mai Côi, Thác Guồng ở K4 Vĩnh Phú là nỗi ám ảnh kinh hoàng đối với tôi cho đến ngày hôm nay.

-Con chết: Con trai mới 48 tuổi, tuổi đã học tập được nhiều kinh nghiệm trong công ăn việc làm, lương bổng bắt đầu khá lên ... Nhưng bất ngờ, đã ra đi, mọi sự đều bỏ dỡ hết. Để lại hai cháu nội ông bà phải để ý, lo toan.

Bôn ba làm việc kiếm tiền, đem hết trí khôn, sức lực để tạo một ngôi nhà để trú ngụ, một số tiền để dành khi hữu sự như bệnh hoạn hay rủi ro khác, rồi đến lúc nào đó, với tuổi già, không còn sức khỏe nữa... cuộc đời sẽ ra sao?

*Rồi 5, 10 năm nữa sau khi ta lìa đời, kẻ thương người ghét, chắc cũng chẳng còn ai nhớ đến mình đâu?

Con cái, cháu chắt, có thân phận của chúng nó, mình chỉ có thể làm việc hết khả năng của mình mà thôi. Thiên Chúa sẽ tiếp tục nâng đỡ, lo lắng cho các con cháu.

Tôi luôn tự nhủ rằng hãy cố gắng sống với tinh thần lạc quan, tích cực, vui tươi.

Tôi có quên đi - nhưng vẫn nhớ - những đau khổ, khó khăn mà mình đã chịu đựng thí dụ gần 8 năm tù bị bỏ đói, sống lê lết trong các trại tù Long Thành, Thủ Đức, Lào Cai, Vĩnh Phú, Hà Nam Ninh... vừa đói, vừa lạnh, đi không muốn nổi vì bị suy dinh dưỡng...

*Con người có trí óc, khả năng để làm việc, để sống; nhưng con người còn có trái tim biết yêu thương, để biết phải quấy ở đời. Còn nợ ân nghĩa, ân tình làm sao mà trả được?

*Đã qua rồi những đau thương, khó khăn, khổ sở về vật chất và về tinh thần, gian nan, thử thách rất nhiều trong suốt thời gian đã qua. Vì vậy:

*Tạ ơn trời – hôm nay tôi còn sống
Mắt còn nhìn, còn đọc được Emails...
Đời còn vui, đâu đến nỗi cô liêu.*

.....

* – Cảm ơn tất cả các bạn đã cho tôi biết bao kỷ niệm vui buồn, những món quà vô giá mà không sao tôi có thể mua được.

*. – Xin cảm ơn tất cả ... những ai đã đến trong cuộc đời tôi, và cả những ai tôi từng biết mà chưa quen.

* – Cảm ơn những thăng trầm của cuộc sống, đã cho tôi nếm đủ mọi mùi vị ngọt bùi, cay đắng của cuộc đời, *để nhận ra cuộc sống này thật vô cùng ý nghĩa ...*

*Tôi vẫn thường xuyên tập luyện, suy nghĩ vui tươi, lạc quan mỗi ngày, nghe những lời nói vui vẻ, nói những lời nói tích cực, tránh nghe lời nói chê bai, chỉ trích, công kích người khác. Để chi vậy? Để tâm hồn được thanh thoát, vui tươi, hạnh phúc từng ngày. Khó lắm. Nhưng, tạ ơn Chúa. Nhờ Chúa giúp sức mỗi ngày. Để giữ gìn cho tâm bình an, giúp ngủ được, nhờ đó giữ gìn được sức khỏe, giảm sự suy sụp, mệt mỏi.

Sống lâu, có sức khỏe thì tốt. Nếu sống lâu mà nằm một chỗ, không nói năng gì được, cuộc sống thực vật, không còn biết gì nữa, không tự sinh hoạt hay tự ăn uống được, sống bằng “máy thở, ống thức ăn”, nếu *con cháu thấy bệnh không thể phục hồi được, không nên duy trì sự sống mà làm gì?*

*Vì vậy nên cứ để cho người thân ra đi từ từ, vì *sự chết là qui luật tất yếu của trời đất*. Đâu có ai thoát được chuyện sinh tử đâu.

Hằng ngày, mỗi buổi sáng, khi vừa thức dậy cần nói “Tạ ơn Chúa vì tôi còn sống”, sẽ làm cho tâm hồn ta vui vẻ, bình an. “Tạ ơn Trời mỗi sớm mai thức dậy, Cho con còn ngày nữa để yêu thương”.

***Mỗi ngày còn sống là một niềm vui**

Tôi đã lo trước phần hậu sự. Con cái không phải lo lắng về chi phí cho đám tang. Khi chết, ở mộ bia nên ghi câu sau đây: *“Chính lúc chết đi là khi sống muôn đời”* (Thánh Phanxicô Assisi)

Mỗi tuần, chúng ta mất một giờ đi nhà thờ ca ngợi, chúc tụng Chúa, rồi khi chết, linh hồn được sống đời đời, được hưởng đời sống vĩnh cửu, thật tuyệt vời và đời sống chúng ta có ý nghĩa biết bao.

Khi còn sống, sinh hoạt cộng đồng hay ở nhà thờ, “sống cùng, sống với” bà con, bạn bè, người thân vẫn thú vị hơn. Kết thân, có thêm nhiều người bạn ở nhà thờ vẫn tốt hơn là kết thân với những người bạn ở Casino hay là kết thân với các bạn nhậu. Có phải như vậy không?

*Mặc dầu nước Việt Nam đã thống nhất sau 47 năm (gần nửa thế kỷ)

Lòng người vẫn ly tán, chưa có hòa hợp, hòa giải thực sự, vẫn phân biệt đối xử, vẫn chưa có tự do nghiệp đoàn, tự do bầu cử, tự do ngôn luận, chưa có đa đảng, đối lập chính trị; những quyền căn bản này đã được thực thi trước đây ở miền Nam Việt nam, cách nay 55 năm, dưới thời đệ nhị cộng hoà, với hiến pháp 01-04-1967.

-Nơi nào có tình thương yêu, thì nơi đó luôn có những điều kỳ diệu. (Loilla Cather)

-Yêu thương là cái gì đó vĩnh cửu. (Vincenl Van Gohg)

Cùng đích của cuộc đời chúng ta là gì?

Dân gian ta có câu “sống gửi, thác về”. Sự sống chỉ là tạm bợ. Chết mới là trở về. Trở về đâu? Trở về với cội nguồn, trở về với Thượng Đế, Đức Chúa Trời, đấng đã tạo dựng ra mình, rồi chúng ta sẽ gặp nhau ở nước Thiên đàng, gặp lại tất cả những người thân yêu, tổ tiên, ông bà, cha mẹ, thân nhân, bạn hữu của chúng ta, những người mà ta đã gặp gỡ ở trên trần thế này, đã ra đi trước chúng ta.

Phùng Văn Phụng

11 tháng 07 năm 2022

Kỷ niệm ngày sinh thứ 80

Mời xem thêm:

**BỨC THƯ CUỐI CÙNG CỦA MARIA THẢO LINH gửi cho các soeur...*

<https://keditim.net/?p=101233>

**Sống như thể mình không bao giờ chết - Lm Anmai, CSSR*

<https://keditim.net/?p=113109>

**Tuổi Xé Chiều...!*

<https://keditim.net/?p=113098>

Thân phận con người, viết về Diệp Sú

Diệp Sú là Cựu Học Sinh trường Lương Văn Can. Tốt nghiệp Kỹ sư Hoá học. Học nhảy, bỏ một lớp, học luôn lớp 12, vì thời gian này có luật Tổng Động viên. Thi rớt là đi lính. Làm việc một thời gian ở Việt Nam rồi tìm cách sang Mỹ theo diện vợ chồng cách nay khoảng 13 năm.

Rồi việc bảo lãnh bị trục trặc, em không có thẻ xanh, không là thường trú nhân để sống hợp pháp tại Hoa Kỳ. Tuy nhiên em có đi làm, có đóng thuế, có một thời gian được cấp bằng lái xe, nhưng sau này không gia hạn bằng lái xe được nữa.

Rồi em phát hiện bị bứu ở ruột già lúc đó cục bứu đã lớn rồi. Đi vô Ben Taub, bệnh viện công, để chữa trị. Sau khi mổ cục bứu ở ruột già, xạ trị và hoá trị một thời gian, bệnh không hết, ung thư lây lan qua gan. Bác sĩ lại mổ gan để lấy cục bứu ra. Lại tiếp tục điều trị nhưng rồi bệnh lại lây lan sang phổi, đã lây lan vào máu rồi, bác sĩ cũng bó tay.

Em vẫn hy vọng vì bác sĩ nói là sẽ cho thuốc uống loại mới nhưng không thấy. Cuối cùng bác sĩ nói trong gan bị nghẽn mạch, uống thuốc cho thông mạch máu trong gan. Gan sưng, chân sưng, trong bụng giữ nước (hồi xưa gọi là cổ trướng). Cuối cùng bệnh quá nặng lại vào nhà thương Ben Taub, chỉ dùng thuốc giảm đau mà thôi, không có điều trị gì nữa cả. Nằm ở Ben Taub được 14 ngày không ăn uống, ngày cuối cùng, ngày thứ 14, thì ra đi.

Làm đám tang tại nhà quán Vĩnh Phước ngày Chúa nhật vừa qua (22-10-2017) chỉ duy nhất có người anh là Diệp Hùng, là thân nhân, còn hơn hai mươi người khác chỉ là bạn bè của Diệp Sú mà thôi.

Em mất ngày 19 tháng 10, còn 5 ngày nữa là tới ngày sinh nhật 24 tháng 10 năm 1956, tròn 61 tuổi. Tính âm lịch là thọ 62 tuổi.

Nguyên nhân nào bỏ xứ mà đi

Nguyên nhân nào nhiều người bỏ xứ mà đi sang các nước khác như Hoa Kỳ, Anh, Pháp, Úc để sinh sống. Tốt nghiệp Đại Học Việt Nam đâu phải là kém, là dở. Rồi qua Mỹ lại không sử dụng được sở trường của mình, bỏ hết bằng cấp, đi nấu nướng cho nhà hàng từ sáng sớm tới tối mịt mới về phòng trọ, không gia đình, không vợ con.

Đành rằng mình chọn con đường đi ra nước ngoài để sinh sống, *nhưng nếu trong nước có cuộc sống thoải mái, lương bổng hợp lý đủ nuôi gia đình có ai thêm đi ra nước ngoài đâu?*

Một đám tang chỉ có một người ruột thịt, còn lại là bạn bè, tuy nhiên nhờ có bạn bè cũng âm cúng phần nào.

Như vậy suốt đời em qua Mỹ chỉ làm việc, làm những việc không như ý, rồi bệnh, rồi mất.

An ủi cuối đời

Hơn một năm trước nghe tin Diệp Sú bị bệnh ung thư các bạn khắp nơi trong và ngoài nước gom tiền giúp em chữa bệnh. Tinh thần tương trợ, tinh thần cộng đồng của trường Lương Văn Can thể hiện ở trong nước còn kéo dài ra hải ngoại.

Những ngày bệnh nặng, cuối đời, cũng có nhiều bạn bè thăm nom, an ủi. Sang và Huê Mỹ ở Austin, Nguyễn Văn Tài, Trần Văn Mui và Tô Thu Thủy cũng có đến thăm. Diệp Kiếm Hoa, Dung (Cali), Sang Mỹ, Yên Nhi an ủi, gọi tiền giúp.

Sáng ngày 15 tháng 10 năm 2017, nhiều anh em đến thăm Diệp Sú ở bệnh viện Ben Taub, lúc này Diệp Sú không còn nói được nữa. Thở khó. Không còn điều trị gì nữa, chờ ra đi. Huỳnh Huê Mỹ hỏi Diệp Sú có biết anh em đến thăm không? Diệp Sú không thể trả lời được, chỉ ú ớ mà thôi. Nhìn em không cử động được, ốm nhom, Huê Mỹ phải rơi nước mắt.

Tôi đến gần Diệp Sú nói: có thầy Phụng đến thăm, Diệp Sú rảng mở mắt ra, há hốc miệng, nhưng cũng không nói được gì. Chắc lúc đó có biết nhưng không nói được. Cầm cánh tay lạnh ngắt không còn sinh khí. Hôm nay khuôn mặt rất hốc hác, hai chân đều sưng, bụng cũng to lên. Không ăn uống từ ngày vô nhà thương Ben Taub, ngày 05 tháng 10, 2017.

Chia sẻ trong facebook

[Huy Chiêu](#) viết:

Diệp Sú ơi!

Bây giờ thì ai có nói gì thì mày cũng không còn nghe nữa, đã buông bỏ hết rồi.

Hồi còn ở Việt Nam, làm hồ sơ đi Mỹ mà mày dặn em mày là đừng cắt hộ khẩu: tao đi rồi tao sẽ quay về. Bây giờ thì mày không về nữa, mày muốn khi mày chết đi, thì thiêu ròi đem tro rắc xuống sông, xuống biển vì mày biết ở bên đó không có người thân, chẳng ai nhang khói cho mày. Thôi, mày ra đi thanh thản như bản tính hiền lành, xuề xoà của mày...

Kinh Diệp viết như sau:

Trời Sài Gòn mấy ngày nay mưa tầm tã ngày đêm. Lòng buồn càng buồn thêm. Nhìn hình anh nằm trên giường bệnh mà đau thất lòng. Không dám nhìn mà vẫn cứ mở ra xem, xem rồi lại khóc, khóc mà vẫn xem. Thương anh nhiều lắm. Anh nói là trị hết bệnh anh sẽ về. Vậy mà giờ đây anh đã ra đi mãi mãi, không bao giờ trở lại. Chỉ còn vài tiếng thôi là đến giờ liệm anh rồi. Ra đi thanh thản anh nhé như chính cuộc đời của anh vậy, phiêu du, tự do, phóng khoáng... Hình ảnh bạn bè anh còn giữ lại và cả lá thư tay một tủ nhiều lắm... Buồn nhiều, thương anh nhiều dù biết rằng sinh tử là quy luật của cuộc sống. Mỗi người đều có con đường đi riêng cho mình nhưng cùng mức đến. Anh phải vui vì có người bạn thật tốt. Cám ơn tất cả các thầy cô, các anh chị đã thăm hỏi và tiễn đưa anh. Bao nhiêu năm làm kiếp con người, chợt một chiều tóc trắng như vôi, lá úa trên cao rụng đây.

Lời kết: Xin cầu nguyện cho hương hồn Diệp Sú sớm về miền lạc cảnh, an hưởng hạnh phúc đời đời.

Phùng Văn Phụng
Tháng 10-2017

Tạ ơn Trời, cảm ơn đời

Suy tư nhân ngày lễ Tạ Ôn (Thanksgiving) ở nước Mỹ

Sáng hôm qua, ngày 21 tháng 11 tôi gặp lại người bạn thân quen gần 20 năm, trong chợ Mỹ Hoa, anh là giáo sư toán ở Vĩnh Long, anh nhìn tôi chỉ cười, tôi hỏi anh có khoẻ không, anh cũng chỉ cười và không trả lời. Tôi thấy nụ cười rất hiền từ nhưng có cái gì đó bất ổn. Tôi hỏi vợ anh đang đi bên cạnh: - Anh khoẻ không chị?

Chị vợ trả lời: Anh bị bệnh mất trí nhớ và bị bệnh rung tay. Tôi lớn hơn anh hai tuổi.

* * *

Tôi tạ ơn Trời, tạ ơn Thiên Chúa, đáng Tồi cao đây quyền năng, đã cho tôi sống được tới tuổi này (75) tôi không có bệnh gì nhiều, sức khoẻ tốt, mặc dầu tôi cũng từng bị bỏ đói triền miên gần 8 năm trong các trại tù của cộng sản từ năm 1975 đến 1983.

Cũng nhờ bị bỏ đói lâu ngày như thế để tôi cảm nghiệm được rằng thức ăn rất quý và nhờ đó mới có cảm thấy được rằng, sau khi bị bỏ đói, không ăn cơm lâu ngày, khi gia đình gởi gạo ra, được ăn cơm với muối, cảm giác ngon kỳ lạ, tưởng chừng như ăn cơm với đường cát.

Tôi xin cảm ơn ông bà, tổ tiên, cha mẹ đã sinh ra tôi sống ở miền quê nghèo nàn làng Đông Thạnh, quận Cần giuộc, tỉnh Long An, để tôi biết thông cảm với bà con nông dân chất phác, cực nhọc làm ruộng hai mùa mưa nắng.

Tôi được may mắn sống trong hai chế độ tư bản tự do và chế độ độc tài cộng sản để tôi có thể so sánh chế độ nào đem lại bình an, ấm no, hạnh phúc thực sự cho người dân.

Tôi cũng được may mắn sống trong thời kỳ mà ít có ai dám nghĩ tới là nhìn thấy sự tan rã hàng loạt của các chế độ độc tài từ Ba Lan, Đông Đức, Hung, Tiệp Khắc, Roumanie, Albanie

và tại cái nôi của chủ nghĩa cộng sản là Liên xô trong những năm 1990-1991.

Tôi cũng cảm ơn Trời đã cho tôi sống trong các trại cải tạo gần 8 năm qua các trại Long Thành, Thủ Đức, trại trung ương số 1 Lào Cai, trại Vĩnh Phú K3 và K4, trại Hà Nam Ninh. Vì nếu bị giam giữ dưới ba năm thì không thể được định cư tại Hoa Kỳ.

Tôi cũng cảm ơn Chánh phủ và nhân dân Hoa Kỳ đã giúp đỡ, cho gia đình tôi đến bến bờ tự do, trợ cấp chỗ ở và thức ăn trong 8 tháng đầu mới chân ướt chân ráo đến Mỹ, để chúng tôi hội nhập vào đời sống ở Mỹ.

Suốt 25 năm sống ở Mỹ tôi chưa bao giờ bị một nhân viên cảnh sát nào vào nhà hỏi thăm. Chẳng bù những ngày tôi ra tù 1983-1993, từ công an thành phố, công an phường, công an khu vực, Ủy ban nhân dân phường tôi ở, thường xuyên theo dõi tôi làm gì, đi đâu, tiếp xúc với ai, tại sao nhiều sĩ quan chế độ cũ đến nhà như vậy?

Tôi cũng cảm ơn bạn bè, bà con đã giúp đỡ tôi trong những ngày đầu tiên đến Houston. Giới thiệu chỗ làm, chỉ dẫn từng việc nhỏ như đỗ xăng, mua tem, làm giấy “social”, thi bằng lái xe, hướng dẫn mọi điều tôi chưa biết vì mọi việc đối với tôi đều xa lạ, bỡ ngỡ.

Cảm ơn bà xã, các con đã nỗ lực tối đa để ổn định cuộc sống nơi xa lạ là nước Mỹ này.

So với những ngày đầu đến Mỹ cách nay 25 năm, phải đi xe bus trong mùa đông giá lạnh, phải học tập, làm việc cật lực, phải tiết kiệm tối đa để lo cho mọi sinh hoạt điện, nước, bảo hiểm xe... cùng để dành tiền lo cho có một căn nhà để ở và một chút tiền gửi về gia đình ở Việt Nam.

Cảm ơn những bạn bè, cựu giáo sư, cựu học sinh trường Lương Văn Can đã chia sẻ tâm tình, an ủi nhau trong những lúc khó khăn tưởng chừng như không thể vượt qua được.

18 Cho Trọn Đường Trần

Tôi xin cảm ơn khách hàng đã tin tưởng ủng hộ tôi trong 24 năm qua, và cũng cảm ơn những người vì nghi ngờ hay hiểu lầm đã nặng nề, gây gổ, chửi bới tôi, nhưng cũng nhờ đó tôi học được tính kiên nhẫn, lòng khoan dung, có giận hờn đó nhưng rồi quên và tha thứ vì cần học “yêu kẻ thù”(1) như Chúa dạy.

Tôi cố quên thời gian cộng sản đã đẩy tôi đi biệt xứ, nhốt tôi trong những vùng rừng thiêng, nước độc, bỏ đói tôi, tôi đi ra đồng để cuốc đất, trồng khoai lang, khoai mì không muốn nổi, bị cảm hoài, tưởng chết vì kiệt sức.

Tôi cũng tập quên, tập tha thứ khi bị chửi bới, nặng nề. Tôi đã có kinh nghiệm thông thường những người chửi bới nặng nề tôi đều có tâm hồn bất ổn. Hay có những lý do riêng vì gia đình bất hoà, vì tức giận vợ (chồng) hay đang bị bệnh nan y hay bị bất ổn tâm lý do bị ngược đãi, mang tù trong trại cải tạo cộng sản vẫn còn ám ảnh, ảnh hưởng đến tâm hồn họ. Do đó, tôi là đối tượng để họ có cơ hội trút nỗi giận hờn, đau đớn lâu ngày trong tâm hồn họ. Đó là một rủi ro nghề nghiệp hay đó cũng là *thử thách mà Thiên Chúa đưa đến để mình học tập tính kiên nhẫn, chịu đựng, tha thứ, yêu thương?*

Nhân ngày lễ Tạ Ôn, xin cảm ơn tất cả thân hữu, bà con, những người quen biết và những người không quen biết.

Phùng Văn Phụng

Ngày 22 tháng 11 năm 2018

(1) Hãy yêu kẻ thù và cầu nguyện cho những kẻ đã ngược đãi anh em (Mt 5,44)

Hậu quả của một cơn giận

Tức giận là gì?

Theo Medicinenet, [tức giận hay giận dữ](#) (anger có nguồn gốc từ ngôn ngữ cổ Bắc Âu) là một phản ứng cảm xúc liên quan đến việc tâm lý con người khi đang bị đe dọa.

Tức giận cũng là do đặt cái tôi của mình quá lớn, do kiêu ngạo (tội tổ tông Adam và Eve muốn bằng trời hay con người muốn làm tháp Babel để lên tận trời cao). Do tự cao, tự đại coi khinh người khác học thức kém, nghèo hơn, nhân cách thua mình v.v... cho nên khi mình bị xúc phạm hay không vừa ý người nào hay bất cứ chuyện gì, thì nổi “khùng” lên mắng chửi, to tiếng, nặng lời, hăm dọa, đánh đập, bắn giết...

Khi giận quá, con người mất khôn, không còn kiểm soát được chính mình nữa và có những hành động ghê gớm, điên rồ, không thể tưởng tượng được như...

Chuyện 1:

[Cãi nhau, chồng lao xe hơi chở vợ con xuống sông Hoài, 3 người chết](#)

Ngày 25 tháng giêng năm 2019

Cãi vã nhau, người chồng tức giận lái xe hơi đang chở vợ và hai con lao thẳng xuống sông Hoài ở thành phố Hội An, khiến 3 người chết. Trong xe hơi lúc này có bốn người gồm hai vợ chồng và hai đứa con. Hai vợ chồng cùng con trai tử vong, riêng bé gái (14 tuổi) biết bơi nên khi xe lao xuống sông đã nhanh chóng thoát ra ngoài, bơi vào bờ kêu cứu.

[Hiện trường trực vớt chiếc xe hơi và thi thể các nạn nhân.](#)
[\(Hình: Tuổi Trẻ\)](#)

Chuyện 2:

[Cãi nhau vì chiếc điều cày, em đâm chết anh trong ngày cúng cha](#)

13/09/2019

TTO - Người anh muốn mang điều cày lên chùa trong lễ cúng bố 49 ngày để mọi người cùng hút, người em không đồng ý, hai anh em xảy ra xô xát. Hậu quả là người anh bị em trai đâm chết.

Hiện trường nơi xảy ra vụ việc - Ảnh: KHÁNH LINH

Chiều 13-9 (2019), lãnh đạo Công an tỉnh Thái Bình xác nhận thông tin trên, đồng thời cho biết Cơ quan CSĐT công an tỉnh đang cùng các đơn vị nghiệp vụ, Công an huyện Kiến Xương khẩn trương điều tra làm rõ nguyên nhân.

Theo thông tin ban đầu, vào sáng 13-9, gia đình người thân ông Nghiêm Văn Th. (trú ngụ địa chỉ trên, đã mất) tổ chức làm lễ cúng tuần 49 ngày cho ông Th.

Trong lúc chuẩn bị lên chùa làm lễ, giữa hai anh em ruột Nghiêm Văn Thắng (29 tuổi) và Nghiêm Văn Thành (20 tuổi) xảy ra xích mích dẫn đến xô xát.

Trong lúc nóng giận, anh Thắng đánh Thành gãy răng cửa. Bị đánh đau, Thành vớ con dao trong bếp truy đuổi anh trai.

Anh Thắng bỏ chạy, nhưng đến khu vực ngã tư gần chợ Bật (thuộc địa phận xóm 6, xã Quang Bình) thì bị Thành đuổi kịp. Thành đã dùng dao đâm nhiều nhát khiến anh Thắng gục ngay tại chỗ.

Người dân sau đó đưa nạn nhân đi cấp cứu nhưng anh Thắng đã tử vong. Đến gần 15 giờ cùng ngày, thi thể nạn nhân được đưa về gia đình để lo hậu sự.

Nghi phạm Thành đã bị cơ quan công an bắt giữ ngay sau đó.

Chuyện 3:

Bị rầy la chuyện ăn nhậu, con trai cửa cổ mẹ già 72 tuổi

13/11/2019

Tho Em về nhà gặp mẹ ruột là bà Phạm Thị Thiều (72 tuổi). Bà Thiều la mắng Tho Em không lo làm ăn, phụ giúp gia đình mà tối ngày lo ăn nhậu.

Giữa hai mẹ con xảy ra cự cãi, Tho Em bỏ đi ra ngoài đường. Đi được một đoạn, Tho Em bực tức nên quay lại nhà, đi thẳng vào bếp cầm lấy con dao rồi cửa cổ mẹ ruột khiến bà Thiều tử vong tại chỗ.

Sự Chế Ngự Con Giận Dữ Của Bạn

Con giận dữ hay sự thù hận, khi đã gây ra, có thể có những kết quả tai hại khôn lường.

Theo *Tờ Thông-báo*, trong một năm, 80 phần trăm những nạn nhân bị giết trong một tiểu bang, thường bị giết bởi những thành viên trong gia đình hay những người bạn thân thiết. Hầu

hết những sự tấn công tai họa này là kết quả của những cuộc cãi nhau hằng ngày, trong nhiều hoàn cảnh khác nhau.

Hay là, như Bác sĩ Cecil Osborne giải thích trong cuốn sách của ông, cơn giận bị đè nén dần dần hiện ra trong "dạng của vài căn bệnh thần kinh: những ung nhọt, bệnh suyễn, chứng viêm khớp, chứng viêm ruột kết, chứng viêm da, những sự phiền não về tim hay bất cứ một tỷ lệ của cái khác."

Làm sao giải quyết được cơn giận.

Cần sáu bước như sau:

- 1- Thật thà thú nhận sự giận dữ của mình.
- 2- Chấp nhận có sự giận dữ
- 3- Quyết định giải quyết nó
- 4- Diễn đạt cảm giác giận dữ của bạn một cách sáng tạo *trong tình yêu thương*
- 5- Kiểm soát nó nếu bạn đang cảm thấy sợ hay đe dọa
- 6- Khi bạn đã chia xẻ cơn giận của bạn rồi tiếp theo là hãy tha thứ...

Kết: Tóm lại, sự giận dữ tạo ra những hậu quả không lường trước được mà báo chí hằng ngày vẫn thường xuyên nêu lên những trường hợp giết chóc nhau vô lý cũng vì không đè nén được sự giận dữ.

Sức người không làm được nhưng nhờ ơn Chúa, cầu nguyện với Chúa thì ta có thể làm được.

Đức Đạt Lai Lạt Ma nói:

“Hạnh phúc không phải là một vấn đề của số phận. Đó là vấn đề lựa chọn.”

Ông nói:

Hãy thận trọng với suy nghĩ của bạn bởi vì suy nghĩ sẽ trở thành lời nói.

Hãy thận trọng với lời nói của bạn bởi vì lời nói sẽ trở thành hành vi.

Hãy thận trọng với hành vi của bạn bởi vì hành vi sẽ trở thành thói quen

Hãy thận trọng với thói quen của bạn bởi vì thói quen sẽ tạo thành tính cách.

Hãy thận trọng với tính cách của bạn bởi vì nó sẽ tạo thành vận mệnh

và vận mệnh của bạn sẽ chính là cuộc sống của bạn.

Đức Đạt Lai Lạt Ma, trong bài:

(Đối thoại giữa Đạt Lai Lạt Ma và Leonardo Boff)

Suy nghĩ về bài dưới đây để tâm tư, tình cảm của chúng ta lắng đọng lại, không còn hơn thua, tranh chấp, nhất là tranh chấp giữa vợ chồng, cha con, mẹ con, anh em bà con lẫn nhau.

MỘT NGÀY, MỘT NĂM VÀ MỘT ĐỜI NGƯỜI

Một ngày rất ngắn, ngắn đến mức chưa nắm được cái sáng sớm thì đã tới hoàng hôn.

Một năm thật ngắn, ngắn đến mức chưa kịp thưởng thức sắc màu đầu xuân thì đã tới sương thu.

Một cuộc đời rất ngắn, ngắn tới mức chưa kịp hưởng thụ những năm tháng đẹp thì người đã già rồi.

Luôn luôn đến quá nhanh mà hiểu ra thì quá muộn, cho nên chúng ta phải học cách trân trọng, trân trọng tình thân, tình bạn, tình đồng nghiệp, tình yêu, tình vợ chồng, tình phụ mẫu, tình đồng loại ... Vì một khi đã lướt qua, thì khó có thể gặp lại.

Sau 20 tuổi, thì đất khách và quê nhà giống nhau vì đi đến đâu cũng có thể thích ứng.

Sau 30 tuổi, thì ban ngày và ban đêm giống nhau vì mấy ngày mất ngủ cũng không sao.

Sau 40 tuổi, thì trình độ học vấn cao thấp giống nhau, học vấn thấp có khi kiếm tiền nhiều hơn.

Sau 50 tuổi, thì đẹp và xấu giống nhau vì lúc này có đẹp đến mấy cũng xuất hiện nếp nhăn và tàn nhang.

Sau 60 tuổi, thì làm quan lớn và quan bé giống nhau vì nghỉ hưu rồi cấp bậc giống nhau.

Sau 70 tuổi, thì nhà to và nhà nhỏ giống nhau vì xương khớp thoái hóa không thể đi được hết những không gian muốn đi.

Sau 80 tuổi, thì tiền nhiều và tiền ít giống nhau vì có tiêu cũng chẳng tiêu được bao nhiêu tiền.

Sau 90 tuổi, thì nam và nữ giống nhau vì không thể làm nổi chuyện ấy nữa.

Sau 100 tuổi, thì nằm và đứng giống nhau vì đứng dậy cũng chẳng biết làm gì.

Cuộc đời của bạn và tôi là như vậy, không khác nhau nhiều...

Nhìn ra, hiểu được, cuộc đời là như thế...

Trân trọng những thứ đã có và đang có...

(Sưu tầm trên net)

Vậy mà tại sao con người còn thù hằn, giận dai, giận suốt đời, đến nỗi trước khi chết còn dặn thân nhân: “cấm không cho đương sự đến thăm tôi, tôi sẽ làm cho nứt hòm đó”.

Sao không khiêm nhường, cảm thông, yêu thương và tha thứ cho nhau vì trong Kinh lạy Cha có dạy: “*xin Cha tha nợ cho chúng con cũng như chúng con tha kẻ có nợ chúng con*” để lòng thanh thản, tràn ngập yêu thương, để đón nhận tình yêu thương của Cha trên trời, sau khi lìa khỏi cõi đời tạm bợ này.

Có phải vậy không?

Phùng Văn Phụng

11/2019

Thay thái độ, đổi cuộc đời

(hay Chuyện ly dị của con gái anh Nguyễn)

Ngày 25 tháng 12 năm 0000,

Nguyễn viết trong nhật ký: Lễ Giáng Sinh năm nay chưa giải quyết được chuyện gia đình của con gái. Con gái mình tự ái cao quá, không có lòng khiêm nhường. Con gái mình sẽ khổ về sau. Không biết thương con và thương gia đình hai bên. Chỉ nghĩ đến cá nhân, luôn luôn cho rằng mình đúng.

Mấy đêm nay không ngủ được. Xin Chúa giúp cho con sáng suốt, nói những lời dịu dàng, để thuyết phục con gái thay đổi ý định, đừng ra tòa ly dị nữa. Chứ ra tòa ly dị, khổ không phải chỉ mình nó, mà còn khổ cho con của nó nữa.

Chấn động tâm lý cho đứa cháu ngoại lần này lớn lao vô kể, không biết con gái mình, nó có nhìn thấy không? Chắc là không, vì đương sự quá kiêu ngạo, tự ái quá lớn, làm cho đã nư giận, chứ đâu thấy sau khi ly dị sẽ tác động xấu vào tâm lý, hụt hẫng, bất mãn, đau buồn cho con cái về sau. Tâm hồn cháu đau đớn, như bị xé con tim, xé thân mình ra, theo cha hay theo mẹ?

Con xin Chúa và Đức Mẹ giúp con, khiến con khôn ngoan. Chúa dùng miệng lưỡi con, để nói cho con gái nó nghe và chấp nhận.

Con cầu xin Chúa.

* * *

Nguyễn đã viết vài hàng cho con gái như sau:

- “Sự gì Thiên Chúa đã kết hợp, loài người không được phân ly” (Mc 10, 9)

- “Ai không yêu thương thì không biết Thiên Chúa, vì Thiên Chúa là tình yêu”

(1 Gioan 4, 8)

- Thay thái độ, đổi cuộc đời.

Sợ con gái không hiểu, Nguyễn lại tiếp tục viết:

“Đến tuổi này rồi, ba có kinh nghiệm, trong nội tâm sâu xa của con người, luôn luôn có hai sức lôi cuốn:

+ Thần dữ hay là lực ma quỷ luôn luôn lôi cuốn ta, đó là sự ích kỷ, muốn lợi mình mà hại người, muốn chia rẽ, ly dị, dành quyền lợi cho riêng mình. Thù ghét là do ma quỷ xúi dục.

+ Thần hiền, thần bổn mạng của mỗi người cũng lôi cuốn chúng ta làm điều tốt lành, yêu gia đình (chồng, vợ, con cháu) luôn luôn đặt tình yêu thương vào mọi lời nói, việc làm. Vợ chồng nâng đỡ nhau trong mọi hoàn cảnh, dầu khó khăn hay thuận lợi. Không bao giờ nghĩ đến ly dị vì “Sự gì Thiên Chúa đã kết hợp thì loài người không được phân ly” (Mc 10,9). Yêu thương là do tác động của Chúa Thánh thần.

Hai lực này luôn lôi kéo chúng ta, cho nên chúng ta cần cầu nguyện thật nhiều để điều tốt lành, lòng thiện hảo, tình yêu thương trong gia đình và ngoài xã hội càng ngày càng mạnh mẽ hơn lên.

Mỗi ngày, tôi đều cầu nguyện cho gia đình biết yêu thương nhau, không thù ghét nhau và cầu nguyện cho chính mình biết được những điều gì xấu xa mà cố tránh.

Ngày nào, ba cũng đi nhà thờ, cầu nguyện cho gia đình con biết hoà thuận, yêu thương nhau.

Ba cũng nhờ Cha Phó Xứ dâng Thánh Lễ, cầu nguyện cho gia đình con hợp nhất.

Ba của con,

Ký tên: Nguyễn”

* * *

Nguyễn lại viết trong nhật ký như sau:

Ngày 15 tháng 12 năm 0000,

Đêm nay thức dậy sớm, khoảng 3 giờ 30 sáng, rồi thức luôn. Buồn. Không ngủ được vì sự việc con gái thừa chồng ra tòa đòi ly dị. Ai xúi chuyện này, tội chết. Lại chỉ có luật sư xúi mà thôi.

Ngày 17 tháng 12 năm 0000,

Đêm nay cũng không ngủ được vì con gái thừa chồng ra tòa ly dị, nghe nói có đòi tài sản nữa chứ?

Ba giờ khuya đã dậy rồi. Dự định không can thiệp để chúng nó muốn làm gì thì làm, nhưng lương tâm mình không cho phép vì nếu ly dị chúng nó sẽ khổ sở về sau này.

Nguyễn cũng có gởi cho con gái lá thư như sau và cầu nguyện xin Chúa giúp cho con gái mình sáng suốt.

Đây là lá thư mà anh Nguyễn đã gởi cho con:

3 giờ khuya ngày ... -12- 0000,

Gởi con của ba,

Qua nhiều đêm rồi ba không ngủ được. Ngày nào ba cũng cầu nguyện cho con và gia đình con.

Con suy nghĩ lại đi, con đưa chồng con ra tòa, ngay cả con, thằng cháu ngoại của ba và ba má hai bên đều buồn, không có ai mong muốn điều này cả.

Lương tâm mình không cho phép.

Luật Chúa cũng dạy mình như vậy nữa. Linh hồn mình sẽ ra sao?

Ba tính bỏ qua, không thèm nói, để hai đứa con muốn làm gì thì làm. Nhưng ba nghe trong sâu thẳm tâm hồn ba, Chúa nói rằng, ba phải can thiệp vào việc này.

Con hãy gọi luật sư ngưng ngay việc ra toà. Rồi sẽ tính sau.
Ba cần nói chuyện nhiều với con.

Không nên tự ái. Chuyện này vô cùng quan trọng cho cuộc đời của con.

Con cần lắng đọng tâm tư, Chúa nói gì với con, lương tâm con nói gì với con.

Ba của con

Nguyễn

* * *

Tối Chúa nhật, sau khi Phan, con của Nguyễn ở nhà cha mẹ trở về, Tùng và Phan chửi bới nhau, gây gổ với nhau dữ dội, không biết uất ức với nhau chuyện gì.

Hai đứa không bao giờ có thể nói với nhau những lời êm dịu được. Đó gọi là khác khác.

Phan, con gái của Nguyễn, tính tình cộc cằn không biết dùng lời nói êm dịu. Chồng của Phan là Tùng tính tình cũng giống như vậy, kiêu ngạo, tự cao, muốn khống chế người khác, không bao giờ chịu thua ai, cho nên không bên nào chịu nhường nhịn bên nào.

Giận vì không đi với vợ xuống thăm ông bà ngoại hôm Chúa nhật được, tức tối vì vợ làm đơn ly dị, hôm sau, tối thứ hai, gọi điện thoại cho mẹ vợ nặng lời: “Bà không phải là má vợ tôi nữa đâu...”

Vợ của Nguyễn đâu có chịu thua, gây gổ lại ngay. Con trai của Nguyễn (em của Phan) đang ở trong nhà, cầm ngay điện thoại chửi lại, gây gổ, hăm dọa lại.

Hắn nói, hắn đã ghi âm lời đe dọa của Th. (em Phan). Hắn đã báo cho bên cảnh sát, sẽ đưa ra toà, và đòi tổng giam em của Phan cho “nó không còn tương lai gì nữa”, cho con vợ của nó cũng sẽ bỏ nó khi nó đi tù, cho nó biết?

Vì sự rắc rối của sự ly dị, sinh ra mâu thuẫn giữa hai người, nay lây sang mâu thuẫn với mẹ vợ, với em vợ...

Tội nghiệp đứa con 12 tuổi của Phan và Tùng, không biết phải theo ai, theo cha hay theo mẹ?

Sự sắp xếp của Thiên Chúa.

Qua sự cầu nguyện của nhiều người thân yêu trong gia đình, sự cầu nguyện của các Cha, của các Sơ, và sau cùng biến cố đã xảy ra.

Một sự kiện bất ngờ xảy ra. Phan bị bệnh cần người đưa đi bác sĩ. Tùng vẫn còn liên lạc với Phan, nên chở Phan đi khám bệnh, chữa trị. Cứ hai tuần đi nhà thương để bác sĩ khám và cho thuốc. Do đó, Phan trở về nhà cũ ở vì bác sĩ nói ở nhà mướn kém vệ sinh, có thể làm cho bệnh tái phát. Phan đã trả nhà mà Phan mướn gần 6 tháng qua và Phan trở về sống với chồng. Hai người đầu sống chung trong một nhà nhưng vẫn còn giận nhau, hực hắng vì chuyện ra toà ly dị, mướn nhà ở riêng, chuyện gây gổ trong mấy tháng vừa qua, nên hai vợ chồng sống trong tình trạng ly thân.

Cũng vì phải săn sóc, nuôi nấng đứa con mà hai vợ chồng hoà với nhau nhưng chưa hoà hẳn được. Trước đây hai người hay cãi nhau. Giờ đây chồng nói, vợ nhin không cãi nữa, nên không còn có chuyện to tiếng, cãi vã nhau nữa.

Cần thời gian để hàn gắn tình cảm, thời gian bao lâu Chúa sẽ lo liệu.

Phùng Văn Phụng ghi lại

Viết xong và sửa chữa cuối tháng 07 năm 2018

Một lá thư

Thân mến gửi người bạn dấu mặt, làm việc trong bóng tối.

Năm nay đã là năm 2018, thế kỷ thứ 21, không còn thời kỳ bí mật, lừa dối, che dấu như năm 1945 của thế kỷ trước nữa. Thời buổi này là thời buổi của Internet toàn cầu.

Hôm qua (16 tháng 05 năm 2018) khoảng 4, 5 giờ chiều, anh dấu mặt, giả danh “To Truong”, là bạn của tôi vô MESSENGER của tôi, nói chuyện với tôi. Tôi tưởng bạn là “To Truong” thật (tôi bị bạn lừa gạt). Rồi bạn xin tôi số điện thoại, tôi lại cho bạn. Bạn dùng số điện thoại của bạn từ Maryland số là 667-239-1296 để gọi vào phone tôi để “check” lại, xem tôi cho bạn số phone có đúng không. Tôi đã nghi ngờ bạn là HACKER, làm việc trong bóng tối, để phá hoại trang Facebook của tôi. Quả nhiên là đúng như vậy. Sau khi ngưng cuộc nói chuyện với bạn, Facebook của tôi bị đóng hoàn toàn không vô được nữa.

Các bạn Facebook của tôi thì bị bạn gửi những hình ảnh sex nhằm nhử để mục đích phá hoại tiếp các trang Facebook của các bạn tôi.

Bạn làm việc trong bóng tối, mờ ám, dấu mặt; tôi làm việc trong ánh sáng, công khai. Bạn cứ đọc các bài trong Facebook của tôi có bài nào là gian dối, dựng chuyện hay không? Bạn sợ sự thật à. Mỗi tháng bạn lãnh bao nhiêu tiền lương mà núp trong bóng tối để hại người khác như vậy?

Sự thật sẽ giải thoát anh em, sự thật sẽ giải thoát bạn.

Bạn nên ra ánh sáng mà nói chuyện chứ làm gì lén lút trong bóng tối như vậy. Bạn không cảm thấy xấu hổ à. Bạn là người Việt nam, nếu bạn có theo dõi tình hình đất nước, bạn có thấy người dân khốn khổ, lầm than như thế nào không?

Đàn ông thì đi làm cu li nơi xứ người. Phụ nữ đi ở đợ, bán dâm các nước Singapore, Mã Lai v.v.

Đâu có thời kỳ nào dân mình nghèo khổ, nhục nhã, khốn nạn như vậy.

Trước năm 1975, Đại Hàn qua nước mình làm mướn mà sao bây giờ mình qua nước người ta làm mướn.

Ngày trước dân mình đâu có bỏ xứ mà đi, sống ở trong nước đâu có chiến tranh nhưng cũng đủ ăn, đủ mặc, có nhà cửa để ở. Sau năm 1975, người dân bị cưỡng chế, đuổi ra khỏi nhà để lấy đất bán cho tư bản. Họ trở thành vô gia cư, thành dân oan, đi khiếu nại hàng chục năm trời không được giải quyết như vụ Thủ Thiêm, Văn Giang ...

Bây giờ hỏi tại sao cái cột đèn biết đi nó cũng đi?

Từ trước năm 1975, đất nước đứng đầu Đông Nam Á, sau 43 năm cai trị của cộng sản, Việt nam đứng chót Đông Nam Á thua cả Lào và Campuchia là sao?

Hãy thức tỉnh đi người bạn dẫu mặt, ra ánh sáng mà sống, đừng làm con chuột trốn trong đồng bùn dơ bẩn nữa.

Không chỉ mình bạn xấu hổ mà vợ con của bạn biết được chuyện bạn làm, họ cũng xấu hổ lây.

Hãy ra ánh sáng mà sống, đừng trốn chui trốn nhủi trong bóng đêm.

Vì ánh sáng sẽ xóa tan bóng đêm

Sự thật sẽ xua đuổi gian dối, ma quỷ.

Hãy ăn năn, sám hối, thay đổi và làm việc lương thiện, theo lương tâm nghe bạn. Thiên Chúa sẽ chúc lành cho bạn.

Phùng Văn Phụng
17 tháng 5 năm 2018

Đời là bể khổ, thái độ của chúng ta trước đau khổ.

1) Có ai trong chúng ta nói rằng suốt đời không có đau khổ?

Nhà Phật nói đến Khổ đế (là một trong tứ diệu đế): Sự thật về đau khổ có ba thứ làm chúng ta đau khổ là: Tuổi già, bệnh tật và cái chết. Ngay cả khi không già, không bệnh tật và chưa chết, con người vẫn đau khổ vì khi ta có những ham muốn và thèm khát nhưng ta không đạt được ước nguyện đó. Ngay cả khi thoả mãn những nhu cầu đó rồi sau đó ta vẫn chán nản, không hài lòng nên dẫn đến đau khổ (1)

Dầu nghèo nàn hay giàu có, dầu sang trọng hay hèn kém đều đã trải nghiệm đau khổ.

Nếu nghèo không có tiền đi bác sĩ mua thuốc trị bệnh. Khổ vì không có tiền để trả tiền điện, nước, tiền chợ, tiền sinh hoạt tối thiểu cho các nhu cầu căn bản để sống còn, để tồn tại. Khổ vì nợ nần chồng chất không biết bao giờ trả được.

Người có tiền cũng khổ; hoặc bị mất tiền vì bị lường gạt, bị đánh cắp, hoặc con cái hư hỏng không chịu học hành theo băng nhóm hút xì ke, ma túy, phá làng, phá xóm v.v...

Có người đau khổ vì bị người yêu bất ngờ chia tay.

Khô thể xác vì không đủ cơm ăn, áo mặc, cực nhọc cả ngày, đổ mồ hôi để kiếm miếng ăn.

Khô vì chẳng may gặp gặp bệnh nan y như ung thư, stroke, heart attack rồi bị tê liệt nằm một chỗ không chữa trị được. Hoặc con người bị bệnh đui mù, què quặt do bẩm sinh hay do biến chứng từ các bệnh khác.

Khô tinh thần vì mất người thân yêu, mất do tai nạn trên bờ như bị xe đụng hay tai nạn dưới nước như tắm biển, câu cá bị nước cuốn, hay bị lật thuyền.

Con người còn bị đau khổ vì mất chức, mất quyền, mất tiền bạc v.v...

Con người còn chịu đau khổ vì bị mất danh dự do bị vu cáo, vì vô tình hay cố ý bị đặt chuyện, dựng chuyện để nói xấu, hạ uy tín, hạ nhục làm cho chúng ta đau khổ.

2) Đau khổ không chữa một ai. Còn sống là còn đau khổ.

*Cảm nghiệm đau khổ, cay đắng, đau đớn khi tôi mất đi đứa con trai đang sống chung trong nhà chỉ mới 48 tuổi. Đóng góp mọi thứ sinh hoạt trong gia đình. Ra đi vì tai nạn khi hai con còn nhỏ 16 và 11 tuổi. Con trai tôi chịu sống chung mặc dầu đủ điều kiện ra ở riêng. Ở chung nhà để đóng góp mọi chi phí sinh hoạt trong nhà như điện nước, thuê má...

Khi vắng bóng con trai, bầu khí trong nhà vô cùng trống vắng, vẫn còn cảm giác con tôi đi đâu đó, sẽ trở về?

*Sau tháng 04 năm 1975, đang có đời sống tự do thoải mái với vợ và các con. Bị cộng sản lường gạt, kêu gọi “trình diện học tập cải tạo”, đi trình diện, bị tù gần 8 năm trong các trại tù trong rừng núi âm u, sơn lam, chướng khí ở miền Bắc như Lào Cai, Vĩnh Phú... bị bỏ đói triền miên. Ăn bo bo không xay, ăn khoai mì (ngoài bắc gọi là sắn) cứng ngắt, ăn bắp, khoai trừ

cơm. Mỗi bữa cơm vài khúc khoai mì đắng nghét, hoặc vài trái bắp cứng ngắt với tô canh rau muống chỉ lỏng bỏng nước và vài cọng rau.

Trong tù tất cả anh em đều sụt cân, ốm nhom ốm nhách như những bộ xương cách trí biết đi. Những năm 1978, 1979 cứ vài ngày anh em tù chúng tôi đã ra đi vì kiệt sức. Đây là cảm nghiệm đau khổ lâu dài nhất.

* Cuộc đời của thánh Gióp cũng là bài học suy ngẫm về cuộc đời mà nhiều người hay than thở “đời là bể khổ”.

Ông Gióp là người kính sợ Thiên Chúa. Bảy người con trai và ba người con gái đều chết hết và tài sản của ông cũng bị cướp hết, nhà cửa không còn.

Bấy giờ ông Gióp trời dậy, xé áo mình ra, cạo đầu sấp mình xuống đất, sụp lạy và nói:

“Thân trần truồng sinh ra từ lòng mẹ, tôi sẽ trở về đó cũng trần truồng. ĐỨC CHÚA đã ban cho, ĐỨC CHÚA lại lấy đi: Xin chúc tụng danh ĐỨC CHÚA (Gióp 1-20,21)

3) Tại sao Thiên Chúa là Đấng tốt lành và nhân từ vô cùng lại để chúng ta phải chịu đau khổ?

Lm Paul O’Sullivan đã viết như sau:

*Nguyên nhân rất đơn giản chỉ vì đau khổ là *một hồng ân trong đày* (trang 113) (1)

Khó khăn lớn nhất về đau khổ là chúng ta *không biết cách chịu đau khổ*.

(trang 115) (2)

-Những đau khổ hằng ngày của chúng ta, đau khổ nhỏ nhất cũng như đau khổ lớn nhất, nếu như chịu được cho nên, sẽ đem lại cho chúng ta *triều thiên tử đạo*.

-Nếu chúng ta không chịu đau khổ cho nên thì chúng ta sẽ bị mất hết các ân sủng và phần thưởng vô giá mà đau khổ lẽ ra đã đem đến cho chúng ta.

Chúng ta hãy ghi nhớ những điều này về vấn đề đau khổ:

*Mỗi khi gặp đau khổ, chúng ta được *thông phần* vào cuộc Khổ Nạn của Chúa Giêsu Kitô, vì thế đau khổ đem lại một công phúc khôn lường.

*Nếu chúng ta biết chấp nhận một cách nhẫn nại vì lòng mến Chúa, đau khổ sẽ mất hết nọc độc và sự cay đắng của nó.

*Nếu chúng ta cầu xin, nhất định Thiên Chúa sẽ ban cho chúng ta *đủ sức mạnh* để chấp nhận đau khổ Người gởi đến cho chúng ta.

*Những đau khổ sẽ cứu chúng ta khỏi *những cực hình ghê rợn trong luyện ngục*.

*Đau khổ, nếu chịu cho nên, sẽ làm cho chúng ta trở nên những vị thánh.(3)

(1) (2) (3) Trích Sách “Con đường nên thánh dễ dàng” của Lm Paul O’Sullivan, O.P

Phùng Văn Phụng

(1) Tứ diệu đế là gì?

(2) <https://hoasenphat.com/kien-thuc-phat-giao/y-nghia-bon-chan-ly-cua-tu-dieu-de.html>

Ngày 25-10-2021

Tin vui về lễ rửa tội cho người lớn

Được sự mời gọi của anh chị Phúc và Hạnh, Hưng và Lan trong giáo xứ Đức Kitô Ngôi Lời Nhập Thể.

Sáng thứ bảy vừa qua, ngày 21-7-2018, tôi có đến West Houston Rehabilitation ở số 13428 đường Bissonnet St để dự lễ rửa tội cho hai người lớn là ông Phêrô Phạm Thế Linh và bà Maria Trần Barbara. Hai người này là bệnh nhân, phải dùng xe lăn, hiện ở trong nursing home này.

Ông Phạm Thế Linh năm nay khoảng 80 tuổi. Trước năm 1975 ông Linh là Dân biểu Hạ Nghị Viện VNCH. Buổi lễ rửa tội thêm phần trang trọng nhờ có sự tham dự của cha Phạm Văn Điền ở Thanh Hoá, đến Houston, thăm thân nhân.

Có sự tham dự của ca đoàn Saint Justin tử đạo và ca đoàn của Giáo Xứ Ngôi Lời Nhập Thể.

Lễ rửa tội do Cha Bùi Phương Tiến, Phó xứ Ngôi Lời Nhập Thể cử hành tại phòng bên phải của nursing home. Phòng hình chữ nhật, khá rộng. Hiện diện trong buổi lễ khoảng 30 người. Khởi đầu, ca đoàn hát bài Cầu xin Chúa Thánh Thần.

Sau khi rửa tội, cha đã làm nghi thức xúc dầu cho bệnh nhân, cũng là nghi thức thêm sức.

Mặc dầu vào vườn nho của Chúa vào giờ chót nhưng nhờ vào lòng thương xót vô biên của Chúa, họ sẽ được hưởng hạnh phúc yêu thương của Thiên Chúa và của cộng đoàn tín hữu trong hiện tại và sẽ được hưởng hạnh phúc đời sống vĩnh cửu về sau, sau khi mất.

Gioan Phùng Văn Phụng

Tháng 07 năm 2018

*Hàng đầu: Phêrô Phạm Thế Linh & Maria Trần Barbara
Hàng thứ nhì Cha Bùi Phương Tiến, Cha Phạm Văn Điền*

Cha Bùi Phương Tiến đang làm phép xức dầu

Cha Bùi Phương Tiến đang làm phép rửa tội

Ta cứ tưởng trần-gian là cõi “thật”

Đề tài này vẫn hấp dẫn con người cho đến khi nào ta nhắm mắt, xuôi tay. Tuần nào ở Giáo xứ Ngôi Lời Nhập Thể cũng làm đám tang tiễn đưa người mất, về với Chúa. Trung bình mỗi tuần có hai hay ba đám tang. Đi dự đám tang thường xuyên, ghé nhà quán cầu nguyện cho bạn bè, anh em, hay cầu nguyện cho cả những người không quen biết, không chỉ vì lòng bác ái, chia sẻ nỗi buồn với tang gia, mà còn nhắc nhở lại chính mình, ngày nào đó mình cũng sẽ ra đi như thế. Vì sao vậy? Vì có người ra đi lúc tuổi còn rất trẻ 27 tuổi, 43 tuổi trong khi bản thân người viết đã trên 75 tuổi rồi. Thứ bảy này (28-07-2018) có hai đám tang, lúc 9 giờ và 11 giờ sáng.

Tuy nhiên vẫn nhiều người không dám nghĩ đến ngày mình ra đi. Tránh né, nhắc nhở đến sự chết. Mặc dầu sinh, lão, bệnh, tử là qui luật của trời đất.

Cá nhân mỗi con người không thể biết Chúa gọi ra đi lúc nào, vậy mà con người vẫn tranh nhau, hơn thua từ lời ăn tiếng nói?

* * *

Hiện nay ở Việt Nam bệnh ung thư là vấn nạn số một không thể giải quyết được.

Chia sẻ bên lề nghị quốc tế về kiểm soát ung thư mới diễn ra tại Hà Nội, PGS.TS Trần Văn Thuấn, Giám đốc Bệnh viện K Trung ương cho biết, ung thư đang là vấn đề lớn của nhiều nước trên thế giới chứ không riêng Việt Nam.

Mỗi năm nước ta ghi nhận thêm 126.000 trường hợp mắc ung thư mới và trên 94.000 người tử vong do ung thư, cao hơn 9 lần số ca tử vong do tai nạn giao thông.

<http://vietnamnet.vn/vn/suc-khoe/cac-loai-benh/94-000-nguoi-chet-do-ung-thu-moi-nam-gap-9-lan-tngt-408872.html>

*Ta cứ tưởng trần-gian là cõi “thật”.
Thế cho nên tất bật đến bây giờ!
Ta cứ ngỡ xuống trần chỉ một chốc.
Nào ngờ đâu ở mãi đến hôm nay.
Bạn thân ơi! Có bao giờ bạn nghĩ.
Cuộc đời này chỉ tạm bợ mà thôi.
Anh và tôi giàu sang hay nghèo khổ.
Khi trở về cát bụi cũng trắng tay.
Cuộc đời ta phù-du như cát bụi.
Sống hôm nay và đâu biết ngày mai?
Dù đời ta có dài hay ngắn ngủi.
Rồi cũng về với cát bụi mà thôi.
Thì người ơi! Xin đừng ganh, đừng ghét.
Đừng hận-thù tranh-chấp với một ai.
Hãy vui sống với tháng ngày ta có.
Giữ cho nhau những giây phút tươi vui.
Khi ra đi cũng không còn nuối tiếc.
Vì đời ta đã sống trọn kiếp người.
Với tất cả tấm lòng thành thương mến.
Đến mọi người xa lạ cũng như quen.
Ta là Cát ta sẽ về với Bụi.
Trả trần-gian những cay đắng muộn phiền.*

Thơ Bùi Giáng

Và cũng nên đọc vài câu ngắn ngủi sau đây may ra chúng ta có “Ngộ Lẽ Trời chăng?”

TRĂM NĂM NGÓ XUỐNG ĐỜI HƯ ẢO – PHÚT CHÓC
NHÌN LÊN NGỘ LẼ TRỜI.

Only friends and family will be present in sickness. Stay in touch.

(Chỉ có gia đình và bạn bè bên cạnh khi đau ốm. Nhớ gần gũi họ.)

*Life is too short. Don't waste time hating anyone.
(Cuộc đời quá ngắn ngủi. Đừng phí thì giờ ghét bỏ ai làm gì.)*

*Make peace with your past so it won't screw up the present.
(Hãy chôn quá khứ để hiện tại không bị xáo trộn.)*

*Don't compare your life to others. They have different journeys.
(Đừng đem đời mình so với ai đó; đời mỗi người mỗi khác)*

*Everything can change in the blink of an eye.
(Mọi chuyện ở đời có thể thay đổi trong chớp mắt)*

*You don't need to win every argument. Agree to disagree.
(Không cần thắng trong mọi cuộc tranh luận. Hãy chấp nhận bất đồng.)*

*Crying is good, but it's more healing crying with friends.
(Khóc cũng tốt, nhất là khi khóc với bạn bè.)*

*Take a deep breath. It calms the mind.
(Hít thở sâu giúp tinh thần ổn định)*

*Get rid of anything that is neither useful, beautiful, nor joyful.
(Hãy gạt bỏ những gì vô ích, xấu xa, buồn bã)*

*What doesn't kill you really makes you stronger.
(Điều gì không giết ta được sẽ giúp ta mạnh hơn)*

*Today is special. Enjoy it.
(Ngày hôm nay là ngày đặc biệt. Phải tận hưởng nó)*

Your belief of your being right doesn't count. Keep an open mind.

(Đừng tin rằng mình luôn luôn đúng. Phải có đầu óc cởi mở)

*Forgive everyone everything.
(Hãy tha thứ tất cả cho mọi người)*

*What other people think of you is none of your business.
(Đừng bận tâm về nhận xét của ai đó về mình)*

*It's OK to yield.
(Nhường nhịn một chút cũng không sao)*

*However good or bad a situation is, it will change.
(Tình thế dù tốt hay xấu, rồi cũng thay đổi)*

*Don't take yourself so seriously. No one else does.
(Đừng quá nghiêm khắc với bản thân. Không ai làm như vậy)*

Release your children when they become adults, its their life now.

(Hãy buông con cái ra khi chúng trưởng thành. Chúng đã có cuộc sống riêng.)

*Time heals almost everything. Give time time.
(Thời gian hàn gắn gần như mọi sự. Hãy để cho thời gian có thì giờ)*

(Suu Tầm)

Chị Kim Bằng Nguyễn gửi

Bài này chỉ là bài cũ, nhưng xin gửi lại để hy vọng bà con, anh chị em tìm thấy niềm vui, hạnh phúc đơn sơ trong những ngày chúng ta còn sống trên “con đường hành trình” dương thế, để

rồi lúc nào đó, chúng ta sẽ về quê trời thật, nơi vĩnh cửu trong tương lai.

Phùng Văn Phụng
Tháng 08-2018

Hậu quả của ly dị

Chúa Giê-su là nhà tâm lý đại tài cho nên Ngài đã giảng dạy: “*Sự gì Thiên Chúa đã kết hợp loài người không được phân ly*” (Mc 10,9)

I) Về phương diện tâm lý:

Sau một thời gian chung sống, nếu phải chia tay, hai người, chồng hay vợ đều rất đau khổ. Để hàn gắn vết thương lòng phải cần thời gian dài mới có thể trở lại bình thường được.

a) **Trường hợp anh Nguyễn:** Anh Nguyễn thôi người vợ thứ nhất đã có với nhau hai đứa con, lấy người vợ thứ hai và sống với người vợ thứ hai này khoảng gần 20 năm. Trong khi sống với người vợ mới, anh lúc nào cũng lo âu không biết đứa con 7, 8 tuổi của anh ở nhà có chịu học hành không? Khi bệnh hoạn ai lo cho nó. Trong lòng anh không lúc nào bình an.

Sống với người vợ mới, ban đầu, hai người rất thương yêu nhau, đi đâu cũng có nhau, rất hợp nhau từ việc du lịch, giải trí, ăn uống v.v... Những chỗ vui chơi như các “club” ca nhạc, nhẩy đầm hai người đều cùng nhau tham dự. Đi du lịch mỗi năm ít nhất một lần ở Âu châu, Mỹ châu hay về Việt nam thăm gia đình.

Tuy nhiên, theo thời gian tình cảm hai người cũng dần dần phai nhạt vì sống lâu quá, sinh nhàm chán, vả lại hai người không có đứa con chung nào để ràng buộc lẫn nhau. Càng ngày sống gần nhau mà tâm hồn xa nhau.

Một hôm, anh Nguyễn quyết định đi về Việt nam một mình, người vợ sau này của anh, không còn muốn đi chung với anh về Việt nam nữa. Khi anh Nguyễn ra khỏi nhà thì người vợ cũng dọn tất cả đồ đạc về nhà sống với vợ chồng đứa con của mình. Đó là tình trạng hai người tự ý chia tay. Khi trở về Mỹ,

anh phải sống cô đơn, sống một mình. Đêm nào anh cũng ra quán cà phê ngồi tán gẫu với bạn bè; ba, bốn giờ khuya anh mới về nhà.

Anh không chịu nổi cảnh nhà rộng rãi mà chỉ ở một mình, cô đơn. Anh đi tìm một nửa của anh để lấp chỗ trống cô đơn đó. Anh đi tìm tình yêu mới. Anh quen biết rất nhiều người. Họ giới thiệu cho anh nhiều người đàn bà khác, vài người ở Việt nam, vài người ở Mỹ. Tuy nhiên, anh chưa thể tìm được nửa kia của anh.

Hiện nay, anh vẫn cô đơn, sống một mình trong căn nhà rộng lớn.

b) **Trường hợp chị Trần:** Chị Trần đã thôi chồng sau khi hai người cãi nhau kịch liệt, chửi bới nhau thậm tệ, kêu tên cha mẹ hai bên ra mà chửi.

Sáu tháng sau, chị Trần lấy người khác đã chết vợ, khá giả, có tài sản, chủ tiệm grocery.

Về ở với nhau được vài tháng, xung đột trong gia đình xảy ra. Con cái của người chồng mới của chị phản đối kịch liệt. Chị cảm thấy không yên ổn và chị quyết định chia tay.

Chị đâu có thể sống một mình được. Vài tháng sau, chị lại quen người khác, đã ly dị vợ. Anh này lớn hơn chị hai mươi tuổi, nhưng khá giả và có công ăn việc làm vững chắc.

Hai người lại sống với nhau. Nhưng hai tâm hồn không hợp nhau vì tuổi tác chênh lệch. Chị Trần thì ngấm vào tài sản của chồng mới, và anh chồng này không thể thoả mãn được nhu cầu về tiền bạc của chị. Lại một trận cãi nhau kịch liệt giữa hai người. Sau khoảng hai năm chung sống, hai người lại thôi nhau.

Chị Trần lại về Việt Nam ở và có ngay người tình mới. Người này cũng thôi vợ để hy vọng chị Trần bảo lãnh qua Mỹ sống.

Cuối cùng rồi chị Trần không chịu bảo lãnh vì vừa tốn tiền bạc, vừa khó khăn về giấy tờ, phải mất nhiều thì giờ, tiền bạc để lo hồ sơ bảo lãnh mà thực sự chị đâu có yêu thương gì anh này.

* * *

*Nhiều cặp đôi vẫn tưởng rằng sau ly hôn sẽ thấy thoải mái, cảm giác nhẹ nhõm vì được giải thoát khỏi rắc rối và thời gian sẽ hàn gắn mọi nỗi đau, vết thương lòng sẽ lành miệng. Nhưng không phải như thế, thời gian để bình ổn lại sau ly hôn của **đàn ông ít nhất là hai năm rưỡi** (theo một nghiên cứu của Hoa Kỳ – Ly dị, cơ may và nỗi đau – Judith.S Wallerstein). Tuy nhiên, đó chỉ là sự ổn định bên ngoài, những chấn thương tâm lý bên trong nội tâm vẫn âm thầm sưng tấy. Trong khi đó, về **phần người phụ nữ thì nỗi đau âm ỉ ít nhất cũng 3 năm rưỡi** (theo một nghiên cứu của Hoa Kỳ – Ly dị, cơ may và nỗi đau – Judith.S Wallerstein).*

Đa số người vợ, người chồng sau ly hôn đều có tình trạng tâm lý cá nhân bất ổn một thời gian dài.

Xem: [Người già ly hôn](#)

II) Về đời sống tâm linh:

Từ ngày chị Trần ly dị chính thức với chồng, chị rất sợ nhà thờ, chị không đi nhà thờ nữa. Tâm hồn chị bối rối về chuyện hai vợ chồng ly dị. Chị đã có mấy con trai vừa học giỏi, khá khinh, chị không cùng chồng lo lắng, gần gũi con mà chị lại bỏ đi ở riêng, để một mình chồng chị lo cho các con. Chỉ cảm thấy mình không làm tròn bổn phận đối với con, không thương yêu săn sóc các con đầy đủ.

Chị mất niềm tin vào Thiên Chúa, chị cảm thấy ân hận, có lỗi với Chúa là đã không thực hiện lời Chúa dạy “Sự gì Thiên Chúa đã kết hợp loài người không được phân ly.” (Mc10,9)

Phùng Văn Phụng 49

Từ ngày ly dị tới nay, đã hơn bốn năm, chị bỏ nhà thờ, không xưng tội, chị không dám đến nhà thờ nữa. Lòng chị nặng trĩu ưu tư, vương vấn nhiều điều, chị không thể giải quyết được, chị tự cảm thấy xấu hổ với con của chị, chị cũng cảm thấy xấu hổ với Chúa, buồn bực với chính mình, cảm thấy thiếu bổn phận đối với con của chị, nên chị mặc cảm, tự trách mình, rồi chị bỏ nhà thờ, không dám đến với Chúa nữa.

III) Hậu quả đối với con cái.

Khi cha mẹ ly dị, mỗi người một nơi, tâm hồn các con bị xé làm hai, không biết theo cha hay theo mẹ. Buồn phiền chuyện gia đình phân ly, con đang học giỏi, cảm thấy không còn hứng thú trong việc học, không còn tha thiết học hành nữa.

Hằng ngày tin tức từ báo chí, đài phát thanh, trong cộng đồng Việt nam ở Mỹ hay ở Việt nam, xảy ra không biết bao nhiêu thảm cảnh gia đình do nguyên nhân từ tình trạng ly dị của vợ chồng mà ra.

a) Sau phiên xử ly hôn, hai đứa con ôm chặt bà ngoại kêu khóc

Ông Xuyên nhớ lại: Tại phiên tòa xét xử hôm đó, cặp vợ chồng ấy chỉ chừng 30 tuổi, họ có 2 đứa con. Phiên tòa xử ly hôn theo đúng luật, mỗi bên được nuôi 1 con. Khi phiên xử kết thúc, bố dắt đi con lớn, mẹ dắt đi đứa nhỏ nhưng 2 đứa bé cứ ôm chặt bà ngoại kêu khóc, xin bố mẹ hãy để 2 anh em ở với bà ngoại, khiến những người lớn có mặt tại phiên tòa đều chảy nước mắt và lặng đi. Sở dĩ 2 đứa trẻ đều không chịu đi theo bố hay theo mẹ, bởi từ nhỏ, chúng sống xa bố mẹ và ở với bà ngoại. Điều này, luật chưa quy định. Sau phản ứng của 2 đứa trẻ, người bố đành chấp thuận để lại cả 2 con cho mẹ nuôi, để 2 anh em chúng ở gần nhau.

“Dù được bố chu cấp đầy đủ tiền nuôi dưỡng nhưng chắc chắn không người mẹ nào bù đắp nỗi tình cảm của người cha cho những đứa con của họ”, ông Nguyễn Đức Xuyên, Chi cục trưởng Cục thi hành án huyện Nghĩa Hành, Quảng Ngãi, nhận định.

b) Hãy nghĩ đến con, trước khi ly dị (Bài của Đoàn Trang)

Sau đây là những hậu quả của ly dị:

***Trẻ hiền lành trở nên hung hăng.**

Trước khi cha mẹ chia tay nhau, Jessica, là một cô bé xinh xắn, đáng yêu, hết sức hiền lành, dịu dàng. Từ một cô bé hiền lành nay trở nên dữ dằn, chỉ cần một người bạn làm gì phật ý một chút cũng làm bé nổi cơn tức giận- điều mà bé chưa từng biểu lộ trước đây.

***Học hành sa sút.** Do tâm hồn bất ổn, con cái không tập trung tinh thần trong việc học và trình độ học tập càng sa sút, kém đi.

***Trông vắng, hụt hẫng.** Đứa trẻ thiếu vắng tình thương của cha hay của mẹ, đứa trẻ cảm thấy cô đơn, hụt hẫng mất niềm tin vào tình yêu gia đình. Đứa trẻ mất niềm tin vào cha hay mẹ.

***Cha mẹ ly dị, con không khỏe, thiếu hạnh phúc.** Tất nhiên do tác động tâm lý, trẻ bị “sốc” khi cha mẹ ly dị vì niềm tin vào gia đình hạnh phúc không còn nữa. Tâm lý bất ổn, chán chường đè nặng lên tâm hồn thơ ngây của các đứa trẻ.

c) Hãy vì các đứa con:

Ly dị làm cho nhiều trẻ em lớn lên, không có được tâm trạng bình thường.

Anh T. rất giàu có chủ cây xăng, chỉ lo làm giàu không quan tâm đến con cái. Năm 2010 anh về Việt nam phải lòng với một

người cùng quê của anh. Trở về Mỹ, anh quyết định thôi vợ để cưới cô ấy mặc dầu hai bên đều có gia đình riêng. Cô ấy cũng ly dị chồng để làm đám cưới với anh.

Anh có đứa con trai đang làm ăn khá giả, khi biết chuyện ly dị của cha mẹ anh bị sốc.

Buồn chuyện gia đình, cha mẹ ly dị mỗi người sống một nơi, người con trai sa vào nghiện ngập, hút sách, bỏ bê công ăn việc làm đang phát đạt, cuối cùng cơ sở của gia đình anh phải bán.

Rồi bà vợ mất niềm tin vào ông chồng, bà vợ chán nản, buồn phiền không ngủ được, sinh ra bệnh ung thư bao tử và mất cách nay 2 năm.

Ông chồng bảo lãnh cô vợ mới từ Việt nam sang tưởng rằng hai người có hạnh phúc. Nhưng thực ra cô này muốn mượn đường để sang Mỹ, chứ không có yêu gì anh này đâu. Cho nên khi cô vợ sau có thể xanh, có quốc tịch, lại bỏ anh để lãnh gia đình của cô ấy, bảo lãnh chồng con từ Việt nam sang.

Kết: Theo thống kê ở Mỹ tỷ lệ ly dị là 50 phần trăm, có nơi lên đến 60, 70 phần trăm, ngay cả những người có đạo công giáo tỷ lệ ly dị của các cặp hôn nhân không phải là nhỏ. Thực tế thì những lý do tranh chấp để đưa đến ly dị, thường không phải là không giải quyết được. Cũng vì do cái tôi quá lớn, tự ái quá cao, chỉ có mình tôi là đúng, người kia sai. Thông thường do không chịu nhường nhịn nhau, to tiếng, cãi vả để trấn áp đối phương, chứng tỏ “chỉ có mình ta là đúng” và sau cùng là *chia tay vì không nhường nhịn lẫn nhau được*.

Tôi quen biết nhiều người, bây giờ, sau hơn 20 năm ly dị, anh (chị) thấy hối hận nói rằng “*tại sao lúc đó mình không nhường nhịn được để xảy ra chuyện ly dị...*”

Vũ Văn An (Vietcatholic) viết:

“Thành thử con cái của cha mẹ ly dị đang gặp nguy cơ lớn. Chúng hiện chiếm 63 phần trăm các vụ tự sát của tuổi trẻ, 71 phần trăm các vụ mang thai lúc còn thiếu niên, 90 phần trăm các trẻ em vô gia cư và trốn chạy và 70 phần trăm thiếu niên bị giam trong các viện. Chúng cũng chiếm tới 85 phần trăm các trẻ em bị rối loạn tác phong, 80 phần trăm kẻ hiếp dâm, 71 phần trăm bỏ học trung học, 75 phần trăm các thiếu niên trong các trung tâm lạm dụng hóa chất và 85 phần trăm thiếu niên ở trong tù.

Khi sử dụng các con số thống kê trên, thiền nghĩ nên nhớ nhận định của Albert Einstein: “Không phải mọi điều có thể đếm, đều đáng đếm, và không phải mọi điều đáng đếm, đều có thể đếm”. (1)

(1) xem: Tản Mạn chuyện Ly Dị: Con số thống kê

Phùng Văn Phụng

Tháng 08/2018

Lời trần tình cuối năm

Ngày 31 -12- 2017

Lạy Chúa,

Ngày cuối cùng của năm cũ sắp qua đi. Chỉ còn vài giờ nữa mà thôi, năm mới 2018 sắp đến.

Lạy Chúa trong năm qua con đã cố gắng sống cho đẹp lòng Chúa, nhưng con biết rằng, con vẫn chưa làm hết bổn phận của mình, vẫn còn làm nhiều điều gây cho anh chị em buồn phiền.

Con vẫn còn lo âu, chưa hoàn toàn tin tưởng vào Thiên Chúa toàn năng, chưa cậy trông vào Chúa, mà con vẫn còn dựa vào sức của con. Con biết con đã già rồi, năm nay bước lên tuổi 76, sức khỏe bắt đầu yếu, ăn uống ít đi, mọi việc con xin dâng cho Chúa, tất cả sự khó khăn, cực nhọc con xin phó dâng cho Chúa.

Con xin Chúa tha thứ những lỗi lầm của con đã phạm mất lòng Chúa.

Và xin anh chị em tha thứ cho những lỗi lầm con đã phạm vì mất lòng anh em.

Xin anh chị em tha thứ những lời nói và việc làm đã xúc phạm đến anh chị em cũng như có cử chỉ, lời nói, việc làm đã gây sự hiểu lầm cho anh chị em.

Xin được tha thứ những lỗi lầm, đáng ra con phải làm mà con đã bỏ qua, không làm.

Năm mới tôi xin chúc cho bà con, bạn bè, con cháu được sức khỏe, bình an được vui tươi hạnh phúc nhất là được YÊU THƯƠNG.

Tất cả những buồn phiền nào tôi đã gây ra cho anh chị em, nếu có, xin thứ tha.

Muôn ngàn đời Chúa vẫn trọn tình thương. “Chỉ có một thứ hạnh phúc trên đời này, đó là yêu thương và được yêu thương ~ George Sand”

Cuối cùng rồi ai cũng phải chết

Vậy mà chỉ những người lớn tuổi mới để ý tới cái chết chứ những người dưới 50 tuổi ít có ai để ý tới cái chết vì cảm thấy nó, cái chết, còn lâu lắm mới tới. Thật ra cái chết xảy ra bất cứ ở đâu, bất cứ lúc nào, và bất cứ tuổi nào.

Dĩ nhiên người già thì thời gian đến gần cái chết rõ ràng hơn, ngắn hơn, gần hơn.

Trước cái chết, ai cũng lo sợ, nhưng làm sao, cách nào bình tĩnh được trước cái chết.

Làm thế nào cuộc sống có ý nghĩa và có hạnh phúc?

**1)Đặt ra công việc để làm.*

Đặt cho mình mục đích sống. Sống để làm gì? Có phải mục đích sống của mình chỉ là để kiếm thật nhiều tiền không? Dĩ nhiên phải làm việc để có tiền mà sống, nhưng chỉ duy nhất để kiếm tiền không mà thôi là chưa đủ. Cần xem làm việc là *một niềm vui*. Còn hơi thở, còn sức khỏe là còn phải làm việc. Dĩ nhiên mình làm việc nào mình thấy thích.

Về hưu rồi, tôi đặt ra công việc để làm, dĩ nhiên là công việc không kiếm được tiền. Viết bài, gửi gắm tâm tư, tình cảm cho bạn bè, cho thế hệ sau. Đọc tin tức, gửi E.mail cho bạn bè. Thành lập, chủ biên: website keditim.net. Mỗi ngày đều có bài vở mới, hay và hữu ích cho website này (mời các bạn vào đọc).

***2)Giữ gìn sức khỏe: Lee Kim Hee (1) chủ tịch tập đoàn Samsung** đã nhắc nhở chúng ta là cần phải tập thể dục thường xuyên để giữ cho thân thể khỏe mạnh. Dầu giàu có cỡ nào *con người “không thể vượt qua cơn bạo bệnh và phải chịu kết thúc thất bại”* vì khi bệnh tật đến không chữa một ai.

+Steve Jobs (2) chủ tịch và cựu giám đốc điều hành của Apple qua đời ở tuổi 56 (sinh 24-02-1955 mất 5-10-2011) vì

ung thư tuyến tụy tạng. Ông nhắc nhở chúng ta rằng “cái giường bệnh” là đắt giá nhất.

+Bác sĩ Richard Teo (1972-2012) (3) bác sĩ tâm mỹ, triệu phú ở Singapore qua đời ở tuổi 40 vì ung thư phổi.

Ông viết: “Nhưng trớ trêu là mọi thứ mà tôi có – thành công, cúp chiến thắng, những chiếc xe, ngôi nhà – là do tôi đã mua chúng để mang về niềm hạnh phúc. Nhưng giờ đây tôi chẳng mỉm cười được nữa. Nghĩ về việc sở hữu của cái, tôi chẳng có một chút niềm vui nào. Các bạn ạ, tôi chẳng thể ôm chiếc Ferrari vào giấc ngủ. Nó chẳng khiến tôi thoải mái hơn trong những ngày tháng cuối cùng.

Vậy điều gì đã và sẽ làm tôi hạnh phúc ở khoảng thời gian này? Đó là *thời gian với mọi người – những người tôi yêu, bạn bè, những ai thật lòng lo cho mình, cùng khóc cùng cười, cùng đau khổ và chấp nhận mọi chuyện*. Điều ấy đem lại cho tôi niềm hạnh phúc”. (1)

****3) Làm thế nào để sống vui vẻ và hạnh phúc.***

Hạnh phúc của con người là *một hành trình* chứ không phải là đã đạt mục đích.

Như vậy, hạnh phúc đơn giản chỉ là một cảm giác. Hạnh phúc không hiện hữu trong bóng hình quá khứ hay niềm mong mỏi nơi tương lai, *hạnh phúc là hạnh phúc trong thực tại nếu bạn biết nắm bắt nó.*

Vậy bí quyết của hạnh phúc là: *sống trong phút hiện tại, biết yêu thương và tha thứ.*

Người hạnh phúc nhất là người đem đến hạnh phúc cho nhiều người nhất.

Trong trại tù tôi bị bỏ đói triền miên từ năm này sang năm khác, chỉ được ăn bo bo, bắp trái, ăn rau rừng đờ đói. Khi Tết nguyên đán, trại tù phát com trắng. Lúc đó, *ăn com trắng với muối tương chừng như ăn com với đường. Hạnh phúc ngay lúc đó.*

* a) **Tri túc tiện túc đãi túc hà thời túc** (Biết đủ thì đủ, đợi đủ bao giờ đủ) *trong bài thơ Chữ Nhàn của Nguyễn Công Trứ.*

Con người thường tham lam, không bao giờ biết đủ. Khi làm ăn phát đạt, kiếm được nhiều tiền ai ai cũng muốn kiếm thêm nhiều hơn nữa chứ đâu biết dừng lại.

Sự giàu có, tiền bạc không biết bao nhiêu là đủ. Cái khó là *biết dừng lại, biết đủ.*

Đặc biệt ở nước Mỹ có người Amish, họ sống biệt lập ở tiểu bang Ohio, Pennsylvania và cũng có một số ở Canada nữa. Họ không xài điện thoại cầm tay, không dùng xe hơi (ô tô), TV các loại máy móc, bài trừ sự ly dị... họ bài trừ lối sống hiện đại ở nước Mỹ.

Người Amish sống đơn giản không có những nhu cầu hiện đại như chúng ta.

Như vậy:

*b) **Cách sống khác nhau, kết quả khác nhau**

Nếu cuộc sống của bạn lấy tiền làm trung tâm, thì bạn sẽ sống rất khổ cực.

Nếu cuộc sống của bạn lấy phụ nữ làm trung tâm, thì bạn sẽ sống rất mệt mỏi.

Nếu cuộc sống của bạn lấy ái tình làm trung tâm, thì bạn sẽ sống rất đau thương.

Nếu cuộc sống của bạn lấy leo cao làm trung tâm, thì bạn sẽ sống rất phiền muộn.

Nếu cuộc sống của bạn lấy khoan dung làm trung tâm, thì bạn sẽ sống rất hạnh phúc.

Nếu cuộc sống của bạn lấy tri túc làm trung tâm, thì bạn sẽ sống rất vui vẻ.

Nếu cuộc sống của bạn lấy cảm ơn làm trung tâm, thì bạn sẽ sống rất thiện lương.

Người đi tìm sự khiêm khuyết của mình mới có được sự hài lòng.

Người nhận biết hạnh phúc mới có được hạnh phúc.

Kết: Vui để đợi chết

Trước khi chết thường chịu cảnh bệnh hoạn, đau đớn, buồn khổ, cô đơn. Làm sao trong tâm hồn mình có “Vui để đợi chết”.

Lúc cuối đời nếu tâm hồn mình thanh thản, bình an thì sự bình an đó kéo theo cho đến lúc lâm chung, còn ngược lại nếu ta chứa đựng nhiều uẩn khúc đau thương, uất hận; sự buồn sầu này sẽ kéo dài theo lúc chết.

Cho nên làm sao vui để được chết đó là điều rất khó, khó nhưng không phải không làm được?

Tạ ơn Trời mỗi sớm mai thức dậy

Cho con còn ngày nữa để yêu thương.

Xem thêm:

(1) *Thư từ Chủ tịch Lee Kun-hee*

(2) *Steve Jobs* chủ tịch và cựu giám đốc điều hành của Apple

(3) *Bác sĩ Richard Teo (1972-2012)*(3) *bác sĩ thẩm mỹ*, Lôi

trần trời của bác sĩ triệu phú mắc bệnh ung thư

Xem: Tưởng niệm 4 năm Bác Sĩ Richard Teo

Phùng Văn Phụng

Ngày 02-11-2020

(Lễ cầu hồn)

Lại nói về chuyện chia tay

(Tên của các nhân vật trong bài này, do tác giả đặt, nếu có sự trùng hợp, ngoài ý muốn của tác giả)

Tối hôm qua, khi Nguyễn đi làm về, nhận được thư của học trò cũ là Mai kể chuyện gia đình bất hoà, sống ly thân với Hoàng, một mình nuôi con, vừa làm cha, vừa làm mẹ, lòng Nguyễn buồn vô hạn. Vì sao có sự phân ly, chia rẽ giữa vợ chồng vẫn xảy ra trong những người thân yêu của mình. Sự phân ly vì một trong hai người vợ hay chồng, chẳng may mất đi. Sự phân ly còn do con người quyết định nữa. Người này không chấp nhận được người kia nên đành chia tay.

Gia đình là nền tảng của xã hội. Gia đình hoà thuận, êm ấm mới làm ăn, nuôi dạy con cái được. Thuận vợ, thuận chồng tát biển đông cũng cạn, bằng ngược lại, nếu chia tay, ai cũng khổ cả, vợ chồng và con cái. Sự đau khổ đó ảnh hưởng đến cả hai bên cha mẹ và bà con thân thuộc.

* * *

Nguyễn đã viết thư cho học trò cũ như sau:

60 Cho Trọn Đường Trần

Thân mến gửi hai em Mai và Hoàng,

“Sự bất hoà, gây gổ, xung đột trong gia đình là sự thường. Gia đình nào chẳng có sóng gió, gây gổ nhau.

Nếu hai người thương yêu nhau thực sự và biết tha thứ cho nhau thì những sự xung đột, bất hoà chắc chắn sẽ giải quyết được.

Mỗi người cần xét lại mình, xem thời gian qua từ trước ngày cưới mình đã cư xử ra sao với chồng (vợ) mình, những năm đầu sau ngày cưới mình đối xử ra sao với chồng (vợ) mình, rồi những lúc gần đây mình đã nói gì, làm gì và trong những lời nói, việc làm đó có những điều gì làm lỗi.

Hai em tìm nơi thanh vắng, nhất là về ban đêm càng tốt, tự xét mình thực kỹ, vì tình thương yêu lẫn nhau, thương yêu con cái, mà mỗi người đều nhận lỗi của mình. Vì thật ra ai cũng có lỗi cả. Mỗi người đều có những sai lầm: giận dữ, lớn tiếng, nặng lời với nhau hay lạnh lùng, làm thinh lâu dài v.v...

Phùng Văn Phùng 61

Con người vốn luôn luôn có sự khác biệt, có cá tính khác nhau, nên mỗi người cần chấp nhận sự khác biệt đó.

Vợ chồng luôn luôn có những khó khăn cần giải quyết, cần lấy tình yêu thương, tha thứ cho nhau mà giải quyết những khó khăn đó”.

* * *

Nguyễn viết tiếp: “Hồi trước, khi thầy về từ trại cải tạo, không có một đồng xu dính túi, không nghề nghiệp, tâm hồn lúc nào cũng khủng hoảng, căng thẳng, vợ chồng gây gổ với nhau hoài. Nếu mà thầy để tâm giận hờn, có lẽ thầy cũng không sống được với vợ của thầy cho tới ngày hôm nay đâu. Đừng giận hờn qua đêm. Cần thương yêu và tha thứ cho nhau thì hai vợ chồng mới sống lâu dài với nhau được.

Thật ra đời người quá ngắn ngủi, không nên chấp nhất, rồi mình sẽ già đi, rồi sẽ chết, ai ai cũng sẽ trúng số độc đắc một lần. Đó là sự chết. Nhiều bạn bè không gặp may mắn sống nghèo khổ, tật nguyền, bệnh nan y... mà sao họ vẫn vui vẻ sống.

Linh Mục Chu Quang Minh sáng lập “Chương Trình Thăng Tiến Hôn Nhân Gia Đình” có đưa ra nguyên tắc để xét mình như sau:

Khiêm nhường: Biết lỗi- Nhận lỗi- Xin lỗi- Sửa lỗi và Tha lỗi.

Hai em chịu khó, ngồi trong tĩnh lặng, lắng đọng tâm hồn lại, không nghĩ đến tiền bạc, danh vọng, của cải, bỏ tự ái cá nhân, quên mình đi. Nếu hai em thực sự quên mình đi, nghĩ đến người bạn đời, có lẽ hai em sẽ dễ nghĩ đúng và làm đúng hơn.

Thầy nhớ có đọc trong sách của nhà văn Nguyễn Hiến Lê cũng như sách của Cha Chu Quang Minh đều có thuật câu chuyện như sau:

Trong những ngày Tết linh thiêng, có hai người tù cùng ở trong phòng giam, không khí âm thấp, hôi hám, dơ dáy. Người tù thứ nhất nhìn xuống sàn nhà và buộc miệng than thở:

– Trời ơi, đời tôi sao khổ sở thế này.

Cũng trong hoàn cảnh sống tương tự, nhưng người thứ hai lại không nhìn vào bên trong phòng giam mà nhìn ra bên ngoài cửa sổ, người này thấy cây cỏ tươi tốt, bông hoa tươi thắm, đủ sắc màu, đàn chim đang líu lo ca hát trên cành cây, người này buộc miệng nói:

– Ôi, trời bên ngoài đẹp quá.

Do đó, cùng sống trong hoàn cảnh tù đầy giống nhau, nhưng hai người có hai thái độ, hai cái nhìn khác nhau. Thái độ sống, cách suy nghĩ rất là quan trọng. Người lạc quan thì nhìn thấy khía cạnh tích cực, vui vẻ, thoải mái. Còn người bi quan suy nghĩ tiêu cực, chỉ thấy buồn rầu, đau khổ, bế tắc.

Và Nguyễn viết tiếp như sau: “Hai em phải tự phản tỉnh, xem xét lại mình, suy nghĩ về những lỗi lầm của mình, làm khổ bạn đời như thế nào và cùng nhau sửa chữa những lỗi lầm đã làm tổn thương bạn đời của mình. Tại sao mình nhìn người ngoài được mà người trong nhà lại không nhìn được.

Do đó, khi nhận được thư này hai em đọc kỹ, suy nghĩ, tĩnh tâm lại, hai em cùng đọc và cùng xin lỗi với nhau. Có thể nhờ người lớn tuổi hơn như ông bà, cha mẹ, hay bác sĩ tâm lý cố vấn cho, bằng mọi cách phải quyết tâm cùng nhau hoà thuận trở lại vì hai em rất xứng đôi, rất hạnh phúc mà hai em không biết.

Có phải hai em vì *tự ái quá cao, không ai nhường nhịn ai*, cho mình là quan trọng, xem thường bạn đời của mình, quên cả tương lai của con cái. Như vậy là mình đã sống quá ích kỷ, chỉ nghĩ đến bản thân mình mà thôi.

Mỗi em tự xét mình, *biết lỗi, nhận lỗi, nói lời xin lỗi, sửa lỗi và tha thứ* cho nhau, thương yêu nhau thực sự thì có gì mà không giải quyết được đâu.

Rất mong tin vui, hai em sẽ đoàn tụ, hoà thuận, yêu thương nhau. (1)

Phùng Văn Phụng

Viết xong tháng 09/2000, sửa chữa tháng 11/2018

(1) Ai không yêu thương thì không biết Thiên Chúa vì Thiên Chúa là tình yêu (1Ga 4,8).

Sự bình an của Chúa

Vinh danh Thiên Chúa trên trời,
Bình an dưới thế cho người thiện tâm.

1) Bình an là gì?

Theo từ điển phổ thông

bình an, bình yên, không có chuyện gì

Từ điển trích dẫn

Không xảy ra hoạn nạn, không có gì nguy hiểm. ◇Sầm Tham 岑參: “Mã thượng tương phùng vô chỉ bút, Bằng quân truyền ngữ báo bình an” 馬上相逢無紙筆, 憑君傳語報平安 (Phùng nhập kinh sứ 逢入京使) Trên lưng ngựa gặp nhau không sẵn giấy bút, Nhờ anh chuyển lời báo tin được bình an vô sự.

2. Trong lòng bình tĩnh an định. ◇Lỗ Tấn 魯迅: “Nhiên nhi ngã đích tâm ngạn bình an: một hữu ái tăng, một hữu ai lạc, dã một hữu nhan sắc hòa thanh âm” 然而我的心很平安: 沒有愛憎, 沒有哀樂, 也沒有顏色和聲音 (Dã thảo 野草, Hi vọng 希望) Nhưng mà trong lòng tôi rất bình tĩnh an định, chẳng có yêu ghét, chẳng có buồn vui, cũng chẳng có màu sắc và âm thanh gì cả.

2) Bình an của Chúa

Cuối thánh lễ, cha chủ tế nói: Chúng ta chúc bình an cho nhau. Cho nên bình an của mỗi người vô cùng quan trọng. Tâm động, không bình an. Lòng lo âu, xao xuyến, bực tức, thù ghét người khác, lòng sân hận, muốn trả thù, không bình an... Tâm ta không bình an, làm cho ban đêm ta không ngủ được, dĩ nhiên sau một thời gian dài chừng vài tháng sẽ thấy hậu quả

của thù ghét, bức tức, đau khổ ảnh hưởng đối với sức khỏe như thế nào?

Có câu chuyện kể như sau:

Một vị vua treo giải thưởng cho nghệ sĩ nào vẽ được bức tranh đẹp nhất về sự bình an. Nhiều họa sĩ đã cố công thể hiện tài năng của mình.

Nhà vua ngắm tất cả các bức tranh nhưng chỉ thích có hai bức và ông phải chọn lấy một. Một bức tranh vẽ hồ nước êm ả. Mặt hồ là tấm gương tuyệt mỹ vì có những ngọn núi cao chót vót bao quanh. Bên trên là bầu trời xanh với những đám mây trắng mịn màng. Tất cả những ai ngắm bức tranh này đều cho rằng đây là một bức tranh bình yên thật hoàn hảo.

Bức tranh kia cũng có những ngọn núi, nhưng những ngọn núi này trần trụi và lởm chởm đá. Ở bên trên là bầu trời giận dữ đổ mưa như trút kèm theo sấm chớp. Đổ xuống bên vách núi là dòng thác nổi bọt trắng xoá. Bức tranh này trông thật chẳng bình yên chút nào.

Nhưng khi nhà vua ngắm nhìn, ông thấy đằng sau dòng thác là một bụi cây nhỏ mọc lên từ một khe nứt của một tảng đá. Trong bụi cây một con chim mẹ đang xây tổ. Ở đó giữa dòng thác trút xuống một cách giận dữ, con chim mẹ đang bình thản đậu trên tổ của mình... Bình yên thật sự.

*“Ta châm bức tranh này! - Nhà vua công bố - Sự bình yên không có nghĩa là một nơi không có tiếng ồn ào, không khói khãn, không cực nhọc. Bình yên có nghĩa ngay chính khi **đang ở trong phong ba bão táp ta vẫn cảm thấy sự yên tĩnh trong trái tim.** Đó chính là ý nghĩa thật sự của sự bình an. (Suru tâm)*

**Khi tôi đi đến nhà của anh N. khách hàng để bán bảo hiểm nhân thọ, trình bày chương trình để dành tiền cho con cháu nếu chẳng may mình qua đời. Cha của anh N. từ bên kia đường*

Phùng Văn Phùng 67

đi thẳng vào nhà giận dữ, la hét: “Không mua bán cái gì hết, mày đến để gạt con tao hả, tao kêu cảnh sát bắt mày bây giờ”. Tôi đến để bán bảo hiểm, đem đến cho gia đình anh N. một sự an tâm nếu có mất đi có tiền trả tiền nợ nhà, tiền cho con cái đi học v.v... Tự nhiên bị mắng chửi, bị la lối, hăm dọa kêu “cảnh sát bắt”. Ngay lúc đó tôi không có bình an. Tôi tức giận, tôi dự định gây gỗ lại, nhưng nén cơn giận, leo lên xe, cố gắng bình tĩnh, thở sâu, hít dài hơi và thở ra vài lần như vậy rồi từ từ lái xe đi.

3) Làm sao có bình an khi bị hăm dọa, chửi rủa vô lý? Khó lắm, phải tập dần dần. Và cần cầu nguyện với Thiên Chúa toàn năng “*xin Chúa giúp cho con được bình an vì chắc là có lý do nào đó nên người ta mới chửi rủa, cự nự, la hét, hăm dọa con như vậy*”.

Trong gia đình gây gỗ, cãi vã nhau là sự thường. Nhưng tránh được cãi vã gây gỗ, nặng lời với nhau thì tốt hơn.

Lý do cãi vã, gây gỗ thông thường do *sự kiêu ngạo* mà ra, tôi cho rằng *chỉ có tôi là đúng, là quan trọng*, còn bạn đời, người thân, người khác đều sai lầm hết.

Không khoan dung, tâm lý thù hận, muốn trả thù, thoả mãn ích kỷ cá nhân thường làm cho con người đó cô đơn, không có ai là bạn thân cả. Chúa nói: “*Hãy yêu kẻ thù và cầu nguyện cho những kẻ ngược đãi anh em (Mt 5,44)*”

Trước sự hăm dọa, chửi rủa của người khác nhất là sự chửi rủa, hăm dọa của người thân trong gia đình, của con cháu trong nhà, mới làm cho bậc cha mẹ khó quên.

4) Vậy làm sao quên, tha thứ để có bình an?

Chúng ta là môn đệ của Chúa, hãy học Chúa Giêsu “*hiền lành và khiêm nhường trong lòng*”. Vì Chúa chịu đóng đinh trên thập tự còn nói: “*hãy tha cho họ vì họ không biết việc họ làm*”.

Thông thường, chúng ta không tha thứ cho người khác được, nhưng nếu có ơn Chúa dần dần ta sẽ quên, tha thứ được.

Chẳng những quên, tha thứ mà **còn cần yêu thương họ nữa** vì chắc chắn trong đời sống tâm lý họ không bình thường cho nên họ mới có tâm lý trả thù “mày hại tao một, tao sẽ trả thù cho mày đau khổ gấp trăm, gấp ngàn lần tao mới hả dạ?”.

Chỉ có yêu thương mới thay đổi chính mình trước rồi mới thay đổi được người khác. Chỉ có yêu thương mới có bình an thực sự mà thôi vì “ai không yêu thương thì không biết Thiên Chúa, vì Thiên Chúa là tình yêu (1Ga 4,8)”

Phùng Văn Phụng
Tháng 12/2018

Viết vài hàng cho ngày đầu năm 2019

Tuần trước liên lạc được với Phùng Văn Chấn, bạn tù ở trại trung ương số 1 Lào Cai và trại tù Vĩnh Phú. Chấn đi tù sau ngày 30-04-1975 vì làm việc ở phủ Đặc Ủy Trung Ương tình báo. Nghe Đoàn Xuân Hy báo tin Chấn bị bệnh nặng nên tôi mới liên lạc với Chấn.

Chấn nói rằng bị té nên phải mổ đầu, hiện giờ không đi đứng được, không xử dụng, không gõ chữ trên máy tính được, vì tay bị tê.

Lê Tấn Hà trước năm 1975, cũng làm việc ở Phủ Đặc Ủy Trung Ương Tình báo, báo tin như sau: Chấn bị bệnh “gout” và thấp khớp nên di chuyển khó khăn, chân tay bị tê, nên bây giờ khi di chuyển phải ngồi xe lăn. Chấn sức khỏe không được tốt. Vài hàng cho anh biết sức khỏe Chấn như vậy.

Chấn nhỏ hơn tôi 7 tuổi, năm nay Chấn chưa tới 70 tuổi.

Năm 2018 những người quen biết của tôi đã ra đi trong tháng 12 này:

Anh Nguyễn Tấn Hưng là bạn của tôi trong hội Cần Giuộc, ở Houston, ra đi ở tuổi 76.

Cô Trương Thị Mỹ Nam, cựu giáo sư trường Lương Văn Can, ra đi lúc 78 tuổi ở Sidney, Úc.

Ở Việt Nam có Phạm Văn Lữ, chồng của cô giáo Yến Thu, cũng vừa ra đi ở tuổi 60, sau 18 năm chịu đựng khó khăn, đau đớn, nằm một chỗ. Sự hy sinh, chịu đựng của cô giáo Yến Thu, đã lo lắng, săn sóc cho chồng trong 18 năm qua vô cùng quý giá.

* * *

Tôi đã cảm nghiệm được điều gì?

Năm nay, tôi sẽ đến tuổi 77. Tôi còn đi đứng được, có sức khỏe bình thường, chưa có bệnh gì nặng. Sức khỏe là một hồng ân Chúa ban.

Trong thời gian sống trên cõi đời này làm sao tránh khỏi gian nan, thử thách, khó khăn, đau khổ.

Nhớ lại chuyện trong tù sau năm 1975, bị đày lên vùng rừng núi miền Bắc, Lào Cai, Vĩnh Phú. Vì đói quá, hái rau rừng về ăn, bắt con nhái nướng sơ sơ rồi ăn, chặt cây, gặt con đuông, cũng bắt mà ăn. Đội tôi được phân công đi tách vỏ đậu phộng, len lén ăn vài hột đậu phộng, bị lính gác chửi bới, mắng mỏ, “trí thức, sĩ quan mà ăn trộm”. Chịu đựng chứ biết làm sao?

Khi đi làm, gặp khách hàng khó tánh, nghi ngờ tôi lường gạt họ, họ mắng nhiếc, nặng lời, chửi bới, hăm dọa “kêu cảnh sát bắt”. Chịu đựng và cầu nguyện cho họ.

Người ta chửi bới, hăm dọa, khống chế, hành hạ tinh thần ta, ta phải cảm ơn người đó vì họ đã giúp cho ta học chữ NHẤM, học BÌNH TÂM, học YÊU THƯƠNG và học “YÊU KẼ THÙ”.

Làm sao tâm không bị giao động vì sự nhục mạ, chửi bới của người khác, đó mới thực hành *đức bác ái, yêu thương* mà Chúa đã dạy. Dĩ nhiên khi bị chửi bới, tự nhiên ta cũng giận, cũng tức chứ. Nhưng đã là môn đệ của Chúa, học hỏi ở Chúa “hiền lành và khiêm nhường” để dẫn cơn giận lại. Không để cho cơn giận tràn ngập tâm hồn ta. Vì ta không thể để người khác, cầm “remote” điều khiển, sai khiến ta từ xa, tác động đến sự bình an, vui tươi, hạnh phúc của ta được.

+ Cuối cùng rồi con người ai cũng phải chết, *tôi là người, vậy tôi phải chết*, không thoát được. Đó là điều chắc chắn. Có nhiều người muốn trốn tránh không dám nói hay nghĩ đến chữ “chết”, tưởng chừng như họ sẽ vĩnh viễn sống trên cõi đời tạm bợ này.

Thử suy nghĩ: Sống làm sao, khi sinh ra ta khóc lóc, người xung quanh mỉm cười, đến khi ta chết đi, ta mỉm cười mà người xung quanh thì khóc lóc.

* * *

Vì tưởng rằng không bao giờ chết, cho nên khi có quyền trong tay sinh ra kiêu ngạo, tham lam vô độ. Vì không có cơ chế kiểm soát hữu hiệu nên các quan tham đã lươn lẹo, làm giàu bằng cách tham nhũng, lấy tiền trong ngân sách nhà nước làm của riêng. Người dân chịu sưu cao, thuế nặng để trả nợ cho các chi tiêu vô lối, hoang phí của quan chức chánh phủ.

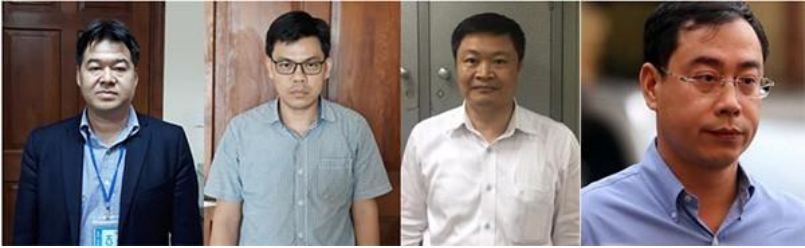
Các vụ tham nhũng tiêu biểu như sau:

+ *Thêm bốn quan chức dầu khí Việt Nam bị bắt* vì ‘tham nhũng’

Ông Đinh Văn Ngọc, phó giám đốc điều hành Nhà máy lọc dầu và hóa dầu Nghi Sơn, cùng với ba quan chức khác gồm Từ Thành Nghĩa, Võ Quang Huy và Nguyễn Tuấn Hưng, bị cáo buộc tội ‘lạm dụng chức vụ nhằm chiếm đoạt tài sản’ trong đó có ông Đinh La Thăng

+ *Chi hơn 10 tỷ đồng lãi ngoài cho 4 lãnh đạo để “hút” tiền gửi vào OceanBank*

Ngày 8-12, được biết, Viện KSND Tối cao đã tổng đạt cáo trạng tới 4 bị can, gồm: Vũ Mạnh Tùng, nguyên Phó Tổng Giám đốc Công ty cổ phần lọc hóa dầu Bình Sơn (Công ty BSR); Nguyễn Hoài Giang, nguyên Chủ tịch Hội đồng thành viên (HĐTV) Công ty BSR; Phạm Xuân Quang, nguyên Kế toán trưởng Công ty BSR và Đinh Văn Ngọc, nguyên Tổng Giám đốc Công ty BSR.

Các bị can (từ trái sang phải): Giang, Quang, Ngọc và Tùng.

+Khởi tố ông Huỳnh Ngọc Sỹ tội nhận hối lộ

Nguyên Phó Giám đốc Sở Giao thông Công chính TP HCM, nguyên giám đốc Ban quản lý dự án đại lộ Đông Tây Huỳnh Ngọc Sỹ vừa bị khởi tố tội nhận hối lộ.

+Vụ án Huỳnh Thị Huyền Như chiếm đoạt hơn 4.911 tỷ Việt Nam đồng xảy ra tại VietinBank là vụ án lớn nhất trong lịch sử ngành Ngân hàng Việt Nam.[1] Đây là một trong những vụ án kinh tế lớn nhất tại Việt Nam trong lịch sử hiện đại, với 23 bị cáo, và 47 luật sư bảo vệ cho bị cáo cũng như nguyên cáo.vi.wikipedia.org

+*Ông Hà Văn Thắm bị khởi tố thêm tội mới* (ngày 04/12/2018)

Cựu Chủ tịch Oceanbank Hà Văn Thắm bị khởi tố thêm tội mới do chỉ đạo cấp dưới ký kết hơn 100 hợp đồng khống để rút tiền hoàn ứng chi lãi ngoài và tiếp khách.

Theo đó, HĐXX tuyên y án *chung thân* với Hà Văn Thắm; *tử hình* với [Nguyễn Xuân Sơn](#), 22 năm tù với Nguyễn Minh Thu; 20 năm tù với Nguyễn Văn Hoàn (cựu Phó tổng giám đốc Oceanbank)...

+ *Vụ án Vinashin*: 9 bị cáo được đưa ra xét xử trong vụ án này gồm: [Phạm Thanh Bình](#), nguyên chủ tịch HĐQT kiêm Tổng giám đốc Vinashin; Trần Quang Vũ, nguyên Tổng giám đốc Vinashin; Trần Văn Liêm, nguyên Trưởng ban kiểm soát tập đoàn; Nguyễn Văn Tuyên, nguyên Giám đốc công ty cổ phần Công nghệ tàu thủy Hoàng Anh cùng các bị cáo: Nguyễn Tuấn Dương, Tô Nghiêm, Trịnh Thị Hậu, Hoàng Gia Hiệp, Đỗ Đình Côn là nguyên các cán bộ ở Vinashin.

Cuộc chiến chống tham nhũng ở Việt Nam về đâu?

Tham nhũng ở Việt Nam đã trở thành một phần của bộ máy rồi. Nó trở thành một phần của guồng máy hoạt động rồi. Muốn loại bỏ tham nhũng thì cách vận hành bộ máy đó phải được thay đổi.

Kết: Chế độ nào cũng có lúc thịnh, lúc suy. Đinh, Lê, Lý, Trần, Hậu Lê, nhà Nguyễn cũng phải đến lúc suy tàn, sụp đổ. Vậy mà đảng cộng sản Việt Nam vẫn tính chuyện cai trị “vinh quang muôn năm”.

Chưa có thời kỳ nào dân chúng mất nhà, mất đất nhiều như thời cộng sản.

Các quyền tự do căn bản của con người đều bị cấm đoán như quyền tự do tôn giáo, tự do ngôn luận, tự do hội họp, tự do bầu cử và ứng cử, tự do nghiệp đoàn, tự do cư trú v.v... Ngày 01-01-2019 lại áp dụng luật “An Ninh Mạng” ngăn cản sự tự do biểu đạt của người dân.

Tham nhũng nhiều không ngăn cản được là do lỗi hệ thống, do chế độ chính trị (cộng sản) tạo nên. Chỉ còn cách thay đổi hệ thống độc đảng, độc tài sang đa đảng, tam quyền phân lập, mới hy vọng giúp được đất nước thoát nạn tham nhũng trầm kha và có vẻ càng ngày càng tăng.

Chủ tịch Quốc Hội Nguyễn Văn An (Chủ tịch Quốc hội khóa XI), cựu lãnh đạo cao cấp là một trong những người can đảm nhìn nhận *chế độ Việt Nam cộng sản bị “lỗi hệ thống”*

“Cộng sản không thể nào sửa chữa, mà cần phải đào thải nó”. Boris Yelsin. (Cựu Tổng Thống Cộng Hoà Liên Bang Nga)

Phùng Văn Phụng

01/01/2019

Quyền lực và tiền bạc có đem lại hạnh phúc?

Say mê quyền lực cũng như say mê tiền bạc đó là điều thường thấy của con người khi còn sống ở trần thế này. Quyền lực và tiền bạc thường dính liền nhau. Có quyền thì dễ kiếm tiền. Có tiền thì dễ kiếm quyền. Tiền và quyền dính quện vào nhau.

Khi con người đam mê quyền lực và say mê tiền bạc còn ghé gớm hơn người say rượu hay say thuốc, nếu say mê quá đáng bất chấp đạo lý, lẽ phải, thiếu lòng yêu thương, thường nhận lãnh hậu quả khó lường trước được.

Thí dụ vì say mê quyền lực và tiền bạc như trường hợp sau:

1) **Hậu thương vụ AVG: Bắt giam 2 cựu Bộ trưởng Nguyễn Bắc Sơn và Trương Minh Tuấn**

2 cựu Bộ trưởng Nguyễn Bắc Sơn và Trương Minh Tuấn

Theo báo Thanh niên, ngày 23.2, Cơ quan Cảnh sát điều tra Bộ Công an đã ra quyết định khởi tố bị can; lệnh bắt bị can để tạm giam; lệnh khám xét đối với ông Nguyễn Bắc Sơn, nguyên Bộ trưởng Bộ Thông tin và Truyền thông và ông Trương Minh Tuấn, nguyên Bộ trưởng Bộ Thông tin và Truyền

76 Cho Trọn Đường Trần

thông, cùng về tội danh vi phạm quy định về quản lý và sử dụng vốn đầu tư công gây hậu quả nghiêm trọng” quy định tại khoản 3 điều 220 bộ luật hình sự năm 2015.

Theo [BBC](#), ngày 10/7/2018, Bộ Công an đã khởi tố vụ án liên quan đến thương vụ Mobifone mua AVG, làm thất thoát khoảng 8000 tỷ đồng ngân sách nhà nước.

Trường hợp nhà giàu cũng khóc, cũng khổ:

2) Chủ cà phê Trung Nguyên:

Theo báo Zing. Việt Nam, [khối tài sản của ông chủ cà phê Trung Nguyên](#) theo như luật sư của ông Vũ cũng đưa ra 13 bất động sản chung có giá trị 725 tỷ đồng.

Về các tài sản khác được xác minh tại ngân hàng (tháng 10/2018) vào khoảng 2.102 tỷ đồng, gồm tiền mặt, ngoại tệ, vàng.

Vì vụ ly hôn với vợ là bà Lê Hoàng Diệp Thảo, Chủ tịch tập đoàn Trung Nguyên Đặng Lê Nguyên Vũ than thở, đau đớn nói rằng “Tiền nhiều để làm gì?”

Ông Vua Cafe Trung Nguyên: Tiền Nhiều Để Làm Gì?

<https://www.youtube.com/watch?v=jr5AgBvAaz0>

********* Có câu chuyện, một ông trùm người Trung Quốc qua đời, để lại cho vợ 1,9 tỉ đô trong ngân hàng. Bà vợ ông sau đó đã lấy người lái xe của chính ông. Người lái xe nói: *Tôi đã nghĩ tôi phải làm việc cho ông chủ mình. Nhưng giờ đây tôi mới nhận ra rằng cả đời ông chủ làm việc cho tôi.*

********* Điều quan trọng là sống lâu hơn là có nhiều của cải. Vì vậy chúng ta phải cố gắng để sống khỏe mạnh.

Với một chiếc điện thoại xịn thì 70% công năng của nó chúng ta không dùng đến.

Với một chiếc xe đất tiền thì 70% tốc độ và các đồ phụ kiện là không cần thiết.

Với 1 căn biệt thự thì đến 70% không gian là chúng ta không dùng đến 70% quần áo trong tủ của bạn không được mặc tới. Cả cuộc đời làm việc thì đến 70% số tiền kiếm được là dành cho người khác tiêu.

Vì vậy chúng ta phải bảo vệ và tận dụng hết khả năng 30% còn lại của chính mình bằng cách:

- Đi kiểm tra sức khỏe thường xuyên, cho dù không ốm đau
- Uống nhiều nước, ngay cả khi không khát
- Học cách buông bỏ, ngay cả khi đối diện với những vấn đề nghiêm trọng
- Học cách thỏa hiệp, ngay cả khi bạn là người đúng
- Học cách khiêm tốn, ngay cả khi bạn giàu có và có quyền lực
- Học cách bằng lòng, ngay cả khi bạn không giàu
- Tập luyện thể thao, ngay cả khi bạn bận rộn
- Dành thời gian cho những người bạn yêu mến

Cuộc sống này rất ngắn ngủi, vì vậy hãy vui vẻ sống, tìm cách sống có ý nghĩa nhất, hạnh phúc nhất, trọn vẹn nhất nếu có thể!

(từ Do Tan Hung)

*** Theo báo tin nóng 24h/Việt Nam, ngày 30/06/2019,

Bình Phước: ***Bắt giữ nghi phạm sát hại mẹ ruột vì mâu thuẫn tiền bạc***

Vì tiền bạc mà con đã giết mẹ ruột: ông Châu Văn Hưng, 37 tuổi, đã giết mẹ ruột là bà Trần Thị Mộng Hoa, 53 tuổi.

Bài báo viết: “Tại cơ quan điều tra, bước đầu Hưng khai nhận, khoảng 20 giờ 30 phút tối 29/6, sau khi hát karaoke tại nhà ông Vũ Văn Giáp (cách nhà khoảng 100 mét) thì Hưng cùng

mẹ mình là bà Trần Thị Mộng Hoa trở về nhà trước, ông Văn (bố Hưng) ở lại hát tiếp”.

“Khi về đến nhà, giữa Hưng và mẹ là bà Hoa xảy ra cự cãi *do mâu thuẫn về tiền bạc*. Trong lúc tức giận, Hưng đã dùng kéo đâm nhiều nhát vào cổ và người bà Hoa”.

CÓ THỂ và KHÔNG THỂ (Trần Thiên Thu)

Cuộc sống có nhiều mối liên kết giữa vật chất và tinh thần, có loại CÓ THỂ và có loại KHÔNG THỂ. Có lẽ thứ “rắc rối” nhất là vật chất, tiền bạc, bởi vì “*cội rễ sinh ra mọi điều ác là lòng ham muốn tiền bạc*” (1Tm 6:10). Người ta nói rằng “Tiền là Tiên, là Phật, là sức bật của tuổi trẻ, là sức khỏe của tuổi già, là cái đà danh vọng, là cái lọng che thân”...

Theo Việt ngữ, Tiên là Tiên bị đè bởi cái đà “dấu huyền” nên thành Tiền. Bất cứ mối quan hệ nào “đính líu” tới nó đều gặp “phiền phức” lắm. Về mối liên quan với tiền bạc, một thi sĩ người Na Uy (quên tên rồi) có nhận định thú vị thế này:

Tiền có thể mua được thực phẩm nhưng không thể mua được sự ngon miệng.

Tiền có thể mua được thuốc tốt nhưng không thể mua được sức khỏe.

Tiền có thể mua được kiến thức nhưng không thể mua được sự khôn ngoan.

Tiền có thể mua được sự lộng lẫy nhưng không thể mua được vẻ đẹp.

Tiền có thể mua được trò cười nhưng không thể mua được niềm hoan hỉ.

Tiền có thể mua được người quen nhưng không thể mua được bạn tri kỷ.

Tiền có thể mua được người hầu nhưng không thể mua được sự trung thành.

Tiền có thể mua được sự nhàn rỗi nhưng không thể mua được sự bình an.

Theo cách lý luận đó, chúng ta có thể lý luận thêm nhiều điều khác trong cuộc sống. Chẳng hạn vài điều này:

Tiền có thể mua được trang phục đẹp nhưng thể không mua được nhân cách.

Tiền có thể mua được ngôi nhà nhưng không thể mua được tổ ấm.

Tiền có thể mua được đám cưới nhưng không thể mua được hạnh phúc.

Tiền có thể mua được đám giỗ nhưng không thể mua được lòng hiếu thảo.

Tiền có thể mua được chiếc giường êm nhưng không thể mua được giấc ngủ ngon.

Tiền có thể mua được bằng cấp nhưng không thể mua được sự giáo dục.

Tiền có thể mua được chức tước nhưng không thể mua được uy tín.

Tiền có thể mua được tiệc mừng nhưng không thể mua được lý tưởng.

Tiền có thể mua được tác phẩm nhưng không thể mua được tài năng.

Tiền có thể mua được bảo hiểm nhưng không thể mua được sự an toàn.

Tiền có thể mua được tặng vật từ thiên nhưng không thể mua được lòng nhân đạo.

Tiền có thể mua được hoa, nến, nhang, đèn... nhưng không thể mua được lòng thành kính.

Tiền có thể mua được nhân chứng nhưng không thể mua được phép lạ.

Tiền có thể mua được nhà thờ nhưng không thể mua được đức tin.

Tiền có thể mua được đài tưởng niệm nhưng không thể mua được phúc trường sinh.

Chính Chúa Giêsu đã khuyên cáo: “Anh em đừng tích trữ cho mình những kho tàng dưới đất, nơi mối mọt làm hư nát, và kẻ trộm khoét vách lấy đi. Nhưng hãy tích trữ cho mình những

kho tàng trên trời, nơi mỗi mọt không làm hư nát, và kẻ trộm không khoét vách lấy đi. Vì kho tàng của anh em ở đâu thì lòng anh em ở đó” (Mt 6:19-21; Lc 12:33-34).

Chúa Giêsu mạnh mẽ xác định: “*Không ai có thể làm tôi hai chủ, vì hoặc sẽ ghét chủ này mà yêu chủ kia, hoặc sẽ gắn bó với chủ này mà khinh dể chủ nọ. Anh em không thể vừa làm tôi Thiên Chúa vừa làm tôi Tiền Của được” (Mt 6:24; Lc 16:13).*

Phùng Văn Phụng

Tháng 07/2019

Khi một xã hội vô pháp, vô thiên

(hay Vụ án giết 5 mạng người kinh hoàng)

Khi pháp luật, công lý chỉ là một trò hề, người dân không còn tin tưởng ở công lý, ở toà án nữa và khi con người vắng bóng tôn giáo, con người đã không tin vào sự trừng phạt của lương tâm, của Trời đất, của Thượng đế, không tin vào cuộc sống đời sau, con người sẽ tự xử theo bản năng xấu, ác của con người.

Khi một xã hội đặt tiền lên trên hết, vắng bóng tình yêu thương, vắng bóng đạo đức bình thường, con người có thể làm những điều độc ác khủng khiếp ít ai dám nghĩ tới. Giết anh em ruột thịt của mình, giết vợ con của mình.

Khổng Tử nói: “Nhân chi sơ tánh bổn thiện” nhưng Tuân Tử lại cho rằng “Nhân chi sơ tánh bổn ác”

Về đời sống tâm linh thì con người luôn luôn bị chi phối bởi: Thần lành và thần dữ. Làm việc thiện, hy sinh sức khỏe tiền bạc, giúp ích cho người khác là do sự thúc đẩy của thần lành. Trả thù, ghen ghét, ích kỷ, lo cho cá nhân, nói xấu, hãm hại người khác là do sự thúc đẩy của thần dữ.

Cho nên sống trong xã hội chế độ tôn thờ bạo lực, chỉ tôn trọng đồng tiền, “tiền là cán cân công lý” thì xã hội phải đảo điên, con người sẽ tàn ác với nhau vì lúc đó thần dữ hay quỷ dữ trong con người đó sẽ hoành hành.

Tin tức từ Việt Nam:

***Hoàng Trọng Lê- CẬP NHẬT VỤ ÁN GIẾT 05 MẠNG
NGƯỜI KINH HOÀNG***

- KỂ SÁT NHÂN: NGUYỄN VĂN ĐÔNG

82 Cho Trọn Đường Trần

*NGUYÊN NHÂN ANH TRAI "XỬ" CÁ GIA ĐÌNH EM TRAI
CHỈ VÌ "0.5m ĐẤT CHA MẸ ĐỂ LẠI"*

Lãnh đạo xã Hồng Hà, huyện Đan Phượng (Hà Nội) thông tin về vụ " Anh Trai Chém Cả Nhà Em Trai Từ Vong".

Nguyên nhân là do tranh chấp mảnh đất tổ tiên để lại giữa ông Đông và em trai là ông Hải. Trước đây hai anh em ông Đông và Hải có đã thỏa thuận rõ ràng về việc phân chia 0,5 m giáp ranh giữa 2 nhà.

Tuy nhiên gần đây, anh Hiệp (con ông Hải) không đồng ý về sự phân chia này. Tối hôm qua 31/8, anh Hiệp (con ông Hải) có qua nhà ông Đông nói chuyện về việc 0.5m đất giáp ranh.

Sau đó 2 bác cháu có xảy ra xích mích. Bực tức vụ việc hôm qua, sáng nay 1/9 ông Đông cầm dao sang nhà ông Hải với ý định ban đầu là xử chị Việt (vợ ông Hải) và anh Hiệp (con ông Hải), vì nghĩ bà Việt tham mưu cho chồng và con trai tranh dành đất với ông.

Trong lúc đang chém chị Việt thì ông Hải vào can ngăn, trong lúc bực tức ông Đông chém luôn ông Hải. Sau đó, ông Đông tiếp tục cầm dao vào trong nhà chém chị Bắc (con gái ông Hải), chị Nhung (con dâu ông Hải) và cháu nội ông Hải.

Lúc này anh Hiệp (con ông Hải) chạy thoát ra ngoài kêu cứu và an toàn. Ông Đông rất hung hãn nên hàng xóm không ai dám vào can ngăn.

Sau khi gây án, ông Đông quay về nhà, thản nhiên uống nước và có ý định tự tử bằng điện tại nhà tắm. Khi hung thủ chuẩn bị kết liễu thì con trai Đông đã kịp thời dập cầu dao. Đúng lúc đó công an ập vào không chế được thủ phạm.

Danh tính các nạn nhân:

- 1/ Ông Nguyễn Văn Hải (50 tuổi, em trai ông Đông đã tử vong)
- 2/ Bà Doãn Thị Việt (48 tuổi, vợ ông Hải đã tử vong)
- 3/ Chị Nguyễn Thị Bắc (28 tuổi, con gái ông Hải, đã tử vong)
- 4/ Nguyễn Huyền My (14 tháng, cháu nội ông Hải đã tử vong)
- 5/ Chị Đỗ Thị Hồng Nhung (24 tuổi, con dâu ông Hải đã tử vong).

(Nguồn: linh mục Trần Chính
Trực)

Theo tác giả Minh Long: Chủ Nhật, 01/09/2019 xác nhận:

*Khởi tố kẻ thảm sát cả gia đình em trai khiến 4 người tử
vong*

là do nguyên nhân tranh chấp đất đai.

Hung thủ Nguyễn Văn Đông. (Ảnh chụp màn hình)

Vụ thảm sát xảy ra vào khoảng 7h15 sáng nay (1/9) tại gia đình ông Nguyễn Văn Hải (50 tuổi) trú tại xã Hồng Hà, huyện Đan Phượng, Hà Nội.

Tin từ Facebooker:

Huy Anh

-Mấy ngày trước, vụ tên thầy dạy võ Nguyễn Xuân Vinh trú tại Long Biên (Hà Nội) đánh đập tàn nhẫn vợ mình, chỉ vì một lý do vợ vẫn đã làm cho dư luận vô cùng căm phẫn.

-Nhưng mới đây, *một cán bộ nhà nước, làm việc ở cơ quan trung ương mà ra tay với vợ cũ và con ruột tàn nhẫn hơn, độc ác hơn. Hẳn chính là Chu Viết Quang, chuyên viên Vụ Địa phương, Ban Kinh tế Trung ương.*

Sau khi cãi nhau với vợ cũ (trú tại phường Mỹ Trì, quận Nam Từ Liêm TP Hà Nội), Quang dùng xe ô tô cố tình tông vào xe máy vợ cũ đang chờ con trai.

Điều may mắn là khi xe ngã, cậu bé sinh năm 2003 đã kịp thời nhảy thoát sang một bên, chỉ còn lại cô vợ đang nằm sõng soài. Lúc này đây, hẳn lại độc ác lùi xe để tông vợ cũ lần 2

Cô vợ được hàng xóm đưa đi cấp cứu với tình trạng chấn thương cột sống, gãy xương chậu, vỡ xương mu bàn chân phải, sai khớp móm cùng vai đòn phải, dập và tràn dịch phổi. Hiện tại đã qua cơn nguy kịch nhưng phải nằm bất động.

Dù đã ly hôn không còn tình thì còn nghĩa. Dẫu sao thì đó là người đàn bà mẹ của con mình. Nhưng hành động của Chu Viết Quang thật nhẫn tâm, đáng bị cộng đồng lên án mạnh mẽ.

-Tháng 8 năm ngoái cũng có một câu chuyện tương tự . Tuy nhiên khác biệt lớn là hung thủ lái xe tông chết người tình của vợ.

Chuyện là Nguyễn Văn Toàn (SN 1984, trú tại phường Diên Hồng, TP Pleiku, tỉnh Gia Lai) và người vợ đã ly thân nhưng chưa ly hôn còn ở chung nhà nảy sinh mâu thuẫn, cự cãi. Cô vợ gọi cho người tình Lại Đức Chung (SN 1983, trú đường Lê Đại Hành, phường Đống Đa, TP Pleiku) đến nhà mình.

Chung đến bị Toàn lái xe tông chết ngay tại chỗ. Lúc này, chị vợ và con trai thấy vậy chạy ra đỡ, nào ngờ cũng bị Toàn lao xe vào. Hậu quả cả 2 mẹ con đều bị trọng thương.

P/S: Chu Viết Quang nhìn mặt khó biết được lòng. Cô vợ vừa thoát con nguy kịch đã tố cáo người chồng ám hại mình.

CỘNG HOÀ XÃ HỘI CHỦ NGHĨA VIỆT NAM
Độc lập - Tự do - Hạnh phúc

ĐƠN XIN TRÌNH BÁO

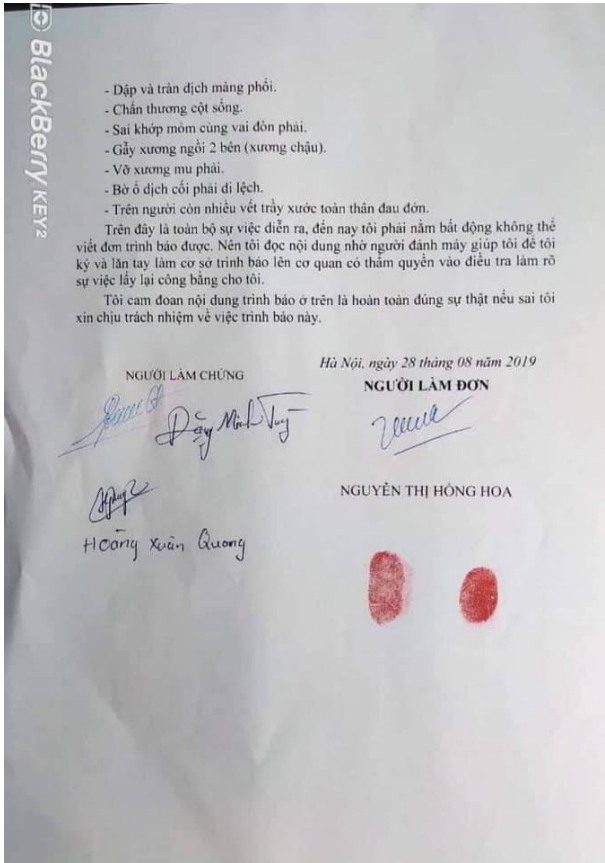
Kính gửi:

- Công an phường Mễ Trì;
- Công an quận Nam Từ Liêm.

Tên tôi là: **Nguyễn Thị Hồng Hoa**. Năm sinh: 1974
Địa chỉ thường trú: Số 4, ngõ 45, phố Đồng Me, phường Mễ Trì, quận Nam Từ Liêm, thành phố Hà Nội.

Tôi xin trình bày một việc như sau:

Vào hồi 21h 45 tối ngày 26/08/2019, tôi và anh Chu Việt Quang SN 1977 (là chồng cũ của tôi) có xảy ra xô xát ở phòng ngủ tầng 3 và a Quang đập vào bụng tôi 02 cái làm tôi ngã xuống giường, con trai tôi là Chu Việt Long – sinh năm 2003 thấy thế vào can ngăn đẩy a Quang ra ngăn không cho đánh tôi. A Quang đuổi 2 mẹ con tôi ra khỏi nhà. Mẹ con tôi chạy xuống tầng 1, để chạy ra ngoài nhưng anh Quang chạy theo, lên xe ó tô để trong nhà, nổ máy và đâm, ép 2 mẹ con tôi. Châu Long nhảy được ra ngoài còn tôi không có lối chạy nên bị đâm ép vào tường Tôi có kêu cứu và ngã ngồi xuống lúc đó a Quang lùi xe lại lấy đá tảng ga đâm, chèn tôi lần 2 khiến tôi ngã vật ra sân. Thấy âm ỉ hàng xóm chạy sang thăm nom cứu giúp. Lúc này a Quang liền lùi xe bỏ đi. Sau đó tôi có nhờ hàng xóm gọi công an 113. Và gọi xe cấp cứu đưa tôi ra viện. 1 lát sau thì có công an và xe cứu thương đến. Tôi được hàng xóm và các đồng chí Công an đưa đến khoa cấp cứu viện 19/8, tại đây tôi được sơ cứu, thăm khám và theo dõi sức khỏe. Suốt đêm do tôi đau đớn phần ngực đau tức khó thở, tay vai không thể cử động, phần hông và bụng đều đau đớn quá sức chịu đựng. Đến sáng hôm sau các vết thương ko đỡ và có dấu hiệu đau hơn nên tôi được gia đình chuyển sang viện TW Quân đội 108. Tại phòng cấp cứu tôi được thăm khám lại chụp chiếu và làm thủ tục nhập viện lên khoa chấn thương chỉnh hình và vì phẫu thuật để theo dõi điều trị tiếp. Tại đây các bác sỹ cho biết kết luận sơ bộ về tình trạng chấn thương của tôi là đa chấn thương phức tạp cụ thể như sau:

Vài lời phê bình:

Tai Hoang Hậu quả của luật pháp Việt Nam. Tài sản gia đình cha mẹ độc quyền định đoạt, phân chia không đều, dẫn đến tranh chấp, đâm chém nhau. Chuyện này đầy dẫy khắp nơi.

Nghia Vuchinh Thượng bất chính hạ tác loạn!

MỜI CẢ NHÀ LẮNG NGHE LỜI KHAI CỦA TÊN SÁT NHÂN.

<https://www.facebook.com/chinhtruc456/videos/2305495483049885/?t=2>

* * *

Đã đến lúc tình trạng báo động của một xã hội đảo điên, đạo đức, giá trị tinh thần của con người đi xuống, niềm tin về sự tốt đẹp của con người biết yêu thương đùm bọc lẫn nhau, che chở cho nhau, trở nên xa vời.

Khi một xã hội vô pháp (pháp luật, công lý không có) con người không còn sợ Thiên Chúa, không còn sợ hậu quả của việc mình làm, đó là đã bắt đầu của một xã hội tận cùng của sự suy đồi mọi mặt.

Muốn xã hội tốt đẹp hơn phải thay đổi thể chế, cái thể chế đã tạo nên con người tàn ác, bạo lực, vô tâm, vô thần, thiếu vắng tình yêu thương. Vì:

“Đâu có tình yêu thương là ở đó có Đức Chúa Trời”

Phùng Văn Phụng

Tháng 09/2019

Các bà vợ của vài vĩ nhân

***Nhà văn Leon Tolstoi** (sinh ngày 09-09-1828 chết 20-11-1910)

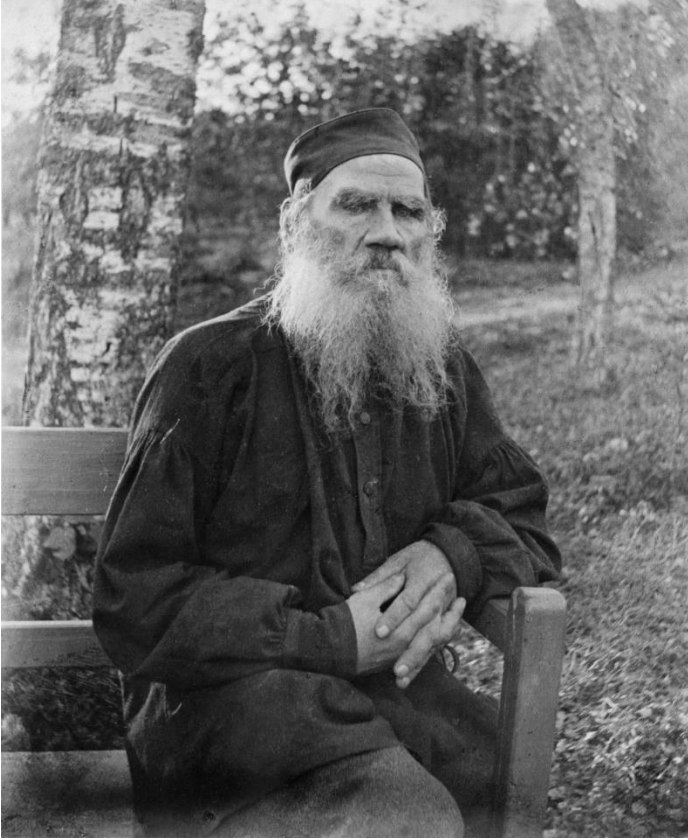
Tolstoi là nhà văn vĩ đại của nước Nga. Ông đã sáng tác nhiều tác phẩm nổi tiếng, trong đó có quyển *Chiến tranh và Hoà bình* (1865), *Anna Karenina* (1877)

Lúc còn trẻ, bà Sophia vợ ông, đã giúp cho Tolstoi, viết lại bản thảo cuốn *Chiến Tranh và Hoà Bình* rất nhiều lần, sau mỗi lần sửa chữa, bà Sophia, vợ ông viết lại trên trang giấy mới. Ông lại sửa chữa. Vợ ông lại viết lại, cho sạch sẽ. Bản thảo được viết đi viết lại nhiều lần trước khi đem in, xuất bản. Bà viết hàng chục lần như vậy mà bà vẫn vui vẻ không phiền hà gì.

Vậy mà đến cuối đời, tính tình ông bà xung khắc nhau quá sức, không hoà thuận được với nhau. Ông phải chịu đựng quá mức về sự can thiệp quá đáng của bà vào đời sống của ông. Ông là nhà tư tưởng lớn và có tinh thần xã hội. Ông dự định sau khi ông mất, ông sẽ dành riêng lợi tức của một số tác phẩm của ông cho công chúng và một số tác phẩm thuộc về gia đình. Bà không chịu. Bà đòi lợi tức của tất cả tác phẩm đều phải thuộc về gia đình bà. Bà làm tình làm tội ông. Bà đã từng nhảy xuống ao để hăm dọa ông. Bà lục lạo sách vở của ông để tìm đi chúc mà ông đã viết. Bà gây khó khăn cho ông đủ điều.

Cuối cùng, ông không thể chịu đựng nổi bà vợ của ông. Một đêm, giữa mùa đông rét mướt của nước Nga, nhiệt độ dưới không độ C, độ đông đá, ông đã bỏ nhà ra đi lang thang trên xe lửa xuôi về phương nam và Tolstoi đã chết vì bệnh viêm phổi ở nhà ga xe lửa ở Astapovo.

Ông thọ được 82 tuổi.

Nhà văn Leon Tolstoi

***Tổng Thống Abraham Lincoln** (*sinh 12-02-1809 bị ám sát chết 15-04-1865*)

Tổng thống Lincoln của Mỹ là một Tổng Thống được sự thương yêu và quý mến của người dân Mỹ, vì đã thành công trong việc thống nhất đất nước Mỹ và giải phóng người nô lệ da đen.

Nhưng ông lại có bà vợ xem thường và khinh dể ông. Bà vợ ông được mô tả là người đàn bà dữ dằn và rất hỗn hào đối với ông.

Trước khi làm Tổng thống, lúc còn làm luật sư, khi ông hành nghề, nhiều khi phải xa gia đình nhiều tháng. Có lúc ông không muốn về nhà vì mỗi lần về nhà, ông phải gặp bà vợ dữ dằn đối với ông. Bà chê ông đủ điều, nào là ông có lỗ mũi trâu, lỗ tai lừa, ăn nói thì cục mịch, vô duyên. Nghĩa là đối với ông, bà không có chút cảm tình nào và rất xem thường ông. Bà không ưa ông, hễ thấy mặt ông là bà nặng lời với ông.

Tổng Thống Abraham Lincoln

***Triết gia Socrates (sinh 470 - chết 399 BC)**

Socrates là một triết gia nổi tiếng của Hy Lạp. Ông sinh ra tại Athens, Hy Lạp vào khoảng năm 470 trước công nguyên.

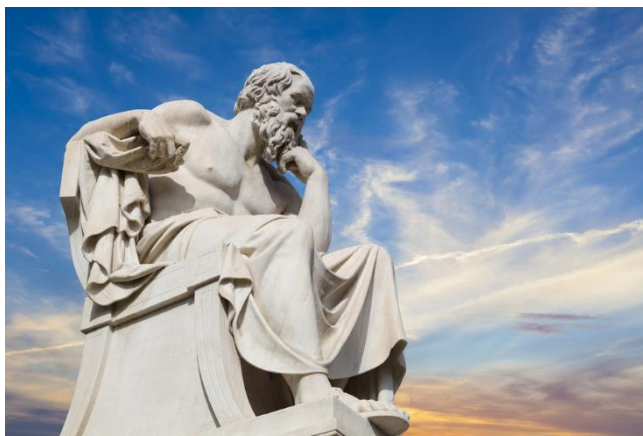
Socrates bị buộc tội và bị hành quyết vào năm 399 trước công nguyên, khi ông 70 tuổi.

Socrates là nhà hiền triết. Ông dạy học trò không lấy tiền học phí vì ông chủ trương cần phải truyền bá tư tưởng của mình. Đã truyền bá tư tưởng sao có thể lấy tiền được.

Bà vợ ông đã gây gổ với ông, cự nự ông. Ông bảo là ông sẽ làm thêm nghề đẽo đá? mà nuôi bà chứ ông nhất định dạy học, truyền bá tư tưởng, thì không được lấy tiền.

Câu chuyện thường được nhắc đến là có lần người bạn của ông Socrates đến thăm ông, hai người đang nói chuyện dưới hiên nhà, bà vợ của Socrates đang đứng trên lầu, đang tức giận ông, bà đổ luôn một thau nước lên đầu ông và bạn ông. Socrates bình tĩnh nói: “Hôm nay có bão nên trời mưa.”

Socrate cũng đã từng nói: *“Dù sao, một khi đã kết hôn, nếu lấy được người vợ hiền thì bạn sẽ hạnh phúc; nếu không, bạn sẽ trở thành một triết gia”*

Bức tượng Socrates đang suy nghĩ tại học viện Athens

*Phùng Văn Phụng
tháng 02-2022*

Suy nghĩ từ đại dịch viêm phổi Vũ Hán

Tính đến sáng ngày hôm nay, 03-03-2020

Tất cả những số liệu cập nhật tại Đại lục về số ca nhiễm, số ca tử vong, số ca bình phục ... đều chỉ đến từ 1 nguồn là Ủy ban Y tế Nhà nước Trung Quốc.

Thực tế phải cao hơn nhiều (nhân lên gấp 10 hay 20 lần cũng có thể đúng)

Thêm nhiều quốc gia trên thế giới lần đầu tiên có người nhiễm COVID-19: **Á rập xê út, Latvia, Ma rốc, Senegal và Tunisia.**

Như vậy dịch COVID-19 đã lan ra 78 quốc gia và vùng lãnh thổ trên thế giới, trong đó châu Á có 29 nước, châu Âu có 36 nước, châu Mỹ có 6 nước, châu Phi có 5 nước và châu Úc có 2 nước

Tổng số ca nhiễm: là **90,445**

Tổng số ca tử vong: **3,119**

Tổng số ca nặng, nguy kịch: **7,094**

Nguồn từ *Trí thức VN*

*

Tháng 12 năm 2019, phát hiện virus ở Vũ Hán thuộc tỉnh Hồ Bắc miền trung Trung Quốc. Các ca nghi ngờ được báo cáo ngày 31 tháng 12 năm 2019. *Ngày 23 tháng 01- 2020, chính quyền Trung quốc phong tỏa, cô lập Vũ Hán.*

Mặc dù đang sống ở Mỹ, tâm lý lo âu, sợ sệt, của bà con người Việt vẫn xảy ra. Bà con đi mua gạo, nước, mì khô, đồ ăn khô để dự trữ trong khi thông báo chính thức chỉ *có 6 người mất vì Covid-19 ở bang Washington mà thôi (VOA)*. Con chim sợ cành cây cong. Người Việt sau 30 năm chiến tranh, sau nhiều

lần bị đánh tư sản, đổi tiền, nhiều người Việt từ giàu có khá giả trở thành nghèo nàn, tay trắng?

Trước sự lây lan không kềm chế được của virus viêm phổi này, con người đã thấy đời sống mỏng dòn, kiếp người thật mong manh người dân nghèo chết đã đành, bác sĩ điều trị cũng chết, các quan lớn quyền cao chức trọng, con virus này cũng không tha.

Rõ ràng con người sinh ra thì tay trắng mà khi ra đi cũng trắng tay. Sự ra đi không biết lúc nào? và như thế nào?

***Suy ngẫm về kiếp người.**

Theo đài VOA, ngày 02-03-2020, thì Thành viên Hội đồng tư vấn của lãnh đạo tối cao Iran qua đời vì virus corona.

Ông Mohammad Mirmohammadi – thành viên hội đồng tư vấn cho lãnh đạo tối cao Iran – qua đời ngày 2/3/2020 sau khi bị nhiễm virus corona.

Vì thế cho nên,

Phùng Văn Phụng 95

Sức khỏe là giá trị nhất.

Chiếc giường đắt nhất trên thế giới chính là giường bệnh. Trên thế giới này có thể có người lái xe thay ta, kiếm tiền thay ta... nhưng không có ai mắc bệnh thay ta được. Đồ mắt rồi đều có thể tìm thấy lại nhưng có một thứ mất đi là vĩnh viễn không còn tìm thấy, đó chính là sinh mệnh.

**Một trận dịch chúng ta minh bạch rằng:*

Bình thường phải già 70, 80, 90 tuổi mới chết chứ trẻ thì khó chết. Nhưng thực tế đời sống con người không phải như vậy. Trẻ mới sanh ra, 1, 2, 5, 10 tuổi cũng có thể chết.

Thế sự vô thường, đời người đâu phải “phía trước còn dài”

– Sinh mệnh yếu nhược, ngắn ngủi, không biết ngày mai sẽ xảy ra chuyện gì.

– Vậy nên, hãy sống trọn vẹn với hiện tại, trân quý mọi người xung quanh.

**Vua hề Charlie Chaplin đã phát biểu*

Trước lúc mất ở tuổi 88, vua hề Charlie Chaplin phát biểu 4 điều như sau:

1. Không có gì vĩnh cửu trong thế giới này, kể cả những phiên muộn của chúng ta.
2. Tôi thích đi dạo dưới trời mưa, vì không ai có thể nhìn thấy nước mắt của tôi.
3. Ngày mất mát lớn nhất trong cuộc đời là ngày chúng ta không cười.
4. 6 bác sĩ giỏi nhất trên thế giới là mặt trời, sự nghỉ ngơi, luyện tập, ăn kiêng, lòng tự trọng, bạn bè.

Vì vậy, chúng ta luôn luôn cảnh giác, luôn luôn nhắc nhở nếu hôm nay là ngày cuối cùng trong đời của chúng ta, ta phải làm gì đây? Còn thù ghét người khác không? Còn hơn thua, hận thù, giành giật tiền bạc, ức hiếp người khác, gây đau khổ cho người khác nữa không?

Phùng Văn Phụng

Ngày 03 tháng 03 năm 2020

Nước Mỹ nơi tôi đang sống

Tôi có người cháu ở Houston, Texas, bảo lãnh gia đình em ruột qua. Thời gian chờ đợi để qua Mỹ mất hơn 12 năm. Cháu tôi lo tất cả mọi thứ kể cả tiền mua vé máy bay cho bốn người sang đây. Mới qua, gia đình được bảo lãnh, tạm thời tá túc trong cùng một ngôi nhà của người bảo lãnh cho nên rất chật chội. Người bảo lãnh phải chở gia đình này đi làm giấy tờ, chở đi học thêm anh văn, chở đến trường học nails, chỉ cách mua tem thư, chỉ cách đổ xăng v.v...

Nhưng gia đình người em mới qua chưa được ba tháng, đã tự ý mua vé máy bay một chiều về lại Việt Nam, bất chấp lời can ngăn của gia đình người anh, chầm dứt tình nghĩa anh chị em, mất tình cảm giữa hai gia đình, tạo ra sự xung khắc, thù ghét giữa anh chị em, giữa hai gia đình ruột thịt.

Hỏi: tại sao gia đình vừa qua Mỹ, chỉ ở có mấy tháng rồi lại trở về Việt Nam?

* * *

Tôi bị tù từ năm 1975, ra khỏi trại cải tạo đầu năm 1983, mãi tới cuối năm 1993, tôi mới có giấy tờ rời khỏi Việt Nam để đi định cư tại Hoa Kỳ.

Bỏ tất cả công ăn việc làm đang tốt đẹp, phát đạt, để ra đi đến nơi chỗ ở mới, tôi chưa biết sẽ làm nghề gì? cuộc sống mới sẽ ra sao khi tuổi đã lớn (51 tuổi).

Bao nhiêu lo âu? Nhưng phải đi vì không thể sống với cộng sản được. Một tờ truyền đơn của ai đó rải trong khóm, trong phường mình ở, số phận mình sẽ ra sao? Hằng ngày được công an khu vực theo dõi sát sao? xem tôi nói chuyện với ai? tôi có làm gì chống đối nhà cầm quyền không?

Trước hoàn cảnh đó, không thể sống được với cộng sản thì phải ra đi mà thôi.

Sau một chuyến đi dài giờ trên máy bay, cả gia đình tôi 6 người từ phi trường ở Seattle đưa chúng tôi về phi trường Hobby và được bà con gia đình em ruột, gia đình người bảo trợ cùng bạn bè đón tại phi trường Hobby này. Cháu Trung con anh Xin đã đem theo xe tải nhỏ chở áo quần, đồ đạc linh tinh ... mang từ Việt Nam qua về phòng trọ “apartment” ở đường Town Park, gần chợ Hồng Kông 1 cũ.

Rất lo âu, ngỡ ngàng để bắt đầu cuộc đời mới hoàn toàn không biết trước được, rồi đây gia đình mình sẽ ra sao?

1) Tại sao những người được bảo lãnh qua Mỹ vài tháng, lại muốn quay trở về Việt Nam.

Sự thay đổi cách sống, cách sinh hoạt, mất bạn bè, mất thói quen sống hàng ngày, thói quen ngủ trưa, uống cà phê buổi sáng với bạn bè, buổi chiều lai rai vài chai bia với bạn bè v.v... không còn nữa. Phải đi học anh văn, học lái xe v.v... làm lại từ đầu bằng một nghề mới để kiếm sống không phải dễ dàng. Làm việc ở hãng xưởng phải cật lực siêng năng, đúng 8 giờ vàng ngọc, đi và về đúng giờ, không thể thờ ơ được. Chưa kể nếu còn mang nặng tâm trạng khá giả, nhàn hạ ở Việt Nam, mặc cảm thua kém người anh, em qua trước sẽ làm cho họ hụt hẫng, khó chịu, bực mình, đau khổ, bất mãn, chán sống ở nơi mới, gây gổ, nói nặng nhẹ với người bảo lãnh là anh chị em ruột của mình, cho rằng, anh chị em “không chịu lo gì hết”? mà còn đòi bảo lãnh qua?

2) Tại sao người Việt Nam muốn định cư ở nước Mỹ:

Nếu ai có đầu óc cầu tiến, chịu khó làm việc, bỏ lại sau lưng tất cả thói quen cũ có thể nhàn hạ, làm ăn dễ dàng vì quen biết công việc, bạn bè, nhà chức trách... chấp nhận cuộc sống mới khác biệt nhiều với cuộc sống cũ khoảng chừng vài năm là ổn định, có thể mua nhà, mua xe trả góp, và hội nhập vào xã hội Mỹ bình thường.

***Tự do chính trị:** Ở Mỹ là nước có tự do ngôn luận bậc nhất trên thế giới, tự do nghiệp đoàn, tự do báo chí, in sách không cần phải xin phép ai. Tự do tôn giáo. Tự do bầu cử và ứng cử. Bằng chứng là người Việt có Cử dân biểu Liên bang Cao Quang Ánh. Bà *Stephanie Murphy, nữ danh Đặng Thị Ngọc Dung (Florida)*

Dân biểu tiểu bang Texas: Hubert Võ

Thiếu Tướng Lương Xuân Việt làm tư lệnh lục quân Hoa Kỳ,

Phó Đề Đốc Nguyễn Từ Huân

HQ Đại Tá Lê Bá Hùng

Đại Tá Thomas Nguyễn

Trung Tá Bác Sĩ Joshepine Cẩm Vân-US Navy

Thiếu Tá Elizabeth Phạm v.v...

Giáo Sư Đinh Việt, Giáo Sư Luật lừng lẫy ở Washington DC

Về đảng phái chính trị mọi người đều có quyền tự do theo đảng Cộng Hoà hay đảng Dân Chủ hay đảng nào khác.

Nhờ có tự do bầu cử và ứng cử mới chọn được người tốt, người có khả năng xây dựng đất nước, xây dựng xã hội.

***Hưởng nền giáo dục tốt:** Tiểu học và trung học miễn phí. Tự do phát triển năng khiếu, không phải học chính trị nhồi nhét một chiều chủ nghĩa Mác Lê- nine.

Ăn trưa miễn phí. Có xe đưa rước từ nhà đến trường miễn phí. Vào Đại học nếu ai không có tiền có thể mượn tiền học cho đến khi thành tài, ra bác sĩ, kỹ sư... đi làm trả nợ từ từ.

Vì có được nền giáo dục tốt, cuộc sống tương đối dễ kiếm việc làm, đi làm cật lực chừng năm, mười năm là có thể mua nhà, mua xe trả góp dễ dàng. Mọi người đều được hưởng tiện nghi mà xã hội Mỹ cung cấp như cầu cống, đường sá, trường học, chợ búa v.v...

Hệ thống xe bus cũng giúp cho bà con đi lại dễ dàng.

Tỉ lệ du học sinh tìm cách ở lại Mỹ sau khi học xong trên 80%, một du học sinh tôi gặp, đã nhận định như thế?

Tính đến tháng 3/2019, có hơn 30.900 sinh viên Việt Nam đang học tập tại Mỹ.

***Môi trường trong sạch.**

Chánh phủ kiểm soát rất kỹ về môi trường. Nhà máy thường ở xa khu dân cư. Nếu làm ô nhiễm môi trường sẽ bị phạt rất nặng.

Người lớn cũng như trẻ con đều có ý thức bảo vệ môi trường. Không thấy trẻ con vất rác ngoài đường. Nếu xả rác ở nơi công cộng, bị bắt, sẽ bị phạt rất nặng.

***Mức sống cao, cuộc sống ổn định.**

Khi làm ăn mở nhà hàng, tiệm nails, hay bất cứ cơ sở nào khác... đều có luật lệ, thuê má rõ ràng không phải hối lộ ai cả. Tốt nghiệp đại học, lương kỹ sư mới ra trường khoảng 50 đến 80,000 đô la một năm. Làm công nhân sắp xếp hàng hoá trong chợ Hồng Kông chẳng hạn, lương khoảng 18,000 đô la một năm.

Nếu chi tiêu cẩn thận, tiết kiệm, không xa xỉ, còn có thể gửi tiền để gửi đỡ cho bà con ở Việt nam nữa. (1)

3) Về hưu sống ra sao?

Điều quan trọng khi đến Mỹ, ta phải làm việc cật lực, không nghĩ về quá khứ giàu có, sung sướng, danh phận, địa vị cao trong xã hội cũ (nếu có).

Nếu làm việc tại Mỹ trên 20 năm, đóng thuế đầy đủ, tiền hưu trí (SSA: Social Security Account) chánh phủ trả về hàng tháng từ 1200 đến 1500 đô la một tháng. Tính luôn tiền hưu của vợ, bằng phân nửa của chồng $1200:2= 600$ đô, thì hai vợ chồng lãnh được 1800 đô la một tháng. Ngoài ra còn có tiền hưu trí của hãng, tiền hưu do để dành riêng (IRA: individual

retirement account) v.v... đủ trả bảo hiểm nhà, bảo hiểm sức khỏe, bảo hiểm xe, điện, nước, gas ... đóng thuế nhà cuối năm, tiền chợ và các chi phí vặt khác.

Ngoài ra còn có thể đi du lịch được nữa.

Nếu về hưu, tiền lãnh hàng tháng thấp, thì được chính phủ trợ cấp đủ sống (hai vợ chồng được lãnh khoảng 1100 đô la và tiền thức ăn (food) khoảng 150 đô la.

Khi về hưu không lo đói khát, ít nhất cũng có tiền trợ cấp xã hội đủ sống.

Lợi tức tính theo đầu người tại vài nước tiêu biểu:
Nguồn: **BBC**

Như bảng thống kê phía dưới cho thấy, thu nhập bình quân trên đầu người của Việt Nam kém hàng chục lần với những nước được cho là nhiều người Việt Nam di cư muốn tới.

Nước	GDP/ đầu người
VN	2,343.12 US
Mỹ	59,531.66
Anh	39,720.44
Nhật	38.428.01
Hàn quốc	29,742.84
Đài Loan	25,534.00

Nguồn: Ngân hàng Thế giới, theo ước tính năm 2017

Nếu thực sự nghèo, khi bị bệnh, đi bác sĩ, mua thuốc hay nằm nhà thương không mất tiền vì có sự trợ cấp của chính phủ.

Phùng Văn Phụng
Tháng 03/2020

Đức Khiêm Nhường và Sự Kiêu Ngạo

Hãy học với tôi, vì tôi có lòng hiền hậu và khiêm nhường (Mt 11:29)

Trong bảy môi tội đầu thì:

1) Thứ nhất là khiêm nhường chớ kiêu ngạo.

Chúa Giêsu nhắn nhủ: “Anh em hãy mang lấy ách của tôi, và hãy học với tôi, vì tôi có lòng hiền hậu và khiêm nhường. Tâm hồn anh em sẽ được nghỉ ngơi bồi dưỡng” (Mt 11:29).

Trong một thế giới đề cao “cái tôi” và cách sống đầy ích kỷ như ngày nay, sống khiêm nhường là một thách đố lớn. Thế nên, chúng ta lại càng phải cố gắng tập sống khiêm nhường. Càng khó càng phải cố. Hãy bắt chước tác giả Thánh Vịnh mà luôn tự nhủ:

Lòng con chẳng dám tự cao
Mắt con chẳng dám tự hào, Chúa ơi!
Đường cao vọng, chẳng đời nào bước
Việc diệu kỳ vượt sức, chẳng cầu
Hồn con, con vẫn trước sau
Giữ cho thanh lặng, giữ sao thanh bình. (Tv 131:1-2)

Lạy Chúa, xin ban thêm đức tin và sức mạnh của Chúa Thánh Thần để chúng con có thể sống khiêm nhường theo đúng Thánh ý của Chúa.

2- “Hãy học cùng ta vì Ta khiêm nhường”

Đức *khiêm nhường* là gì? Thừa là nhân đức nền tảng của đời sống đạo đức. Nhờ khiêm nhường, người môn đệ của Chúa có thể dễ dàng nhận ra được tiếng nói của Chúa và gặp được Ngài

trong cuộc đời của mình. Nhờ khiêm nhường mà chúng ta thấy cuộc đời của mình vui tươi, hạnh phúc.

Chuyện kể:

Đầu tháng bảy năm 1870, một phái đoàn người Pháp đến châu Đức giáo hoàng Piô IX tại Roma. Sau khi trưởng phái đoàn đã đọc bài chào mừng, Đức giáo hoàng đã nói chuyện thân mật với từng người và ai nấy đều xin ơn nọ ơn kia. Nhưng khi nhìn thấy một thanh niên có vẻ khô khan lạnh nhạt, Đức giáo hoàng đã hiền từ hỏi:

– Còn con, con không xin ơn gì sao?

Chàng thanh niên lạnh lùng đáp:

– Thưa không.

Đức giáo hoàng hỏi thêm:

– Cha con còn sống không?

Chàng thanh niên lúng túng đáp:

– Thưa còn.

Đức giáo hoàng lại hỏi:

– Còn mẹ con thì sao?

Chàng thanh niên chậm chạp lí nhí đáp lại:

– Mẹ con chết lâu rồi.

Bấy giờ Đức giáo hoàng cầm tay anh thanh niên mà nói với giọng cảm động rằng:

– Con không xin ơn gì với cha; còn cha, cha xin con một điều, là con hãy cùng cha quì gối xuống đất, đọc một kinh lạy cha, một kinh kính mừng, một kinh sáng danh, cầu nguyện cho mẹ con được lên thiên đàng, và khi được hưởng mặt Chúa. Mẹ con sẽ xin cùng Chúa cho con được sốt sắng giữ đạo để sau này con cũng được lên thiên đàng với mẹ con. Nói xong Đức giáo hoàng quỳ xuống đất, hai tay chấp trước ngực, mắt nhìn lên trời, đọc kinh rất sốt sắng, làm cho chàng thanh niên phát cảm động phải khóc nức nở.

Đức Giáo Hoàng quì xuống trước mặt mọi người. Ngài có làm gì lạ lùng không. Không. Ngài chỉ cùng đọc với mọi người những lời kinh đơn sơ nhất”.

104 Cho Trọn Đường Trần

Chúng ta hãy nhìn vào đó mà bắt chước để cuộc sống của mỗi người chúng ta xứng đáng với Chúa hơn. Amen.

3-Kiêu ngạo là gì? 5 dấu hiệu giúp bạn nhận biết người kiêu ngạo.

Kiêu ngạo khác với khiêm nhường vì người kiêu ngạo:

a) Luôn khẳng định mình đúng

Kiêu ngạo là gì? Một dấu hiệu dễ thấy nhất của sự kiêu ngạo đó là *luôn cho rằng mình đúng trong mọi trường hợp* bất kể đúng sai và chẳng bao giờ tiếp thu lời khuyên, ý kiến của người khác.

b) Luôn xem mình là trung tâm

Những người kiêu ngạo luôn cho rằng *bản thân mình là trung tâm của mọi người*. Khi người kiêu ngạo đạt được một thành công nào đó, họ thích khoe khoang về những thành công của mình hơn là cảm ơn sự giúp đỡ của người khác.

c) Luôn coi thường những người xung quanh

Tính kiêu ngạo sẽ làm bạn *luôn coi thường những người xung quanh*. Họ luôn cho rằng mình giỏi hơn người khác. Họ

thường xem thường đồng nghiệp và có thái độ khó chịu, chê bai người xung quanh.

d) Không biết lắng nghe

Những người kiêu căng sẽ không bao giờ dành thời gian để lắng nghe và chia sẻ với những người xung quanh.

e) Không muốn nhận lỗi và thay đổi

Đây là một điều tồi tệ mà những người kiêu căng thường mắc phải. Nhận lỗi và thay đổi là một việc làm rất khó khăn đối với họ. Họ là người luôn đổ lỗi cho người khác.

Kiểu người này có cái tôi rất cao, vì thế họ sẽ không bao giờ chấp nhận được việc bị người khác phê bình và dùng mọi lý lẽ để biện hộ cho những sai lầm và rắc rối mà mình đã gây ra.

Thái độ kiêu ngạo làm cho mọi người sẽ dần dần xa lánh họ, họ sẽ là người rất cô đơn vì không có ai là bạn, không có ai dám tiếp xúc, nói chuyện với họ.

4-Nguyên nhân kiêu ngạo.

Thông thường những ai nếu thành công đôi chút như làm ăn khá giả, trả hết nợ nần xe cộ, nhà cửa, có mức sống cao, dễ bắt đầu kiêu ngạo. Chỉ một mình ta là người giỏi hơn hết mọi người khác. Nếu có ai chạm tự ái họ, họ sẽ “nổi khùng” lên, nặng lời, mắng chửi người khác không còn nể mặt, e dè.

Bản chất kiêu ngạo của con người là do tổ tiên chúng ta, ông Adam và Eve truyền lại, đã không tuân lệnh Thiên Chúa, đã ăn trái cấm ở vườn địa đàng, cũng như xây tháp Ba-ben để lên tận trời cao.

Nếu con người không học tập, suy niệm, cầu nguyện, nhờ ơn trên giúp sức khó từ bỏ được tính kiêu ngạo.

5-Hiện tượng kiêu ngạo:

106 Cho Trọn Đường Trần

*Trong gia đình nếu gặp phải người kiêu ngạo, gia trưởng, bắt mọi người trong gia đình phải làm theo ý mình, không được trái ý, thì vợ con sẽ sống rất khổ sở vì không được tự do. Người kiêu ngạo thường hay la lối, la lối, cự nự, nếu có ai trong gia đình làm trái ý mình; đôi khi dùng cả bạo lực để khống chế người khác. Do đó, họ thường chịu cảnh cô đơn, hiu quạnh, vì không ai muốn nói chuyện, đến gần.

* Anh Nguyễn luôn chỉ trích người khác, người nào càng nổi tiếng trong cộng đồng là thế nào anh cũng chỉ trích, nói xấu.

Một lần tôi nói: “Anh A. siêng năng, viết sách hay, súc tích”. Anh Nguyễn trả lời liền: “Cái thằng A. lãng xãng, lúc nào cũng vội vã. Có gì mà hay đâu”.

Tôi nói: “Anh H. chịu khó sinh hoạt nổi tiếng trong cộng đồng”.

Anh Nguyễn trả lời ngay: “Cái thằng bợ đỡ, mặt mập, bịnh hậu...”

Khi nhắc đến bất cứ ai thì anh Nguyễn cũng có câu nói dè bỉu, chê bai, nói ra ngay những khuyết điểm của người đó. Đó là cái tật của anh Nguyễn.

*Anh Trần đã có nhà. Có hai chiếc xe. Nên anh rất tự cao tự đại. Anh cho mình hơn người, không ai bằng anh. Anh có nghề nghiệp vững chắc, có tiền. Anh chỉ chiếc xe BMW của anh và dẫn tôi đến bên xe của anh và nói: “Chú xem xe mới đẹp không? mới mua đó.”

Anh chồng lúc nào cũng cho rằng mình đúng, vợ không được cãi. “Tao là nhất nhà rồi vì tao có tiền, tao có xe, tao có nhà đã trả hết, tao qua Mỹ chỉ cần 30 năm, tao đã thành công”.

*Trong một quốc gia nếu nhà cầm quyền kiêu ngạo, quá khích, khư khư giữ quan điểm của mình, không biết lắng nghe người khác.

Hậu quả của “kiêu ngạo cộng sản” là sau khi chiếm được miền Nam ngày 30 tháng 04 năm 1975, cộng sản Việt Nam đã cắt đứt liên lạc ngoại giao với các nước Tây Phương, áp dụng chính sách tự cung tự cấp, chỉ dựa vào sự viện trợ của Liên xô mà thôi.

Trong nước, cộng sản đã tịch thu tài sản của các nhà tư bản miền Nam, đẩy họ đi vùng kinh tế mới, thành lập các hợp tác xã, đã làm cho toàn thể đất nước Việt Nam đi vào con đường đói kém, sản xuất ngưng trệ, kinh tế suy sụp, xã hội hỗn loạn. Nếu không có thay đổi từ năm 1986 trở về nền kinh tế tự do, (mà miền Nam đã áp dụng từ lâu), thì tình trạng đói kém, rối loạn xã hội không biết sẽ xảy ra như thế nào nữa. Nền kinh tế đang phát triển bị đẩy lùi hàng chục năm cho đến ngày nay (2020) vẫn còn thua kém so với các nước Đông Nam Á khác. Cũng vì kiêu ngạo không thềm thấy cái hay của Việt Nam Cộng Hòa đem ra áp dụng, mà phá bỏ tất cả, hậu quả giáo dục chậm tiến, văn hóa xã hội suy đồi, chính trị độc quyền, độc tài, không tôn trọng ý kiến khác biệt, nhân quyền không có.

Kết: Bệnh kiêu ngạo làm cho gia đình rối loạn, nghi kỵ lẫn nhau, ganh ghét nhau, xung đột nhau, không có hạnh phúc, bình an.

Bệnh kiêu ngạo làm cho nhà cầm quyền tưởng mình là “thánh”, là “đỉnh cao trí tuệ loài người”, không bao giờ chấp nhận sai lầm, khiến cho toàn thể dân tộc chịu nhiều điều đứng vì quyết định sai lầm của mình. Ai dám nói ngược với ý của nhà cầm quyền thì bị chụp mũ phản động, “thể lực thù địch”, tìm cách bỏ tù dài hạn.

Phùng Văn Phụng

Ngày 29- 06-2020

Bức thư cũ gửi anh Dương Văn Long

Thân gửi anh Dương Văn Long (1)

Nhận được thư anh gửi và đồng thời anh cũng đã gửi cho thầy Bằng, cựu Hiệu Trưởng trường trung học Lương Văn Can và gửi cho Tuyết Lâm, cựu học sinh. Trong thư gửi cho thầy Bằng, anh có nói “cùng tuổi nhau sao giờ tôi lại có trí nhớ kém quá, sức khỏe thì yếu hẳn” và anh viết “rồi anh em sẽ ra đi lần lần theo luật tạo hóa mà.”

Đọc câu này của anh mà lòng tôi thấy một nỗi buồn thấm thía. Rồi “anh em sẽ ra đi theo luật tạo hóa mà” hay một cách khác có thể nói:

*làm người ai cũng phải chết,
chúng ta là người,
vậy chúng ta phải chết.*

Khi tôi về trường Lương Văn Can thì anh đã là Nghị viên Hội đồng Đô Thành Sài Gòn rồi. Tôi lúc đó 28 tuổi còn anh 31 tuổi. Tuổi này là tuổi của mộng mơ, trong tâm tư anh cũng như tôi đều nuôi những tham vọng lớn, làm việc hết sức mình, ngoài những công việc thuần túy dạy học, anh và tôi đều muốn đi vào con đường khác hơn là chỉ ngồi trong mái nhà trường, chỉ đi dạy học, để hy vọng giúp ích gì được cho đất nước, cho dân tộc.

Ba mươi một năm qua, anh và tôi cũng không còn làm nghề “gỗ đầu trẻ”. Có vài người bạn nói rằng chúng ta đã không còn làm thầy giáo và đã “tháo giày” hay họ còn đùa nặng hơn nữa là đã... “mất dạy”. Nói đùa cho vui theo kiểu nói lái của dân miền Nam để diễn tả hoàn cảnh bi đát của thầy giáo sau năm 1975.

Tôi phải vào trại cải tạo gần 8 năm, trong những năm bị tù đầy này, tôi không thấy còn có chút gì tương lai và đã nghĩ rằng sẽ được chỉ định cư trú ở Thanh Hóa (tướng Nguyễn Hữu Cồ lo việc này) - sự chỉ định cư trú vĩnh viễn này đã xảy ra ở Nga dưới thời Stalin, ở Trung Quốc dưới thời Mao Trạch Đông - vợ con sẽ về đó ở, nếu muốn. Đó là tin tức được nghe từ trong trại cải tạo trong những năm 1980. Lúc đó tôi mới nghĩ là thôi hết rồi, cuộc đời mình đã tàn rồi, suốt đời sẽ cuốc đất trồng khoai, lên rừng đốn củi, xuống suối bắt cá, sẽ không còn nhìn thấy gia đình, bà con, bạn bè hay nhìn thấy thành phố Sài gòn nữa.

Anh ở bên ngoài, khi đi trình diện, cán bộ hỏi phần đảng phái, anh nói rằng: “anh ghi là không có. Cán bộ cộng sản ghi tên lúc đó đã kéo kiếng cận xuống, lỗ con mắt ngo anh” và ra điều nghi ngờ lời khai của anh.

Sau khi đi cải tạo về khoảng đầu năm 1983 tôi có gặp anh mấy lần ở quận 8, khoảng cuối những năm 1984, 1985, lần chót gặp anh khoảng tháng 05 năm 2005 cùng với hơn 60 cựu học sinh tại nhà hàng 241, mà chủ nhà hàng này là Bửu Khánh, một cựu học sinh của trường Lương Văn Can, nhân tiện lúc tôi về chịu tang cha tôi mất.

Từ nhà ga ở Hà Nội, tôi đón xe lửa về thành phố Sài gòn chỉ có cái “giấy ra trại” là tờ giấy lộn lung mà thôi. Tôi đem trở về Sài gòn mừng, mừng, áo quần mà tôi đã mang đi theo khi vô tù, hồi tháng 06 năm 1975. Mừng, mừng, áo quần này sau gần tám năm đã cũ, đã rách, đã rệu rã, vậy mà đi ngang qua thành phố Quảng Ngãi cũng bán được ít tiền để làm chuyến hành trình trở về nhà, về với gia đình, vợ con. Bán mừng mừng, áo quần cũ có chút đỉnh tiền, mua được tô hủ tiếu và dư một ít trả tiền xe ôm về đến bến xe Nguyễn Biều.

Xa Sài gòn sau gần tám năm, lần đầu tiên trở lại, tôi
110 Cho Trọn Đường Trần

như lạc bước vào thành phố nào lạ quắc, lạ quơ. Trên con đường Phạm Thế Hiển tôi đã đi lại thường xuyên lúc còn đi dạy học, vậy mà nay tôi thấy hoàn toàn đổi khác. Nhà cửa thấy lạ. Có nhiều nhà mới mọc lên. Có nhiều nhà nhô ra phía trước, dường như làm cho đường Phạm Thế Hiển nhỏ hẹp hơn.

Tôi bước vào nhà gặp bốn năm đứa nhỏ đang ngồi học, tôi đâu biết đứa nào là con tôi, đứa nào là học trò. Bà xã tôi đang còn dạy học nên đem học trò về dạy thêm. Vừa bước vào nhà, để cái túi xách cũ xuống đất, tôi vội chạy một mạch từ đằng trước ra đằng sau, tới cửa sắt, ra ngoài sân phía sau nhà, nước mắt tôi tự nhiên trào ra, tôi đã khóc thực sự. Cái khóc này là cái khóc vì vui mừng, lần đầu tiên tôi khóc, tưởng rằng đã chết mà nay vẫn còn sống, không ngờ mình về được tới nhà, nơi mình đã sinh sống.

Bây giờ làm sao để có tiền sinh sống nuôi bản thân, lo cho gia đình? Đã ở tù gần tám năm, đâu có nơi nào nhận mình dạy học trở lại.

Phải làm đủ các nghề để sống. Mua bịch ni lông dờ ở các điểm thu mua ve chai, lông vịt đem về giặt sạch, phơi khô, bán lấy lời. Làm một hai chuyến bị ép giá, bán lỗ đành phải bỏ nghề này. Đi sang quận bảy tìm mua sách cũ đem ra chợ Sài Gòn bán. Mới đi chuyên đầu, chưa bán được cuốn sách nào, đã bị tịch thu hết. Lúc đi bán sách, tôi có dẫn con gái 13 tuổi đi theo. Tôi không biết than thở cùng ai chỉ nói với con gái: “Minh mất sạch hết vốn rồi con ơi”. Tôi còn phải ký biên bản không được buôn bán chợ trời nữa. Biết làm sao để kiếm tiền sống đây?

Gặp anh Đạt, bạn tù cũ ở Vĩnh Phú, có chiếc xe xích lô đạp cho tôi mượn. Vội vàng thay bộ đồ cũ, leo lên xe xích lô, đạp qua bến xe Chợ Lớn để tìm khách. Vừa đậu xe trước chợ, vì là lần đầu chạy xe nên không biết chỗ nào cấm đậu, chỗ nào được đậu rước khách, nên vừa đến công chợ, đang đứng lơ quơ kiếm khách, bị bảo vệ chợ lấy tấm nệm ngồi của

khách. Phải bỏ bến xe Chợ lớn chạy vòng qua chợ Nguyễn Tri Phương chờ hai vợ chồng người Hoa quá mập khoảng gần 200 kí lô. Hôm sau bỏ nghề luôn vì sau chuyến xe đó cả đêm không ngủ được vì quá mệt do phải đạp xe chở khách không quen.

Thôi đành đi bán vé số vậy. Chăm sắp vé số do anh Nguyễn Tấn Thời làm đại lý giao cho để đem bán. Anh Thời tốt nghiệp Cao Học Hành chánh, trước làm ở bộ Tài Chánh không phải đi tù. Không dám bán ở quận 8, sợ gặp học trò cũ, gặp người quen, dấu sắp vé số trong túi, đi qua quận năm để bán, hy vọng không gặp người quen. Nhưng vừa cầm vé số lên mời, lại gặp học trò cũ là Đặng Thái Sơn, đang đậu xe xích lô đợi khách, mời uống cà phê đen, mời hút điếu thuốc có cán. Lúc đó hút được điếu thuốc có cán (thuốc thơm) là quý lắm rồi. Tôi thấy mắc cỡ, vội mang vé số về nhà, đưa cho đứa con gái út qua Chánh Hưng bán. Tôi giả từ nghề bán vé số luôn.

Rồi đi dạy kèm toán lớp 8, lớp 9, dạy Anh văn vỡ lòng. Phụ huynh học sinh thương tình thấy hoàn cảnh thất nghiệp, giới thiệu vài học sinh để dạy một tuần đôi ba giờ.

Mọi sinh hoạt trong gia đình nhờ bà xã và ba tôi phụ giúp trong những năm đầu khi tôi về từ trại cải tạo.

Kể lễ nổi niềm tâm sự cùng anh để anh biết cuộc đời tôi lắm gian nan, vất vả.

Mới đây anh Trần Văn Hát, cũng là cựu giáo sư Lương Văn Can, vừa bị tai biến mạch máu não, chưa hồi phục hoàn toàn. Thầy Triết cũng bị bệnh mất trí nhớ. Học trò cũng có nhiều em đã ra đi như Ngô Thanh Hùng, Lê Thành Trung, Cận chồng của Nguyễn Kim Phụng. Những em học trò này đang trong độ tuổi năm mươi, còn khá trẻ, còn đang sung sức để làm việc đóng góp cho đời.

Lớp sau này có Nguyễn Thị Thanh Ngọc, đang học trường Lương Văn Can mất lúc 16 tuổi, vào ngày 30 tháng 04 năm 2005 vì bị phỏng nặng do nhà bị cháy. Mẹ của Thanh Ngọc cũng mất vì tình trạng phỏng nặng như trên.

Trước năm 1975, anh là Nghị Viên năng nổ. Nghị Viên đối lập với chánh quyền. Sự can đảm chỉ trích những sai lầm của người đang có quyền lực không phải ai cũng làm được. Đi với quyền lực, tham gia, cộng tác với quyền lực luôn luôn có nhiều quyền lợi hơn là chống đối. Vì chống đối thường chịu nhiều thiệt hại cho bản thân, mất nhiều quyền lợi vật chất. Anh đã đứng vào vị trí đối lập.

Có lẽ góc gác là thầy giáo cũng cần làm gương cho học trò chẳng? đứng về phía dân chúng, về phía phụ huynh học sinh hơn là đứng về phía chánh quyền.

Nhưng rồi tất cả những nỗ lực đó không còn cần thiết trong gia đoạn mới của xã hội mới.

Tất cả công việc đó như là “dã tràng xe cát” chẳng? Thật ra những việc làm đó với cái tâm trong sáng, với tấm lòng chân thật muốn làm cái gì đó cho đất nước, cho bà con, đồng bào mình. Thì những việc làm đó chắc không thể là vô nghĩa được, phải không anh?

Chất keo nối kết những anh chị em Lương Văn Can với nhau, thường thăm hỏi nhau, chia sẻ vui buồn cùng nhau, tôi chỉ nghĩ đơn giản là chúng ta sống với nhau, cùng có tấm lòng quý mến nhau và chúng ta luôn có ý hướng đóng góp cái gì đó tốt hơn cho xã hội, cho đất nước, cho dân tộc Việt Nam.

Anh đi qua Mỹ thăm con anh là Phong, dự định xuống Houston cũng là lúc anh Hiệu Trưởng Ông Đại Bằng đang đi du lịch qua Mỹ có ghé thăm tôi. Tôi cứ đinh ninh là anh sẽ đến thăm Houston luôn cũng là dịp gặp được anh Hiệu Trưởng.

Không ngờ anh bị bệnh nặng không thể đi thăm các nơi được.

Xin cầu nguyện ơn trên sớm cho anh mau lành bệnh, sức khỏe mau phục hồi.

Hy vọng trong năm nay chúng ta sẽ gặp nhau tại trường Lương Văn Can, kỷ niệm 40 năm thành lập trường trong ngày đưa ông Táo Tết cuối năm, Tết 2007 này.

Phùng Văn Phụng

Ngày 01 tháng 6 năm 2006 – xem lại, tháng 12 năm 2021

(1) Cựu Giáo Sư trường Lương Văn Can, Cựu Nghị Viên Hội Đồng Đô Thành Sài Gòn trước năm 1975. Đã mất ngày 04 tháng 05 năm 2017

Suy nghĩ về cuộc bầu cử Tổng Thống Mỹ vừa qua

Nền dân chủ lâu đời của Mỹ vẫn tồn tại vì kết cấu Tam Quyền Phân Lập rõ ràng. Đây mới là điều thật tuyệt vời.

Cơ quan lập pháp (quốc hội) vẫn đủ uy lực, tỏ ra sức mạnh để ngăn cản hành pháp lạm hành. Và tư pháp (toà án) độc lập xét xử vô tư, không thiên vị, cũng nhờ tinh thần tôn trọng hiến pháp và pháp luật, không vì tình riêng, không vì tiền bạc, phe phái, hay khiếp sợ uy quyền mà xử án theo chỉ đạo của hành pháp.

Việc Phó tổng Thống Mike Pence (đảng Cộng Hoà) đã xác nhận kết quả bầu cử Joe Biden (đảng Dân chủ) đã thắng cử với 306 phiếu cử tri đoàn trong khi Tổng thống Trump chỉ có 232 phiếu cử tri đoàn, mặc dầu bị áp lực từ Tổng Thống Trump rất mạnh mẽ.

Tin giả tràn ngập làm cho con người hoang mang, không biết tin nào thật, tin nào giả. Ngày 06 tháng 01, (ngày Quốc Hội lưỡng viện xác nhận kết quả bầu cử), phe nhóm của Tổng Thống Trump tràn vào Quốc Hội, với sự kích động của Tổng Thống Trump, để mong lật ngược kết quả bầu cử, làm chết hết 5 người. Rồi lại có tin: ngày 19 tháng 01 chưa phải là 20, (ngày tuyên thệ nhậm chức Tổng Thống 20-01-2021), để rồi xem Tổng Thống Trump lật ngược thế cờ bắt nhốt hết kẻ chống đối, cho bọn nó vào tù?

Mấy tháng qua người Việt trong nước cũng như người Việt nước ngoài thách thức nhau, chửi bới nhau, dùng những từ ngữ tục tĩu, chửi bới nặng nề, kêu tổ tiên ông bà cha mẹ ra chửi; từ ngữ nào dữ dội, ác độc nhất đều đem ra dùng để mạt sát nhau.

Người Việt dường như không có tinh thần bao dung, không bao giờ tôn trọng ý kiến khác biệt. Nếu có ý kiến khác thì chửi mửi những điều bản tiện xấu xa, là kẻ thù cần phải triệt hạ. Không hiểu tại sao mà người Việt không khoan dung với nhau, không tôn trọng nhau, không chấp nhận ý kiến khác biệt của nhau.?

Chừng nào Việt Nam có tam quyền phân lập rõ ràng, ba cơ quan hành pháp, lập pháp và tư pháp kèm chế lẫn nhau. Lập pháp (Quốc hội) và Tư pháp (Toà án) có thẩm quyền giám sát thực sự, không bị chi phối bởi cơ quan hành pháp, không để cơ quan hành pháp chuyên quyền, lộng hành.

Chừng nào người Việt biết bao dung, không chửi mửi, không chửi bới nặng nề nhau.?

Phùng Văn Phụng

Ngày 20-01-2021

Ý nghĩa và niềm vui trong cuộc sống

Năm mới, năm Tân Sửu sắp đến, xin gửi đến bà con, anh chị em, các con cháu mấy câu nói như sau và xem có giúp gì được cho mình để có lòng *thanh thản, vui tươi, bình an, lạc quan yêu đời, chứ không bi quan chán đời?*

*1) Hãy yêu kẻ thù.

-Tôi hoạt động chính trị trong Phong Trào Quốc Gia Cấp Tiến, người sáng lập là Giáo Sư Nguyễn Văn Bông và Giáo Sư Nguyễn Ngọc Huy, có thiện ý muốn xây dựng miền Nam theo chế độ tư bản, đem sự sung túc, bình an và hạnh phúc cho người dân miền Nam. Sau này, nếu hoàn cảnh quốc tế cho phép thì hai bên miền Nam và miền Bắc sẽ thống nhất bằng bầu cử. Nhưng rồi, miền Bắc dưới sự lãnh đạo của Lê Duẩn đã dùng võ lực để tiến chiếm miền Nam, bất chấp hiệp định Paris ngày 27-01-1973 vừa được ký kết chưa ráo mực, với sự bảo đảm của quốc tế. Khi chiếm được miền Nam rồi, cộng sản đã tập trung tất cả những người đối kháng ở miền Nam, trong quân đội, cấp Chuẩn úy trở lên, trong hành chánh, cấp Chánh sở trở lên, trong đảng phái, cấp phó bí thư cấp quận trở lên đều phải đi “học tập cải tạo” tức là đi tù dài hạn.

Tôi đã kiệt sức vì thiếu ăn mỗi ngày chỉ được ăn một chén bo bo không xay, hay một vài muống com cộng với vài ba củ khoai mì miền Bắc gọi là sắn, cứng ngắt, có hôm nhận được ba trái bắp luộc, một tô canh lỏng bỏng vài cọng rau. Ăn xong vẫn thấy đói. Đói triền miên, đói khủng khiếp, đói bủn rủn chân tay, đói mờ mắt... cho nên, khi đi lao động, ra khỏi trại tù, lúc cuốc đất trồng khoai, trồng bắp khi thấy bất cứ loại rau gì như rau tàu bay, rau má, rau sam... hay con nhái, con cóc... thấy bất cứ “con gì nhúc nhích” thì ta “ních liền”.

Bị bỏ đói gần 8 năm như vậy, bị mắng chửi nặng lời vì lấy rau rừng, bắt cóc nhái v.v...

Rồi khi trở về với gia đình cũng đâu có yên. Hàng tuần, sáng thứ hai phải trình diện công an phường, nộp cuốn sổ ghi trong tuần qua, ai đến thăm, đã nói gì và đã làm gì? Phó chủ tịch phường bắt đi đập đất làm bờ ruộng, mục đích xem thái độ “các cựu tù nhân” có phục tùng nhà cầm quyền hay còn chống đối. Vậy để quên đi quá khứ đau thương đó để tâm bình an, chỉ còn cách duy nhất là:

“Hãy yêu kẻ thù và cầu nguyện cho những kẻ đã ngược đãi anh em” (Mt 5,44)

2- *Tha thứ.

Khi qua Mỹ định cư, tôi làm nghề bảo hiểm. Hàng tuần, tôi đã gặp rất nhiều người, dĩ nhiên cũng phải gặp vài người kỳ khôi, nóng tánh, nghi ngờ tôi đến nhà họ để lường gạt họ. Họ đã chửi thẳng tôi “mấy anh đến đây để lường gạt hả, tôi kêu cảnh sát đến bắt bây giờ”. Một người khác đã nói: “Mấy thằng bán bảo hiểm đều lường gạt hết, đi ra khỏi nhà tôi!”. Những hiểu lầm, nặng lời, oán trách làm cho ta tức giận không ngu được, nhưng phải nhớ rằng:

Tức giận là lấy sự sai lầm của người khác mà trừng phạt chính mình.

Vì sao vậy? Nếu mình tức giận người nào đó, không tha thứ người đó tức là mình để sự oán hận ở trong lòng mình, mình nuôi hận thù, dĩ nhiên, sự tức giận đó làm cho ta không ngu được. Nếu không ngu được chừng một tháng vì tức giận, sức khỏe ta sẽ suy sụp, dễ đưa tới nhiều thứ bệnh, có thể đưa tới trầm cảm, bị bệnh điên khùng, hay phát sinh nhiều thứ bệnh khác do ta uất ức, tức giận, không chịu tha thứ. Vậy tức giận hay không chịu tha thứ, người chịu thiệt thòi chính là ta vậy.

3 * Yêu thương.

*Ai không yêu thương thì không biết Thiên Chúa, vì Thiên Chúa là tình yêu. (1Gioan 4,8)

George Sand đã nói: Chỉ có một thứ hạnh phúc trên đời này, đó là yêu thương và được yêu thương.

Thiên Chúa yêu thương đặc biệt nhất là đối với những con người tội lỗi vì yêu thương nên Chúa mới xuống thế làm người để cứu chuộc con người. Vậy mà nhiều khi con người thù ghét nhau, tìm cách ám hại nhau. Có người còn nói rằng “Khi tôi chết đừng cho hấn tới thăm, tôi sẽ nứt hòm đó”.

Yêu thương, tha thứ, không oán thù, đó là bài học từ Chúa Giêsu và cũng có thể bắt chước thánh Ghandi, Nelson Mandela, Martin Luther King Jr. của thời hiện đại.

Giá trị tinh thần, tâm linh cao hơn vật chất.

**Người ta sống không chỉ nhờ cơm bánh, nhưng còn nhờ mọi lời miệng Thiên Chúa phán ra. (Mt 4,4)*

Ưu tiên trong đời sống của chúng ta là chúng ta chọn vật chất hay chúng ta chọn giá trị tinh thần, hay đời sống tâm linh. (Có câu chuyện cổ tích: một bà già ãm đưa con vào một hang động tìm vàng. Đã vào hang này, lúc đi ra, cửa hang sẽ tự đóng lại, không vô được nữa. Khi thấy vàng bạc châu báu nhiều quá, vì tham lam, lo mang vàng bạc, châu báu ra ngoài, rồi bỏ quên đưa con trong hang động. Khi trở ra rồi thì hang động đóng cửa lại, được vàng bạc mà mất đứa con)

Có nhiều người coi trọng tiền bạc quá. Sống ích kỷ chỉ muốn thu gom về cho cá nhân mình thật nhiều, mọi thứ khác đều không muốn để ý. Nhưng khi chết, khi xuôi tay, có ai mang gì theo được đâu?. Alexandre Đại đế khi chết đã để lại di chúc: “cho những bác sĩ giỏi nhất khiêng hòm. Khoét hai lỗ ngang hông cái hòm, đưa hai tay ra ngoài để nói rằng “chết thì trắng tay, không mang theo của cải gì. Vòng vàng, tiền bạc đem rải theo quan tài”.

Cho nên, lời Chúa mới là quan trọng hơn của cái vật chất vì khi ta chết đi, của cái vật chất sẽ để lại cho thế gian, lúc đó chỉ còn có linh hồn ta, khi còn sống đã cho đi, đã làm việc thiện ra sao... Những điều tốt, việc thiện đã làm mới theo ta mãi mãi. Thiên Chúa sẽ không hỏi ta lúc còn sống giàu có ra sao, có bằng cấp gì, chức vụ cỡ nào. Chúa chỉ *hỏi nhà người có yêu mến ta không, nhà người đã làm gì cho người chung quanh, gia đình, chòm xóm, tha nhân...*

Tôi có viết câu “*Nếu ngày mai ta không còn nữa thì hôm nay ta nghĩ gì, làm gì?*” trước bàn làm việc để nhắc nhở là “*hôm nay là ngày cuối cùng trong cuộc đời*”, tôi phải làm gì? Rồi cuối cùng tôi cũng phải chết. Đâu có ai thoát khỏi sự chết đâu? Làm sao chấp nhận sự chết như Đức Hồng Y Nguyễn Văn Thuận đã nói: “*Chính sự chết cũng là một bổn phận cuối cùng mà con làm cách sẵn sàng và đầy yêu mến.*” (Sách *Đường Hy Vọng Và Dẫn Giải*, câu 32, trang 25)

Sinh lão bệnh tử là qui luật tất yếu của đời sống con người. Làm người ai cũng phải chết. Tôi làm người, vậy tôi phải chết.

*Làm sao vui để chết tốt hơn là buồn rồi chết.
Khi sinh ra thì ta khóc, người chung quanh ta mỉm cười, làm sao để khi chết đi, ta mỉm cười, mà người xung quanh ta thì khóc lóc?*

Phùng Văn Phụng
Tháng 12/2020

Vấn tắt nền chính trị nước Mỹ

Nước Mỹ là một nước tự do, dân chủ, có báo chí hoàn toàn tự do. Có tam quyền phân lập: hành pháp, tư pháp và lập pháp. Quốc hội có hai viện: Thượng nghị viện và Hạ nghị viện. Mỗi tiểu bang cũng có thượng viện và hạ viện của tiểu bang.

Nước Mỹ chấp nhận đa đảng. Hiện nay ở Mỹ có hai đảng chính là đảng Dân Chủ và đảng Cộng hoà, còn một số đảng nhỏ nữa như đảng xanh v.v...

Ai thích theo đảng nào thì theo không bị ép buộc. Lúc trước theo Cộng Hoà rồi chán, không thích, lại qua đảng Dân Chủ hay ngược lại, cũng như người dân có quyền không theo đảng nào. Ở nước Mỹ không có nguy Dân chủ hay nguy Cộng Hoà. Thông thường một đảng cầm quyền trong 8 năm hay 4 năm thì đảng đối lập lên thay thông qua bầu cử.

Hiện nay ở Thượng viện số đại biểu của đảng Cộng Hoà có 50 và đại biểu của đảng Dân chủ cũng 50, số đại biểu ngang ngửa nhau.

Còn ở Hạ nghị viện liên bang có 435 đại biểu, hiện nay số Đại biểu của đảng Dân Chủ nhiều hơn đảng Cộng Hoà, khoảng chừng 11, 12 đại biểu, là một đa số mỏng manh. Từ ngày qua Mỹ tôi luôn luôn ủng hộ đảng Cộng hoà.

Năm 2016 và 2020 tôi đều bầu cho đảng Cộng Hoà tức là bầu cho Tổng thống Trump vì yếu tố chống Trung quốc. Ngược lại các con cháu tôi lại bầu cho đảng Dân Chủ vì cho rằng Trump không phải là người “good job”, và đảng Dân Chủ lo cho người da màu trong đó có người Việt Nam. Trong một gia đình ở Mỹ có khi chồng là Cộng Hoà, vợ là Dân chủ, cha là Dân chủ con là Cộng Hoà là bình thường. Ai thích đảng nào

thì bầu cho đảng đó. Trong gia đình vẫn hoà thuận, vui vẻ với nhau dầu ý kiến, quan điểm, lập trường khác nhau.

Nhưng kỳ này, Tổng Thống Trump thua ở phiếu phổ thông lẫn phiếu cử tri đoàn. (Joe Biden 306, Trump 232). Tổng thống Trump không chấp nhận kết quả này và tố cáo bầu cử gian lận, nhưng không có bằng chứng nào cả, rồi thưa gởi ở các toà án và ở Tối cao Pháp Viện tất cả 60 đơn, nhưng bị bác hết 59.

Ngày 06-01-2021 vừa qua, khi quốc hội lưỡng viện làm việc xác nhận kết quả bầu cử thì các Nhóm theo ông Trump như Proud Boys ... với sự kích động của Tổng Thống Trump, đã tràn vào quốc hội để áp lực quốc hội thay đổi kết quả bầu cử, làm cho quốc hội phải ngưng họp một thời gian. Trong cuộc xung đột đó, kết quả có 5 người chết, trong đó có một cảnh sát viên của quốc hội. Các người tấn công vào quốc hội đang bị truy lùng và bị bắt.

Ở Mỹ, bây giờ mọi sự đều đã xong, đều trở lại sinh hoạt bình thường, chờ 4 năm nữa lại có bầu cử Tổng Thống.

Ngày 22-01-2021

Xem thêm:

Giải thích đơn giản về hệ thống chính trị Mỹ (BBC)

<https://www.bbc.com/vietnamese/world-53736930>

Biden đạt 306 phiếu đại cử tri, sẽ là tổng thống 46

<https://www.nguoi-viet.com/hoa-ky/dai-cu-tri-bau-tong-thong-my/>

Đình Quang Anh Thái - Thuyết Âm Mưu: Sự Thật và Đối Trá

<https://www.youtube.com/watch?v=ulPUKbYZoag>

Thân phận con người trong đại dịch Virus Corona

Hôm nay, *5 giờ chiều, ngày 25 tháng giêng năm 2021* số người chết trên thế giới là 2 triệu 146 ngàn người. Ở Hoa Kỳ có 431,000 người chết.

Tuần này, tuần cuối cùng của tháng 02 năm 2021, Giáo xứ Đức Kitô Ngôi Lời Nhập thể làm lễ an táng cho 6 người, trong đó có làm lễ an táng cùng một buổi cho hai vợ chồng ông Đa Minh Nguyễn Đ Triệu và bà Maria Nguyễn Thị Nhum là thân phụ mẫu của Nguyễn Thu Hà, ca trưởng của ca đoàn Sao Mai. Thứ hai trước cũng có làm lễ an táng cho em cô Hà là Đa Minh Nguyễn Philip Tuân, 53 tuổi. Như vậy trong vòng hai tuần cô Hà mất ba người thân là cha, mẹ và em ruột.

Trong số người ra đi có hai người bạn của tôi cũng được làm lễ an táng trong tuần này, đó là anh Tạ Ngọc Quý (73 tuổi) và anh Vũ Duy Dương (84 tuổi).

Đâu có sự đau xót, não lòng, buồn bã, đắng cay nào hơn cho các gia đình có những người thân vừa mất vì Covid 19. Làm sao để thân nhân của người qua đời có thể chịu đựng nỗi những đau thương, mất mát không có gì có thể bù đắp được. Giải thích thế nào để cho những người thân của người đã mất bớt đau khổ, bớt buồn rầu?

Gia đình tôi không còn tập hợp vui chơi như các năm trước. Ai ở nhà nấy. Hạn chế đi ra ngoài đường, đi chợ, đi nhà thờ v.v... Tết này cũng vậy mà thôi. Không có tập hợp, đoàn tụ, một cái Tết buồn tẻ, cô đơn. Rất dễ bị stress vì quá lo âu cho tương lai công ăn việc làm, nghề nghiệp không ổn định, không có tiền trả tiền nhà, sợ mắc bệnh Virus corona ...

Thôi thì chỉ còn cách bám vào Chúa mà thôi. Tôi đọc kinh liên tục, 3 giờ trưa, đọc kinh Lòng Thương Xót Chúa, 8 giờ sáng và 9 giờ tối đọc kinh Mân côi.

Vì sao vậy, vì “Mọi nỗi lo âu, anh chị hãy trút cả cho Người vì Người lo cho anh chị. (1 Peter 5:7)”

Trong đầu óc tôi luôn nhắc nhở đến sự thật ai ai cũng phải đón nhận, dầu là Tổng Thống hay thứ dân, dầu còn trẻ hay người già, dầu là tỷ phú, triệu phú hay kẻ nghèo rớt mồng tơi, ai ai cũng không thể thoát khỏi, đó là SỰ CHẾT. Đứng trước cái CHẾT, làm sao ráng thực hiện phần nào lời nói của Đức Hồng Y Nguyễn Văn Thuận: “Chính sự chết cũng là một bổn phận cuối cùng mà con làm cách sẵn sàng và đầy yêu mến.” “Sách Đường Hy Vọng và dẫn giải” (Câu 32, trang 25). Khó quá phải không?

Phùng Văn Phụng

Ngày 25-01-2021

Xem thêm:

https://www.worldometers.info/coronavirus/?fbclid=IwAR1jM_jCvde2y6ra5PY1Zs_3hutCzj1EQGizYObaUVcJHMZm5UQQjADei1M

Thời kỳ dã man và Triều Đại Thiên Chúa đã đến gần

*Tin tức về Virus Corona từ **tháng 02 năm 2020** khi bùng phát ở Vũ Hán (Trung Quốc) cho đến ngày hôm nay, **21 tháng 02 năm 2021**

*–Trên thế giới đã có 111, 812, 000 người nhiễm bệnh covid 19
2,475,000 người chết*

Riêng ở Hoa Kỳ có: 28,714,000 người bị nhiễm bệnh
Và có: 510,000 người mất vì virus này.

**Một đợt bão tuyết tràn xuống Texas làm cho hệ thống điện nước bị tê liệt.*

Nhà tôi ở Houston bị cúp điện, nước hai đêm không có điện, trong nhà lạnh đến 50 độ F (10 độ C) lạnh cóng mặc 5, 6 lớp áo, đầu trùm mũ, chụp hai lỗ tai, đắp mền loại dày, vẫn không ngủ được vì quá lạnh.

Trong số khoảng 70 cái chết được cho là do tuyết, băng đá và nhiệt độ lạnh cóng trên toàn nước Mỹ gây ra, có hơn một chục người được tìm thấy chết trong các căn nhà bị mất sưởi, và phần lớn các vụ này ở Texas, theo bản tin của hãng thông tấn AP hôm Thứ Bảy, 20 Tháng Hai.

Bà ngoại và 3 cháu gốc Việt thiệt mạng trong hỏa hoạn giữa giá rét ở Texas

Những biến cố xảy ra trong hơn một năm qua không có ai dự đoán được, không ai tin rằng nó có thể xảy ra, mà vẫn xảy ra.

Cách đây hai ngàn năm, Chúa Giêsu đã nói: *Thời kỳ đã mãn, và Triều Đại Thiên Chúa đã đến gần. Anh em hãy sám hối và tin vào Tin mừng. (Mc 1,15)*

Và tôi miên man suy nghĩ, chừng nào cuộc đời tôi được kết thúc và sẽ kết thúc như thế nào?

Và thế giới này sẽ đi về đâu...?

Phùng Văn Phụng
21-02-2021

Muôn ngàn đời Chúa vẫn trọn tình thương

Trận dịch virus corona (Covid 19) đã xảy ra hơn một năm nay, đến ngày hôm nay 05 tháng 05 năm 2021 đã lắng dịu. Số người bị bệnh và số người chết đã giảm xuống rõ rệt. Chừng nào tình trạng lây lan virus này chấm dứt hẳn, chưa biết?

******Cũng do không thể vào nhà thờ được nên lớp Tân Tòng mới tổ chức học trên Zoom, nhờ đó con trai là Phùng Á Quốc, mới chịu học đạo và đã làm lễ rửa tội (thanh tẩy) vào đêm lễ Vọng Phục Sinh ngày 02 tháng 04 năm 2021 vừa qua.

******Vì lý do không thể rời khỏi nhà được trong cuối tháng 03 và đầu tháng 04 -2020 nên thầy Phó tế Nguyễn Sỹ Bạch và vợ chồng thầy Phó Tế Phạm Hưng (Lan) đã thành lập Zoom để đọc kinh mân côi và kinh lòng thương xót Chúa. Như vậy anh chị em gặp nhau trong Zoom hàng ngày 3 lần 8 giờ sáng, 3 giờ trưa và 9 giờ tối.

Đứa cháu nội Jayden, cũng như bao nhiêu người khác, phải ở trong nhà, nên cũng tham gia đọc kinh do thầy Hưng, cô Lan, tổ chức đọc kinh mỗi tối và do thói quen đó mà Jayden vẫn đều đặn đọc kinh mỗi tối cho đến ngày hôm nay.

Chúa không bao giờ bỏ rơi chúng ta. Khi chúng ta thiệt thòi cái gì, Chúa sẽ đền bù cái khác cho chúng ta.

Những thử thách, những sự hy sinh, chịu đựng, những khó khăn, đau khổ, sau khi qua đi rồi, thông thường chúng ta được đền bù điều gì đó, cái gì đó tốt hơn.

****** Nếu tôi không bị tù khổ sai gần 8 năm trong các trại cải tạo lao động của cộng sản, đã chịu đựng đói khổ triền miên, chịu đựng cái lạnh mùa đông khắc nghiệt, đã chịu nhiều đau khổ từ tinh thần đến vật chất ở các trại Long Thành, Thủ Đức, Lào Cai, Vĩnh Phú, Hà Nam Ninh...

Vì đã ở tù trên ba năm, nên mới được đi Mỹ theo diện HO, đi cả gia đình (6 người) sang Mỹ định cư vào cuối năm 1993.

Ngày hôm nay, tháng 05 năm 2021, các con tôi đều có gia đình riêng, có công ăn việc làm ổn định. Nếu không có đi tù cộng sản, tôi và các con tôi chắc cũng còn ở lại Việt Nam, đâu có hưởng được đời sống tự do, cuộc sống tiện nghi, ổn định, bình an. Riêng tôi không còn sợ cộng sản quấy nhiễu, theo dõi, hay bắt tôi bỏ tù lần nữa, tập trung cải tạo lần nữa.

Tạ ơn trời để cho tôi đã chịu đựng được những khó khăn, đau khổ gần 8 năm trong các trại cải tạo khắc nghiệt ở miền Bắc Việt Nam.

(Vợ chồng bỏ đỡ đầu của Phùng Quốc (2 người bên trái) cùng với gia đình chụp hình kỷ niệm với Cha Chánh Xứ)

Phùng Quốc đã rửa tội trong mùa dịch

Phùng Văn Phụng
Ngày 05/05/2021

Chấp Nhận Cuộc Đời

Làm sao vui vẻ chấp nhận cuộc đời nếu gặp:

1-Sự bất như ý

Nhìn lại quãng đời đã qua của chúng ta, chắc chắn mỗi người trong chúng ta, đa số đều gặp những hoàn cảnh bất như ý:

* Làm nghề nghiệp mà mình không thích, không phải sở trường. Tốt nghiệp ngành này lại đi làm ngành nghề khác. Riêng tôi tốt nghiệp đại học luật khoa, không làm luật sư mà làm nghề dạy học. Rồi sau ngày 30 tháng 4 năm 1975, lại đi tù cộng sản. Năm 1983 ở tù về, không được dạy học, phải làm nhiều nghề để sống: dạy kèm tư gia, giặt bao nylon, bán bia và nước ngọt. Qua Mỹ, làm chỗ sang băng nhạc, tiệm grocery, bán bảo hiểm.

* Nhiều người thất nghiệp, mất nhà, mất xe, không có tiền bạc, sống cơ cực, khổ sở, nheo nhóc.

*Nhiều người gặp gia đình đổ vỡ, chia ly tan tác ngoài ý muốn,
*Nhiều khi con cái không làm theo ý mình hoặc hư hỏng, không chịu học hành theo băng đảng, hút sách.

Nếu gặp sự bất như ý mà chúng ta không thể giải quyết được vì nó vượt ngoài tầm tay, sự hiểu biết, khả năng của chúng ta thì ta phải làm sao?

Chỉ có cách duy nhất là chịu đựng, không than van, và liên tục cầu nguyện. Cho nên nhà thờ, đoàn thể, các nhóm cầu nguyện rất cần thiết để chúng ta chia sẻ những khó khăn, những lo âu, chán nản mà chúng ta thường gặp trong cuộc sống. Chẳng những cầu nguyện mà còn cần phải *ca ngợi Chúa* về những hoàn cảnh bất như ý mà ta đã gặp phải. (1)

Đời sống tâm linh rất quan trọng. Chúng ta thường xuyên đến nhà thờ, cầu nguyện với Thiên Chúa toàn năng, chắc chắn khi Chúa đóng cửa này sẽ mở cửa khác cho chúng ta. “Hãy xin thì sẽ được, hãy tìm thì sẽ gặp, hãy gõ thì cửa sẽ mở cho.” (Mt 7, 7-12)

2- Bệnh hoạn, tật nguyền

Nhà Phật có nói: Sinh Lão Bệnh Tử. Ai trong chúng ta cũng phải đi qua con đường này. Không thoát được.

Bệnh tật là tất yếu phải xảy ra. Khi lớn tuổi, sức khỏe suy yếu, sinh ra bệnh tật... tiểu đường, cao máu, cao mỡ, đau nhức... chưa kể có người bị các chứng bệnh nan y như ung thư, đau thận, đau gan, đau phổi, đau tim, mỡ tim... Không phải chỉ có những người già cả mới bệnh hoạn, có khi còn trẻ cũng đã vướng nhiều bệnh nan y rồi. Vậy làm sao được bình an khi gặp trường hợp không may xảy ra như bệnh hoạn?

Rất khó chấp nhận hoàn cảnh đau khổ, bệnh tật. Để được an ủi, để có thể chịu đựng những đau đớn về thể xác và về tinh thần, có thể học hỏi niềm tin, niềm cậy trông của thánh Gióp, niềm tin vào Chúa để chịu đựng khổ sở, khó khăn, chịu nhục hình như các thánh tử đạo Việt Nam. Học tập gương Thánh Giu se, gương Đức Mẹ, nhất là gương Chúa Giê su chịu đựng khổ hình, đau đớn nơi thập giá. Nhờ đó chúng ta có thể chịu đựng được những đau khổ, khó khăn của chính mình. (1)

3- Đau khổ, cô đơn.

Sự cô đơn, sống một mình, chịu đựng hoàn cảnh trống vắng, đơn độc.

Đến lúc nào đó, một trong hai vợ chồng phải ra đi sớm. Người còn lại phải chịu đựng sự cô đơn, mất mát vô cùng lớn lao không có gì bù đắp được. Vì gặp cảnh cô đơn chúng ta mới

đến với Chúa, chúng ta cần Chúa nhiều hơn nữa. [Xem cô đơn là một điều kỳ diệu!](#)

Làm sao khám phá niềm vui trong đau khổ?

Trong đau khổ làm sao có niềm vui? Tìm thấy “thú đau thương” chẳng?

Thánh Phaolô biểu lộ ước muốn của mình là biết “*thông phần những đau khổ của Đức Kitô, nhờ nên đồng hình đồng dạng với Người trong cái chết của Người.*”

Thánh nhân đã nghe Chúa phán với mình: “*On của Thầy đã đủ cho anh, vì sức mạnh của Thầy được biểu lộ trọn vẹn trong sự yếu đuối.*”

“*Thầy ở trong Cha, anh em ở trong Thầy, và Thầy ở trong anh em.*”

Hàng ngày luôn luôn thức tỉnh, học tập, cố gắng thực hành yêu thương và tha thứ. “*Yêu kẻ thù và cầu nguyện cho những kẻ đã ngược đãi anh em.*” (Mt 5, 44) Nói thì dễ, nhưng làm rất khó. Với sức con người bình thường chúng ta không làm được, nhưng với ơn Chúa chúng ta có thể làm được.

4- Sự chết.

Dầu là dân thường hay vua chúa, quan quyền, đến lúc nào đó cũng phải ra đi. Sự chết là tất yếu của đời sống của con người. *Ai ai cũng trúng số “độc đắc” một lần, đó là sự chết.* Nhưng vẫn có rất nhiều người, nghĩ rằng mình sẽ không bao giờ chết?

Để cảm nghiệm về cái chết, ta nên thường xuyên đi đọc kinh nhà quàn, tham dự các thánh lễ an táng, tiễn đưa những người bạn bè, người thân quen, đã ra đi, để cảm nghiệm: “rồi chính mình cũng sẽ chết” cũng sẽ nằm im lặng, bất động trong quan tài giống như thế.

Khi nhắm mắt rồi, cát bụi lại trở về với cát bụi hư vô:

*Khi đôi mắt nhắm nghiền và đôi tay lạnh ngắt
Quả tim không chuyên nổi máu tươi hồng
Thì danh vọng phải trả về cho sắc sắc
Thì bạc tiền đành hoãn lại chôn không không...
Những ân ái, hận thù và mưu chước
Những thăng trầm vinh nhục cũng luôn trôi. (2)

*Đời sống con người mong manh, mỏng dòn:
“Tính tuổi thọ, trong ngoài bảy chục,
Mạnh giỏi chẳng là được tám mươi,
Mà phần lớn chỉ là gian lao khôn khổ,
cuộc đời thắm thoát chúng con đã khuất rồi.” (Thánh Vịnh
90,10)

*“Con đừng sợ án chết.
Hãy nhớ rằng: có những kẻ đã đi trước con,
Và sẽ có những người theo sau.
Đó là điều Đức Chúa quyết định cho hết mọi người phàm
Tại sao cưỡng lại điều Đấng Tối Cao đã muốn?” (Sách huấn
ca 41, 3-4)

Đôi với người kitô hữu:

“Người chết là người đã vĩnh viễn hoàn tất đời mình. Là người Kitô hữu, chúng ta phải biết đón nhận sự hoàn tất đó với một tâm hồn bình an cao cả, vì mặc khải Kitô giáo đã cho biết rằng cái chết như cánh cổng to lớn mở vào thánh điện an vui vĩnh hằng. Như thánh Phaolô đã xác định: vào ngày cuối cùng, cái hư hoại trong ta sẽ trở nên bất hoại, cái khả tử sẽ nên bất tử (x. 1Cor 15, 53)” (LM Thái Nguyên, bài “Suy gẫm về sự chết”, nguồn simonhoadalat.com).

Đức Giê-su khi biết mình sẽ phải chết, đã nhắc đến cuộc ra đi vượt qua của Ngài để các môn đệ yên tâm và không hoảng sợ trước sự chết. “*Lòng anh em đừng xao xuyến! Hãy tin vào Thiên Chúa và tin vào Thầy. Trong nhà Cha của Thầy có nhiều chỗ ở; nếu không, Thầy đã nói với anh em rồi, vì Thầy đi dọn chỗ cho anh em*” (Ga 14, 1-2).

Trong thư Rô-ma, thánh Phao-lô đã khẳng định: “*Nếu chúng ta đã cùng chết với Đức Ki-tô, chúng ta cũng sẽ cùng sống với Ngài*” (Rm 6, 8).”

Với niềm tin tưởng vào Đức Kitô, niềm an ủi lớn lao là chết không phải là yên nghỉ mà là **tiếp tục sống**. Vì cái chết chính là ngưỡng cửa đi vào *đời sống vĩnh cửu*. Với người Ki-tô hữu, “*Chính lúc chết đi là khi vui sống muôn đời*” (Thánh Phanxicô Assisi).

Quả thật, với một cái nhìn đầy lạc quan và hy vọng, một niềm tin về đời sống vĩnh cửu, có sự sống lại đời sau nên trong giờ phút lâm chung thi sĩ Tagore đã thốt lên: “*Bởi yêu cuộc đời nên tôi cũng yêu cả sự chết*”. (3)

Đức Hồng Y Nguyễn Văn Thuận cũng nói: “Sự chết cũng là một bổn phận cuối cùng mà con làm cách sẵn sàng và đầy yêu mến”. (Sách Đường Hy Vọng và Dẫn Giải)

Phùng Văn Phụng
Tháng 08 năm 2021

(1) Sách Quyền Năng của Tâm Hồn biết ca ngợi (LM Nguyễn Đức Mậu)

(2) *Trong bài Cảm Nghĩ tuổi già:*

xem thêm: *Đời Người Luôn Có: 2 Thứ Không Thể Sợ*

(3) *Trong bài “Kitô Hữu và Sự Chết” của Aug Trần Cao Khải*

Thơ gởi cho H. than phiền về sự vô ơn của bạn bè

Thân mến gởi H.,

Trả lời về vấn đề làm ơn cho bạn bè, xin việc cho bạn bè, giúp đỡ cho họ có công ăn việc làm, rồi họ không thềm nhớ ơn, mà còn nói xấu mình nữa. Nhớ lại câu chuyện 10 người phong cùi được Chúa Giê-su chữa lành, trong đó chỉ có một người cảm ơn Chúa mà thôi, còn 9 người kia thì vô ơn đối với Chúa.

Tạ ơn Thiên Chúa trong mọi sự, trong mọi hoàn cảnh.

Thông thường không ai có thể cảm ơn Thiên Chúa khi gặp hoạn nạn hay gặp tai họa, điều này rất khó làm, nhưng nếu ta có ơn Chúa, nhờ Chúa giúp sức ta có thể làm được. (1)

Khi gặp tai họa hay hoạn nạn, hay người khác nói xấu ta, hãm hại ta, thông thường ta rất chán nản, đau đớn, than van, bực mình, khó chịu về những điều đau đớn mà ta không muốn có.

Nhưng khi than van, bực mình, khó chịu nào có ích gì cho tâm hồn ta. Tại sao ta không phó thác mọi sự trong tay Chúa. Hoặc ta vui vẻ chấp nhận những khó khăn, gian nan, hoạn nạn đó, hay là ta bực mình than thở, thì sự việc vẫn xảy ra như vậy, ta vẫn phải chịu đựng mà thôi. Nếu ta tạ ơn Chúa vì những hoạn nạn đó để ta thông phần, chia xẻ những khổ nạn của Chúa trên đường thập giá mà Chúa đã đi.

Vì có thể đó là chương trình của Thiên Chúa để mình học đức khiêm nhường, nhẫn nhục, học hỏi sự kiên nhẫn, yêu thương.

Nếu ta tạ ơn Chúa trong nghịch cảnh, trong sự bất như ý, trong hoạn nạn, (rất khó chớ không dễ dàng đâu) khi đó,

hạnh phúc và niềm vui sẽ đến với chính mình. Thông thường mỗi người sẽ có thể cảm nghiệm hạnh phúc, niềm vui riêng khi cầu nguyện, tạ ơn Chúa.

Chúa Giê-su Kitô sẽ giúp cho H. thay đổi tâm tư, tình cảm và ý nghĩ của mình để *yêu thương những người gây khó khăn cho mình* và không giận hờn họ nữa. (2)

Nếu học và làm theo lời Chúa Giê su đã dạy: “*Hãy yêu thương kẻ thù và cầu nguyện cho những kẻ đã ngược đãi anh em*” (Mt 5,44) mà họ đâu phải là kẻ thù, họ là bạn bè mà, nên ta có thể thay vì bực mình, thù ghét họ thì nên tha thứ và yêu thương họ.

Nho giáo cũng có dạy: “Thượng bất oán Thiên, hạ bất trách nhân” (trên không oán Trời, dưới không trách người)

Chúa Kitô là nhà tâm lý đại tài. Sự ghen ghét, tức giận làm cho tim ta đập mạnh, tay chân mình lạnh ngắt, khó chịu, mất ngủ, nhưng nếu tự mình thay đổi suy nghĩ, thay vì thù ghét thì tội nghiệp họ, yêu thương họ, thì tâm lý mình sẽ khác đi. Tâm hồn mình sẽ tìm thấy niềm vui. Khi gặp họ mình sẽ bình an, vui vẻ. Tất nhiên tâm hồn mình lạc quan, yêu đời. Trong lòng sẽ hân hoan và dĩ nhiên sẽ đem sự hân hoan, vui vẻ đó để gặp gỡ những người chung quanh, thì họ cũng sẽ hưởng lây tâm tình yêu thương, vui vẻ của mình. Mình vui thì họ cũng vui. Bầu khí chung sẽ vui lên.

Người đời thường nói “nhất quá tam: Đứng ra là "sự bất quá tam", ý muốn nói không được quá ba lần. Tha thứ kẻ làm lỗi, chỉ nên tha thứ ba lần, nếu vi phạm lần thứ tư phải trách phạt. Còn đối với Chú Giê-su thì tha bảy lần bảy.

Bấy giờ Ông Phêrô đến gần Chúa Giêsu và hỏi rằng: Thưa Thầy, nếu anh em con cứ xúc phạm đến con, thì con phải tha thứ đến mấy lần? Có phải bảy lần không? Chúa Giêsu

đáp: Thầy không bảo con là đến bảy lần, nhưng đến bảy mươi lần bảy (Mt 18,21-22). Nghĩa là phải tha thứ mãi mãi, tha thứ hoai, vô tận.

Làm sao học tha thứ như khi Chúa Giê-su bị đóng đinh trên thập giá, Chúa Giê-su đã nói: “*Hãy tha cho họ vì họ không biết việc họ làm.*”

Phùng Văn Phụng
Tháng 09-2021

- (1) Sách “Quyền năng của một tâm hồn biết ca ngợi” của Merlin Carothers, trang 16 (bản dịch của Linh mục Nguyễn Đức Mậu)
- (2) **Chuyện tái ông mất ngựa hay luật bù trừ,**
Tìm hiểu thành ngữ TÁI ÔNG THẤT MÃ 塞翁失馬

Xưa có ông lão tên là Tái Ông sinh sống ở vùng biên giới phía Bắc Trung Hoa. Ông rất giỏi việc nuôi ngựa. Ngày kia ngựa của Tái Ông xỏng chuồng chạy sang nước Hồ lân cận. Hàng xóm láng giềng hay tin đã đến an ủi nhưng Tái Ông lại cười mà rằng: “Tôi tuy mất ngựa, nhưng đó có thể lại là điều tốt.” Vài tháng sau, con ngựa mất tích đột nhiên trở về lại dẫn thêm một con tuấn mã. Thấy thế, hàng xóm đến chúc mừng, tuy nhiên Tái Ông cau mày nói: “Tôi được ngựa quý, sợ rằng đó chẳng phải là điềm lành.”

Con trai ông thích cưỡi con ngựa quý, một hôm anh ta ngã ngựa gãy chân và trở thành tàn tật. Hàng xóm đến khuyên nhủ ông đừng quá nghĩ ngợi, Tái Ông điềm nhiên: “Con trai tôi tuy gãy chân, nhưng đó chưa hẳn đã là điều không may.” Khi đó hàng xóm nghĩ rằng ông lão quá đau buồn nên bị quần trí. Một năm sau, nước Hồ láng giềng đưa quân sang xâm lược. Tất cả thanh niên trai tráng đều phải tòng quân và hầu hết đều bị tử trận. Con trai ông vì tàn tật nên được ở nhà và thoát chết.

Lúc này hàng xóm láng giềng mới thấy rằng những lời của Tái Ông quả thật rất thâm thúy.

<https://www.facebook.com/vuihocchuhuan/posts/2797912963662864/>

Câu chuyện thường ngày

(Viết theo lời kể của anh Th...)

Tôi vừa về đến nhà chưa kịp thay quần áo thì bà xã tôi đã gọi khẩn cấp, tôi tưởng như có chuyện gì rất quan trọng, có tin tức gì tương tự như chuyện mới vừa xảy ra ở New York, bọn không tặc đã cướp máy bay đâm thẳng vào hai toà nhà chọc trời, làm thiệt mạng trên năm sáu ngàn người gồm cả đàn bà và trẻ con hai, ba tuổi.

Bà ấy nói: ‘tôi hết sức tức giận vì mình bị hàm oan, họ nói mình đã ăn cắp rau trong chợ Hồng Kông, thiệt là hết sức vô lý. Phải làm cho ra lẽ mới được. Tự nhiên mà bị mang tiếng là ăn cắp rau có giá trị vài đồng bạc mới tức chứ. Để tôi nói cho ông nghe sau khi tôi mua hàng rồi, lúc tính tiền tại quày trả tiền thì quày kế bên có một bà nào đó đã dấu một bó rau và tình cờ cô tính tiền phát giác ra được. Bà S... nhân viên của chợ Hồng Kông, đứng gần đó không thấy rõ sự việc, ai là người ăn cắp, tự nhiên gặp bà em dâu, vừa đi vô chợ thì đã hô toáng lên rằng: ‘Tôi thấy bà chị của của cô hôm qua ăn cắp rau không chịu trả tiền.’

Câu chuyện này tức lắm phải kiện chúng nó mới được, đã làm mất danh dự mình.

Tôi nhớ có nhà văn nào đã nói con người thường lo sợ mấy thứ mà mình có thể mất: mất tài sản, mất nhà cửa, mất cha mẹ, vợ (chồng) con, mất người thân, mất tiền bạc, ngay cả mất mạng nữa nhưng có lẽ *người ta sợ nhất là mất mặt*.

Do đó khi bị mất mặt nhiều khi con người sẽ chết sống vì nó, người ta bán hết tài sản, mất tiền mất bạc, lo luật sư để

kiện đối phương đòi cho được một đồng bạc danh dự, gọi là cho đỡ mất mặt. Trong các chuyện kể Tây phương, người ta thường dùng kiếm để thí võ hầu giải quyết vấn đề danh dự bị xâm phạm, hai gia đình thù ghét nhau, hai dòng họ cứ tìm cách trả thù nhau vì *sợ mất mặt*.

Tôi đã kể cho bà xã tôi nghe rằng, khi có một tai nạn xảy ra tại ngã ba, ba người thấy tai nạn ấy, về kể lại đã có thể hoàn toàn khác nhau rồi. Nhưng bà ấy nhất định làm lớn chuyện này vì mình không có ăn cắp mà con S... nó dám nói mình ăn cắp. Phải gặp bà chủ chợ xem bà ấy giải quyết nhân viên của bà như thế nào, không thấy rõ mà dám nói người ta ăn cắp.

Tôi nói mục đích của bà là làm sáng tỏ mình không cắp rau, nhưng bà có nghĩ rằng nhân viên ở chợ sẽ nghĩ thế nào về một việc nhỏ như vậy mà bà cũng làm um sùm lên, bây giờ người ta không nói đến vấn đề ăn cắp, mà họ nói rằng mình hay gây gổ quá. Đọc lại kinh lạy Cha: ‘Xin Cha tha nợ cho chúng con cũng như chúng con tha kẻ có nợ chúng con’ mình hãy tha thứ cho người ta nếu người ta có phạm lỗi nói xấu mình, nhưng bà xã tôi chưa là Ki Tô Hữu nên không thuộc Kinh lạy Cha và nhất định phải gặp bà chủ chợ để ‘gọi là làm cho ra lẽ.’

Có nghĩa là bà chủ chợ phải đuổi người làm công đã nói bậy, đã vô tình hay cố ý vu cáo nói xấu bà xã tôi là người ăn cắp rau.

Tôi thấy không thể thuyết phục được bà xã tôi về việc phải “làm cho ra lẽ” này, mà công việc cải cộ này có ảnh hưởng đến nghề nghiệp của tôi là nghề buôn bán là phải làm sao cho người khác có cảm tình với mình thì người khác mới

mua bán chứ, còn nếu gãy gỗ như thế này, thì sẽ mất bao nhiêu là bạn bè, những người mình sẽ gặp gỡ, sẽ làm quen.

Sáng chúa nhật đó tôi đi vô nhà thờ thật sớm cầu nguyện Thiên Chúa cùng Đức Mẹ Maria soi sáng cho trái tim của bà xã tôi thay đổi ý định làm cho ra lẽ này mà tha thứ cho người khác để cho mình được bình an, vui vẻ trong tâm hồn, mà mình cũng được mô tả là người không chấp nhất, mình cũng vui, mà bà chủ chợ cũng vui, người vô tình hay cố ý vu cáo mình cũng vui vì họ không phải phiền phức về những việc “ngồi lê đôi mách” nói trên.

Và lời cầu nguyện tha thiết của tôi sáng hôm đó đã được Ngài chấp nhận vì buổi trưa hôm đó thay vì kiếm bà chủ chợ để ‘làm cho ra lẽ’ vì bà chủ chợ đã có nhân viên ‘nói xấu người khác vô cớ’ mà buổi trưa hôm đó có đứa cháu mời ăn tiệc heo quay nên không có dịp gặp bà chủ chợ.

Xin cầu nguyện Thiên Chúa và Đức Mẹ giúp sức cho gia đình con được bình an, tươi vui và hạnh phúc.

Phùng Văn Phụng ghi lại

07 tháng 10 năm 2001

Lời cảm ơn đọc trong buổi lễ phát tang

6 giờ tối ngày 13-10-2021

Kính thưa Cha Phó Xứ quý Thầy Phó Tế, quý vị trong Hội Đồng Mục Vụ và Tài Chánh, các ban ngành của Giáo Xứ Đức Ki Tô Ngôi Lời Nhập Thể cùng cộng đồng dân Chúa.

Kính thưa quý vị,

Con xin đại diện nhà hiếu, trước hết xin cảm ơn quý Cha, quý Thầy Phó Tế cùng Ông Bà cô bác và quý anh chị em tham dự lễ phát tang tối hôm nay.

Muôn ngàn đời Chúa vẫn trọn tình thương. Thiên Chúa đã soi sáng để con tôi là Quốc gia nhập hội Thánh Chúa, đã được rửa tội trong dịp lễ Vọng Phục sinh vừa qua, vào ngày 03 tháng 04, cách nay 6 tháng, để được làm con cái Chúa.

Nhờ vậy, trong niềm tin vào Chúa Kitô phục sinh và niềm tín thác vào Thiên Chúa toàn năng, chúng con rất đau buồn phải xa cách người thân yêu. Nhưng hy vọng vào lời hứa của Chúa: *“Lòng các con đừng xao xuyến!. Hãy tin vào Thiên Chúa và tin vào Thầy. Trong nhà Cha Thầy có nhiều chỗ ở, nếu không, Thầy đã nói với anh em rồi. Thầy đi là để dọn chỗ cho anh em, và khi Thầy đã ra đi và dọn chỗ cho anh em rồi, Thầy sẽ trở lại đem anh em đi với Thầy, để Thầy ở đâu thì anh em cũng ở đó (Ga 14,1-3)*

Phaolô Phùng Ái Quốc chẳng có công nghiệp gì đáng kể trong đời thường, nhưng cũng nhờ vào lòng thương xót vô bờ của Thiên Chúa toàn năng, xin Cha trên trời mở lượng hải hà đem linh hồn Phaolô Phùng Ái Quốc vào nước hằng sông của Cha trên trời.

Chắc chắn trong đời sống thường nhật của Phaolô Phùng Ái Quốc đã làm nhiều tội lỗi với Thiên Chúa và phiền lòng các

ông bà anh chị em. Chúng con xin cầu cùng Thiên Chúa toàn năng, qua lời chuyển cầu của Đức Mẹ Maria tha mọi tội lỗi cho linh hồn Phaolô. Chúng con cũng xin ông bà và anh chị em tha thứ những lỗi lầm của Phaolô Phùng Ái Quốc đã xúc phạm đến ông bà và anh chị em trong thời gian qua.

Chúng con kính xin ông bà và anh chị em *tiếp tục cầu nguyện thêm cho linh hồn Phaolô Phùng Ái Quốc* để linh hồn Phaolô sớm được hưởng vinh quang của nước Chúa trên quê Trời thật, hưởng vĩnh phúc đời đời, trong tình yêu thương vô biên của Thiên Chúa toàn năng.

Con xin đại diện toàn thể gia đình kính xin cảm ơn Cha Phó xứ, quý Cha, quý Thầy Phó Tế, quý ông bà, cô bác cùng anh chị em đã bỏ thì giờ đến tham dự lễ phát tang tối hôm nay. Chắc chắn chúng con có nhiều điều sơ sót. Vì lòng thương yêu gia đình chúng con, xin quý vị niệm tình tha thứ.

Một lần nữa chúng con vô cùng cảm tạ và tri ân.

Phùng Văn Phụng
13 tháng 10 năm 2021

Đọc trong buổi lễ phát tang cho Phùng Ái Quốc
Mời xem vài kỷ niệm hình ảnh của Phaolô Phùng Ái Quốc
<https://www.dignitymemorial.com/obituaries/houston-tx/phaolo-phung-ai-quoc-10393661>

Về sự ra đi của con trai tôi

Năm giờ rưỡi sáng ngày thứ bảy 02 tháng 10 năm 2021, đưa con trai thứ tư là Phùng Á Quốc (ở nhà thường gọi là Tý), đã cùng với bạn là Nguyễn, dùng xe nhà để đi câu cá ở Galveston cách Houston khoảng 2 giờ lái xe. Phải qua phà mới tới chỗ câu cá. Nơi câu cá gọi là (the Galveston- Port Bolivar ferry) có con đường lờm chớm đá de ra biển, dài khoảng 30 mét.

Thông thường chừng 4, 5 giờ chiều là con tôi về tới nhà. Hôm đó tới sáu, bảy giờ tối vẫn chưa thấy về, cứ đinh ninh rằng Quốc đi đâu đó, tối sẽ về. Suốt đêm thứ bảy không thấy về. Cả nhà lo âu, hồi hộp. Suy nghĩ, nếu có accident nằm ở nhà thương thì nhà thương cũng cho hay. Hay là bị cướp. Không có lẽ, vì đi câu cá đâu có tiền bạc gì nhiều để bị cướp?

Sáng sớm chúa nhật, dự định đến nhà Nguyễn, bạn cùng đi câu chung, để hỏi thăm tin tức, nhưng đâu biết nhà của Nguyễn ở đâu. Sau cùng đi tìm đến nhà của Phạm Tuấn, cũng là bạn rất thân của Quốc và Nguyễn, thường hay đi câu cá chung với nhau: gồm Quốc, Nguyễn và Tuấn. Không biết chính xác nhà Tuấn ở chỗ nào, cứ đi đại đến khu đường Cook và Ridgeside, hỏi thăm mấy người Việt nam đang đi bộ, tập thể dục, hỏi thăm nhà Tuấn. Họ thấy tìm người Việt Nam nên họ chỉ. May thay đúng nhà Tuấn. Tuấn đã chở tôi và bà xã tôi đi ngay xuống Galveston, chỗ thường câu cá, để xem sự thể ra sao. Trong lúc đó vợ chồng con gái của tôi từ Pasadena cũng xuống Galveston.

Lúc đó, gia đình chúng tôi cũng đã báo cho cảnh sát biết để đi tìm giùm.

Tôi đến nơi câu cá khoảng 11 giờ trưa. Thấy chiếc xe của con tôi đậu trên bờ biển, chỗ câu cá, tôi đã lo âu, hồi hộp, suy nghĩ chắc là không xong rồi. Xe đậu ở đây. Mà hai đứa Quốc và Nguyễn đi đâu rồi? Đi đâu suốt đêm hôm qua. Ở đây đâu có nhà ai quen?

Lúc 11 giờ 30 cảnh sát đến cho hay đã tìm thấy một cái xác. Cảnh sát đưa hình ảnh họ chụp được, con gái nhìn mặt biết là Tý rồi nhưng sợ ba má chịu không nổi, sợ xiu, bất tỉnh, nên

không dám nói và bảo đi về Houston trước đi. Tới khoảng 2 giờ hơn thì xác thứ hai của Nguyễn cũng tìm được. Nghe nói có 6 chiếc canô và cả trực thăng đi tìm. Xác trôi hơn một dặm (khoảng hai cây số) trôi qua bên kia đảo.

Ngày thứ hai, 04 tháng 10 năm 2021, cảnh sát có cho biết tin trên báo Gaveston (1)

Và cảnh sát cũng đã xét nghiệm xem có bị đánh đập gì hay không?

Thứ ba ngày 05 tháng 10 năm 2021 vợ Quốc đến nhà quán Vĩnh Cửu để ký tên cho nhà quán đi Gaveston để nhận xác. Máy ngày nay như người mất hồn, không tin Quốc đã ra đi. Đau lòng lắm. Gậm nhấm nỗi đau. Không thể biết được cái gì đã xảy ra. Suy nghĩ bình thường, đơn giản, có ai tin rằng đi câu cá mà chết đuối?

Quốc sinh năm 1973 mới có 48 tuổi để lại hai đứa con 16 và 11 tuổi. Nhìn mấy đứa trẻ còn nhỏ quá mà đau lòng. Quốc là đứa con giúp đỡ gia đình rất nhiều, ở chung nhà để phụ trả tiền điện, tiền nước... và trả thuế, bảo hiểm nhà v.v Đau đớn vì mất con không thể nào diễn tả được. Bây giờ mới hiểu được cái đau này dẫn xé tâm can như thế nào, để cảm nghiệm được phần nào cái đau của bạn bè đã mất con. Đau đớn lắm.

Sáng thứ hai 04 tháng 10, khoảng 10 giờ có con bướm màu đen bay đến sau nhà, đậu trên lá cây đậu rồng, đến gần con bướm cũng không bay. Vợ Tý chụp được, Uyên Phương cũng chụp, con bướm vẫn không bay? Đến khi để phone sát vào mặt con bướm nó mới chịu bay đi. Đây có thể là dấu chỉ con trai tôi là Tý đã về thăm nhà vào ngày thứ ba sau khi chết?.

Gia đình tôi qua Mỹ cuối năm 1993 gồm vợ chồng và bốn con, hai trai, hai gái. Nay chỉ còn ba. Cháu nội trai 11 tuổi, đang học lớp sáu, hỏi mẹ nó: “Sao daddy đi câu cá mà lâu về quá. Mai một mamy đừng cho daddy đi câu cá nữa”. Nó vẫn chưa biết ba nó đã ra đi. Tôi liên tưởng đến chuyện Trang Tử đã vỡ bôn mà hát khi bà vợ của ông mất, tôi không thể hiểu nổi (2) Là người công giáo, tin tưởng vào Thiên Chúa toàn năng, trong cáo phó tôi đã viết như sau:

“Trong niềm tin tưởng sâu xa vào mầu nhiệm phục sinh, trong niềm cậy trông vào lòng nhân từ của Chúa:

Gia đình chúng con kính xin thông báo cùng quý linh mục, quý phó tế, các hội đoàn công giáo tiến hành, cộng đồng dân Chúa, thân bằng quyến thuộc, bạn hữu xa gần, quý sui gia và các anh chị em; Chông, Anh, Cha, con trai của chúng tôi là: “Ông Phao Lô Phùng Ái Quốc đã rời bỏ thế gian, đi về nhà Cha trên Trời”.

Lễ phát tang vào ngày thứ tư, 13 tháng 10 (nhằm ngày kỷ niệm Đức Mẹ hiện ra ở Fatima năm 1917). Những lời chia buồn, sự thăm viếng của các đoàn thể trong nhà thờ và của bà con cô bác đã an ủi rất nhiều cho gia đình chúng tôi, thân nhân người đã khuất. Rất cảm ơn khi có bạn bè đến chia sẻ, ủi an. Quả nhiên là cái chết không biết trước được. Có ai ngờ đâu đi câu cá mà bị nước cuốn trôi và chết đuối?

Tất cả những bài cáo phó, lời cảm ơn đọc ở nhà thờ là những bài tôi đã viết sẵn để phòng hờ cho các con tôi đem ra dùng khi tôi chết, sợ rằng lúc bận rộn, gấp rút các con tôi không biết phải làm gì. Đâu có ngờ rằng thay vì đọc cho tôi, thì lại đọc cho con tôi.

Trong nhà quản tôi làm banner viết câu: “*Chính lúc chết đi là khi vui sống muôn đời*” (Thánh Phanxicô Assisi).

Con tôi rất hiền từ, thường không tranh cãi với ai, hết lòng với cha mẹ, vợ con. Và nay đã ra đi, bình an về với Chúa tình yêu,

146 Cho Trọn Đường Trần

đầy lòng xót thương. Rồi chúng ta, cả tôi nữa cũng sẽ lần lượt đón nhận cái chết, vì đã sinh ra tất yếu là phải chết, nhưng không biết sẽ xảy ra lúc nào, ngày nào và chết như thế nào? Rồi mọi người trong gia đình cũng sẽ đoàn tụ với con trai tôi trong một ngày nào đó, trong nước Trời, trong sự chờ đợi sống lại trong ngày sau hết. Bồn phận chúng ta, những người còn sống trong gia đình, là cầu nguyện và chỉ biết cầu nguyện mà thôi.

Phùng Văn Phụng

Ngày 20 tháng 10 năm 2021

.....

(1)Two drown in water near Bolivar Peninsula

- By JOHN WAYNE FERGUSON The Daily News

Oct 4, 2021 Updated 23 hrs ago

PORT BOLIVAR

Two men drowned in the waters off Bolivar Peninsula over the weekend, according to the Galveston County Sheriff's Office.

The bodies of **Quoc Phung and Nguien Nguyen** were recovered from the Gulf Intracoastal Waterway and the Galveston Bay on Sunday morning, Sheriff Henry Trochesset said.

Both men were from Bellaire.

The men knew each other and were believed to have gone wade-fishing Saturday on Bolivar Peninsula, Trochesset said. They were reported missing on Sunday morning, shortly before their bodies were found, Trochesset said.

The circumstances that led to the men's drowning were unclear, Trochesset said. Both men were wearing waders, which could have made it difficult for them to surface if they slipped under water.

It's unclear whether they were fishing when a rain storm passed over parts of the county on Saturday afternoon.

— *John Wayne Ferguson*

https://www.galvnews.com/news/police/free/article_e250cc38-ed59-5952-abd8-652e9f37b23a.html

(2) Bài “Trang tử cỏ bòn” (...)

“Vợ Trang tử chết, Huệ tử lại điếu, thấy Trang tử ngồi xoạc chân ra, gõ nhịp vào một cái vò mà hát, bèn bảo:

- Ăn ở với người ta, người ta nuôi con cho, nay người ta chết, chẳng khóc là bậy rồi, lại còn hát gõ nhịp vào cái vò, chẳng là quá tệ ư?

Trang tử đáp:

- Không phải vậy. Khi nhà tôi mới mất, làm sao tôi không thương xót? Nhưng rồi nghĩ lại thấy lúc đầu nhà tôi vốn không có sinh mệnh; chẳng những không có sinh mệnh mà còn không có cả hình thể nữa; chẳng những không có hình thể mà đến cái khí cũng không có nữa. Hỗn tạp ở trong cái khoảng thấp thoáng, mập mờ mà biến ra thành khí, khí biến ra thành hình, hình biến ra thành sinh mệnh, bây giờ sinh lại biến ra thành tử, có khác gì bốn mùa tuần hoàn đâu. Nay nhà tôi nghỉ yên trong cái Nhà Lớn (tức trời đất) mà tôi còn ồn ào khóc lóc ở bên cạnh thì tôi không hiểu lẽ sống chết rồi. Vì vậy mà tôi không khóc” (...)

Trích Nguyễn Hiến Lê: Thân thể Trang Tử

<http://www.gocnhin.net/cgi-bin/viewitem.pl?4080>

Bàn thờ trong nhà quàn

Một banner để ở nhà quàn

Con bướm xuất hiện sáng ngày thứ ba trên cây đậu rồng sau nhà

150 Cho Trọn Đường Trần

Lời chia buồn trong đám tang anh Lê Văn Đức

(Nguyên Trưởng Nhóm Thân Hữu Cần Giuộc và Cần Đước tại Houston, Texas)

Anh Đức ơi,

Cách đây khoảng 8, 9 năm tôi được anh Nguyễn Hương Thành đang ngồi ở đây, cho biết có một người bạn, người bà con quê ở Cần Giuộc vừa mới qua Mỹ.

Tôi vội vàng lấy số phone và liên lạc ngay để lấy địa chỉ và đến thăm anh. Lúc đó anh đang ở nhà người em là chị Lê Thị Tâm (1) cũng đang hiện diện nơi đây.

Thấm thoát thời gian đã qua rất mau 8, 9 năm rồi. Chúng tôi thường gọi đùa chào “Ông Quận Trưởng” mỗi khi gặp anh, mỗi tháng một lần, trong những dịp “khui hội” một loại hội không ăn lời, mà mục đích chính là tạo điều kiện để có thể gặp nhau nhiều hơn, để tạo tình tương thân, tương ái thắm thiết hơn. Nhờ các dịp khui hội này mà anh chị em biết nhà lẫn nhau, có nhiều dịp gặp gỡ, tâm sự cùng nhau, chia xẻ, nâng đỡ tinh thần nhau lúc vui cũng như khi buồn.

Tôi không ngờ anh đã ra đi hơi sớm. Nhóm Thân Hữu Cần Giuộc Cần Đước mất một cánh tay hoạt động tích cực cho Nhóm. Mới hôm qua đây anh còn dặn tôi là đặt thơ mời anh chị em giùm anh, rồi anh sẽ lo phần quà bắt thăm cho Nhóm. Anh đã mua, đã gói lại cẩn thận từng gói một bằng giấy màu còn gắn nơ lên cho đẹp nữa. Anh còn dặn vợ và con nhớ đem giấy số số đưa cho tôi, để tổ chức bắt thăm.

Tâm lòng của anh tha thiết với Nhóm Cần Giuộc và Cần Đước rất nhiều, tôi xin đại diện Nhóm thành thật cảm ơn anh, cảm ơn chị và các cháu.

Tôi nhớ lúc học Trung Học có học câu “đời người như bóng câu qua cửa sổ”, tôi không bao giờ nghĩ đến điều đó, trong đầu tôi lúc đó đã suy nghĩ đời người làm gì qua mau quá như vậy. Đời người trong chớp mắt như vậy sao?

Ngày hôm nay quả nhiên tôi nghiệm thấy là cuộc đời qua mau quá, mới ngày nào cùng nhau gặp gỡ, nói đủ thứ chuyện, bàn chuyện nọ, chuyện kia, mà hôm nay anh đã ra đi rồi, bỏ lại sau lưng anh biết bao người thân yêu, mẹ anh ở quê nhà, vợ con anh đây, em cháu anh đây. Anh ra đi trước để nhắc nhở tất cả chúng ta rằng, cuộc đời mỏng dòn, thân phận con người mong manh, có đó rồi mất đó. Anh ra đi để lại cho chúng tôi một bài học “tình thương yêu nhau là quý”. Sau khi bớt bệnh anh cũng đã làm công tác giúp được cho một người đồng hương ở Quận Cần Giuộc anh chịu khó, lặn lội đi bộ thật xa đến nhà người cha có con bị tai nạn mà mất, gia đình này anh chỉ được biết khi đọc báo, để trao quà của anh chị em Nhóm Thân Hữu Cần Giuộc và Cần Đước.

Anh ra đi rồi chúng tôi đã mất đi một người bạn thân thương, chị Đức mất đi một người chồng, các cháu mất đi một người cha yêu quý, chị Tâm mất người anh thân yêu.

Anh ra đi rồi cũng nhắc nhở cho chúng tôi những người còn ở lại hiểu rằng “Ai ai rồi cũng phải trùng số độc đắc một lần” mặc dầu mình không có mua vé số đó.

Anh ra đi trước, chúng tôi từ từ rồi cũng sẽ nối gót theo anh.

Ngày hôm nay đây, chúng tôi, anh chị em Nhóm Thân Hữu Cần Giuộc và Cần Đước tại Houston tha thiết cầu nguyện cho linh hồn anh được về chốn bình yên, về nơi Vĩnh Phúc đời đời, đến miền Cực Lạc một nơi chỉ có tình yêu thương, niềm vui, không còn có những sự đau khổ của chốn trần gian này nữa.

Nguyện cầu xin Thượng Đế, đức Phật đón rước linh hồn anh về cõi Hạnh Phúc đời đời.

Xin tạm biệt anh Đức, người bạn thân thương, yêu quý của Nhóm Thân Hữu Cần Giuộc và Cần đước.

Ngày 16-01-2004
bổ túc tháng 11-2021

Phùng Văn Phụng

(1) Lê Thị Tâm đã mất ngày 18 tháng 04-2017

Linh hồn sẽ đi về đâu sau khi ta chết?

Chính lúc chết đi là khi vui sống muôn đời...(Thánh Phanxicô Assisi)

I) Ý nghĩa của việc cúng 49 ngày cho người đã mất (1)

Lễ cúng 49 ngày (Hán-Việt: Chung thất) là một dạng tín ngưỡng, đồng thời nó cũng là buổi lễ cúng giỗ vô cùng quan trọng của người còn sống đối với người đã khuất. Đây là một buổi lễ cúng giỗ mở đầu sau ngày người chết qua đời được 49 ngày.(1)

Phong tục này được người Việt Nam dựa theo thuyết Phật giáo: Âm hồn sau khi đã qua đời phải trải qua 7 lần phán xét, mỗi lần kéo dài 7 ngày. Sau đó linh hồn phải đi qua 1 điện lớn ở âm ty, sau 7 tuần vong hồn sẽ được siêu thoát.

II) Cầu nguyện cho người đã mất là bổn phận của người còn sống. Khi chết rồi, thông thường linh hồn người chết phải qua luyện ngục để thanh luyện con người cho sạch tội. Vì muốn diện kiến Thánh Nhan Chúa phải thật tinh tuyền sạch tội. Khi linh hồn con người còn có tội không dám gặp Thiên Chúa. Chỉ khi nào thật sự sạch tội mới dám diện kiến Ngài. Cho nên luyện ngục là con đường linh hồn người chết phải qua để thanh luyện cho sạch các tội đã phạm.

Vậy người sống phải cầu nguyện cho người chết để linh hồn người chết sớm rời khỏi nơi luyện ngục mà vào chốn thiên đàng. Khi linh hồn người thân đã được vào Thiên đàng rồi, sẽ cầu nguyện lại cho chúng ta hiện còn ở thế gian này.

Thời gian luyện ngục không ai biết được bao lâu, nên tốt nhất, nếu yêu thương người chết, phải cầu nguyện mỗi ngày mà thôi.

Trong tháng 11 năm nay (2021), có *Sắc lệnh của Toà Án Giải Tội Cao của Tòa Thánh về ơn Toàn Xá*. (2) Nếu đọc kinh Lạy Cha và kinh Tin Kính cùng đi thăm nghĩa trang để cầu nguyện cho người quá cố thì linh hồn người thân của mình sẽ được hưởng ơn Toàn Xá này. Nếu đọc thêm kinh Vực sâu nữa thì càng tốt.

Hiện nay tôi có tham dự Nhóm cầu nguyện kính Lòng Thương Xót Chúa và mỗi ngày đọc kinh ba lần 8 giờ sáng, 3 giờ trưa và 9 giờ tối, và cũng đã đi viếng nghĩa trang cầu cho linh hồn Phaolô rồi.

Phùng Văn Phụng

Tháng 11/2021

Xem thêm: (1) [Ý nghĩa của việc cúng 49 ngày cho người đã mất- http://hoavienvinhhang.com/y-nghia-cua-viec-cung-49-ngay-cho-nguoi-da-mat/](http://hoavienvinhhang.com/y-nghia-cua-viec-cung-49-ngay-cho-nguoi-da-mat/)

Lời nhắn nhủ cho con gái sắp về nhà chồng

Hôm nay là ngày hai con bước vào một bước ngoặt mới, vô cùng trọng đại trong cuộc đời của hai con. Ba má đã suy nghĩ, đắn đo để gởi cho hai con món quà thật sự có ý nghĩa.

Thứ nhất, đây là *bức tranh Đức Mẹ Hằng Cứu Giúp*. Tháng sáu năm rồi, khi đi tham dự ba ngày hành hương tại Dòng Chúa Cứu thế, ba nhìn thật nhiều bức tranh, bức tượng, ba đã chọn bức tranh có hình Đức Mẹ Hằng Cứu Giúp, ba thấy rất đẹp, nếu trang hoàng bức tranh này trong phòng khách sẽ tăng thêm phần mỹ thuật trong nhà của con. Ba đã nhờ Cha Thạch ở nhà thờ Dòng Chúa Cứu Thế làm phép. Bức hình này lại mang một ý nghĩa thiêng liêng, mang đến cho gia đình con ba chữ Đức: Đức tin, Đức cậy và Đức mến. Đức Mẹ sẽ cầu bầu cùng Đức Chúa cho hai con khi hai con cầu nguyện.

Món quà thứ hai này là *xâu chuỗi*. Ba đã nhờ Cha Trần Minh Mẫn Giám Đốc Đền Thánh, từ Đền thánh Khiết Tâm Mẹ ở trên Dòng Đồng Công, Missouri gởi về, xâu chuỗi này cũng đã được làm phép. Nhớ lần chuỗi mỗi ngày, đừng quên, con sẽ thấy nhiều ơn phúc mà con không thể ngờ được.

Món quà thứ ba là cuốn sách của Tiến Sĩ Trần Mỹ Duyệt nói về cách *Duy trì và Phát Triển Đời Sống Hôn Nhân*. Nên đọc cuốn sách này sẽ giúp rất nhiều cho hai con về cách xây dựng hạnh phúc gia đình.

Ba cũng suy nghĩ rất nhiều để dặn dò vài điều căn bản, con cần ghi nhớ, để sau này sống làm sao cho gia đình bớt căng thẳng, bớt xung đột mà còn *để dàng tìm thấy hạnh phúc và bình an*.

1) Đầu tiên, con rất may mắn *đã là người Công Giáo*. Người Công Giáo khi quyết định tổ chức kết hôn, quyết định đem ra nhà thờ làm lễ hôn phối thì được coi là có *ơn gọi thành lập gia đình*. Một số người quan niệm hôn nhân ràng buộc con người, mất tự do, không còn thoải mái nữa, tục ngữ có câu “*lấy vợ, lấy chồng như gông đeo cổ*”. Nhưng người Công giáo quan niệm ngược lại, thành lập gia đình rất là quan trọng, là một trong bảy phép bí tích, nên lấy vợ, lấy chồng được coi là một ơn gọi. Ơn gọi xây dựng hạnh phúc gia đình, sinh con và nuôi dưỡng con cái theo *con đường đạo đức, con đường trở nên thánh*. Cho nên khi đã nhận phép bí tích hôn phối rồi thì “***Sự gì Thiên Chúa đã kết hợp loài người không được phân ly***”

Trong thư của Thánh Phao-Lô gửi giáo dân Ê-phê-xô có nói đến cách cư xử giữa hai vợ chồng: “*Anh chị em hãy vì lòng kính sợ Chúa anh em hãy tùng phục lẫn nhau. Người làm vợ hãy tùng phục chồng như tùng phục Chúa. Người làm chồng hãy yêu thương vợ mình như Chúa Kitô yêu thương Hội thánh và hiến mình vì Hội thánh. Như vậy Người thánh hoá và thanh tẩy Hội thánh bằng nước và lời hằng sống để trước mặt Người có một Giáo Hội xinh đẹp lộng lẫy, không tỳ ố, không vết nhân hay bất cứ một khuyết điểm nào nhưng thánh thiện và tinh tuyền. Cũng thế chồng phải yêu mến vợ như yêu mến bản thân mình, yêu mến vợ tức là yêu mến mình. Thật vậy có ai ghét thân mình bao giờ, trái lại người ta nuôi nấng và săn sóc thân xác mình cũng như Chúa Kitô nuôi nấng và săn sóc Giáo hội. Vì chúng ta là bộ phận trong thân thể của Người. Chính vì thế, người đàn ông sẽ liả bỏ cha mẹ mà gắn bó với vợ mình và cả hai người trở thành một xương một thịt.*

Mầu nhiệm này thật là cao cả. Tôi muốn nói về Đức Ki-Tô và Hội Thánh. Bởi vậy, *mỗi người trong anh em hãy yêu vợ như yêu chính mình và vợ hãy kính trọng chồng mình.*” (1)

Hai con ghi nhớ và thực hiện như lời Thánh Phao-Lô nhắc nhở thì *chắc chắn là gia đình sẽ có hạnh phúc và bình an.*

2) Trong quyển: “Những Kinh Nghiệm Sống Để Lại” Ông Trần Văn Điền có viết:

*“Đức tin là tin những điều mình chưa thấy.
Phần thưởng của đức tin là thấy những điều mình tin.”*

Vì vậy cho nên ba mới nhắc nhở lần nữa cho hai con nhớ rằng *hai con rất may mắn là người Công Giáo*, hai con có đức tin là hai con có Đức Mẹ và Chúa Giê-Su cùng hiện diện với các con trong đời sống hàng ngày và trong suốt cuộc đời của hai con.

Nhờ hai con là người Công Giáo nên hai con sẽ được hai ơn phúc mà Thiên Chúa đã dành sẵn cho hai con:

*a) Trước tiên hai con được ơn đặc biệt trong đời sống hàng ngày đó là ***ơn Thánh hoá...***

*b) Khi hai con được ơn Thánh hóa rồi, hai con sống thánh thiện như lời Chúa dạy trong Thánh kinh, hai con còn được ơn thứ hai đó là ***ơn trợ giúp.***

Muốn được hai ơn này, con cần biết thực hành phương thức cầu nguyện thường xuyên với Chúa Giê-Su và Đức Mẹ. Trong cuộc sống mai này, để xây dựng hạnh phúc gia đình cũng như để hội nhập vào đời sống xã hội, dĩ nhiên các con cần phải tận nhân lực, tự mình phải cố gắng hết sức mình, nhưng con cũng biết rằng Thiên Chúa và Đức Mẹ luôn luôn ở bên cạnh hai con, từng việc lớn tới việc nhỏ, hai con trước khi

làm cầu nguyện với Thiên Chúa và Đức Mẹ rồi hãy làm, nếu gặp chuyện gì quá khó khăn, các con cầu nguyện nhiều hơn nữa, đừng quên con là con cái của Thiên Chúa và Đức Mẹ con hãy chạy đến cùng các Ngài... Các Ngài sẽ không bỏ con nếu con thực sự tin tưởng nơi các Ngài. Chúa và Đức Mẹ sẽ an ủi, sẽ ban cho các con sự sáng suốt để tìm cách giải quyết những khó khăn. *Các con đừng quên rằng khi các con đã nhận phép bí tích rửa tội thì các con là con cái của Thiên Chúa và Đức Mẹ rồi.*

3) Ba nhớ có đi nghe một cuộc hội thảo về đời sống gia đình, một diễn giả có nói để xây dựng một gia đình hạnh phúc, các con cần nhớ **ba chữ C**

Cùng cầu.

Cùng cơm.

Cùng cười.

Nếu trong đời sống thường nhật, trong mọi sinh hoạt của hai con, các con biết dành thì giờ cho nhau, mỗi tối nhớ cầu nguyện chung, sau này có con cái, nhớ tập cho con cầu nguyện mỗi đêm, nhớ dùng cơm chung, nhớ giải trí chung. Đó là một trong nhiều cách để tạo cho gia đình có hạnh phúc. Làm sao lúc nào, ngày nào cũng vui như là ngày vui hôm nay thì chắc chắn là các con sẽ có hạnh phúc, bình an.

Đời sống gia đình cũng cần học tập những nhân đức, mà Cha Chu Quang Minh Tổng Linh Nguyên của Chương Trình Thăng Tiến Hôn Nhân Gia Đình thường nhắc nhở là “*Nhân đức là do thói quen, mà thói quen là do sự lập đi lập lại.*” Để có thêm ý niệm về cuộc sống gia đình các con nên tham dự khóa Chương Trình Thăng Tiến Hôn Nhân Gia Đình thường tổ chức hàng năm ở Houston.

Con cần ghi nhớ nằm lòng bốn chữ gói ghém gần hết tinh thần của Đạo Chúa: ‘**Mến Chúa, Yêu người**’

Nếu con biết Kính sợ Thiên Chúa là Đấng toàn năng đã yêu thương chúng ta một cách đặc biệt, thì các con vì cảm nhận tình yêu bao la, tuyệt vời ấy của Thiên Chúa. Các con cũng cố gắng lấy tinh thần yêu thương ấy, đem tình yêu ấy mà áp dụng giữa vợ chồng với nhau, giữa anh chị em, giữa cha mẹ đôi bên, giữa bà con thân thuộc và giữa người đồng loại thì các con sẽ tìm thấy hạnh phúc nếu các con *luôn luôn* lấy tình yêu thương làm phương châm sống, xử thế trong gia đình cho đến ngoài xã hội. Hơn nữa trong Đạo Chúa dạy rằng không phải chỉ yêu thương những người thân yêu, người đồng loại *mà còn phải yêu thương ngay cả kẻ thù của mình nữa.* (Mt 5,44) Nếu lấy tình yêu thương đó mà áp dụng, tất nhiên các con sẽ tìm thấy hạnh phúc.

tháng 01-2003 sửa chữa tháng 10-2021

(3)Thơ của Thánh Phao-lô gửi tín hữu Ê-phê-xô, (đoạn V, câu 21-33)

Lời dặn dò con trai và dâu trong lễ cưới

1) Ba muốn mượn lời của nhân vật cụ Tú Lãm, đã nhắn nhủ với hai con là Mai và Huy, trong quyển tiểu thuyết Đoạn tuyệt của Nhất Linh Nguyễn Tường Tam như sau:

Ba chẳng có gia tài gì để lại cho hai con, ba chỉ có ba điều nhắn gởi cho hai con:

- Giữ niềm vui
- Giữ lòng trong sạch.
- Đem hết nghị lực ra mà làm việc.

2) Thiên Chúa là đáng toàn năng, Ngài sắp xếp mọi sự. Sự gặp gỡ và yêu thương nhau cũng là do ý của Thiên Chúa. Do đó, mặc dầu không có làm lễ ở nhà thờ nhưng trước bàn thờ Chúa và bàn thờ tổ tiên ở đây, trong nhà này, các con cũng phải thề hứa rằng *“Sự gì Thiên Chúa đã kết hợp thì loài người không được phân ly”*

3) Trong khi làm lễ hôn phối cho các cặp ở nhà thờ Linh Mục chủ lễ luôn luôn nhắc nhở:

“Khi mạnh khỏe cũng như lúc bệnh hoạn, khi thịnh vượng cũng như lúc gian nan, hai con có thể hứa là yêu thương và tôn trọng nhau mỗi ngày cho đến suốt đời không?” Hai con sẽ trả lời là: Thưa có

4) Nếu sau này gặp gian nan thử thách, gặp khó khăn thì các con phải làm sao?

Nên tham dự khóa Chương Trình Thăng Tiến Hôn Nhân gia đình càng sớm càng tốt.

Và ***cần phải cầu nguyện thật nhiều*** mới có thể giải quyết được phần nào sự khó khăn mà chắc chắn sẽ phải gặp trong tương lai.

Ngày tháng năm 2004

Tám Mối Phúc Thật là gì?

Tám mối phúc thật còn gọi là Hiến Chương Nước Trời hay Bài Giảng trên núi.

Đọc Tin Mừng theo thánh Mátthêu ở chương 5, từ câu 3 đến câu 12, và đọc các Mối Phúc để hiểu được con đường tươi đẹp biết bao, vui vẻ, an toàn biết bao và cũng hạnh phúc biết bao mà Chúa đã đề nghị cho chúng ta nghe theo và áp dụng vào cuộc sống.

*Phúc thay ai có tâm hồn nghèo khó, vì Nước Trời là của họ. (1)
Phúc thay ai hiền lành, vì họ sẽ được Đất Hứa làm gia nghiệp. (2)*

Phúc thay ai sầu khổ, vì họ sẽ được Thiên Chúa ủi an.

Phúc thay ai khát khao nên người công chính, vì họ sẽ được Thiên Chúa cho thỏa lòng.

Phúc thay ai xót thương người, vì họ sẽ được Thiên Chúa xót thương.

Phúc thay ai có tâm hồn trong sạch, vì họ sẽ được nhìn thấy Thiên Chúa.

Phúc thay ai xây dựng hoà bình, vì họ sẽ được gọi là con Thiên Chúa.

Phúc thay ai bị bách hại vì sống công chính, vì Nước Trời là của họ.

Phúc cho anh em khi vì Thầy mà bị người ta sỉ vả, bách hại và vu khống đủ điều xấu xa. Anh em hãy vui mừng hơn hở, vì phần thưởng dành cho anh em ở trên trời thật lớn lao. Quả vậy, các ngôn sứ là những người đi trước anh em cũng bị người ta bách hại như thế.

SUY NIỆM:

(Luca chương 6 câu 20 đến 23 cũng nói đến các phúc này).

Đọc các mối phúc thật này nghe rất là nghịch lý, không thuận tai chút nào.

1-Phúc cho ai có tâm hồn nghèo khó vì Nước Trời là của họ.

Tâm hồn nghèo khó là gì? Đó chính là tâm hồn đơn sơ, không kiêu ngạo, không cho rằng giỏi nhất, không ai hơn mình được. Vì có tâm hồn nghèo khó nên biết nương cậy vào Chúa, suy phục Chúa, luôn luôn sống với tâm tình vâng phục, có Chúa ở cùng khi làm mọi việc. Lúc nào cũng có tâm tình tạ ơn Chúa khi còn sống trên cõi đời này. Khi làm việc, dầu thành công hay thất bại vẫn tạ ơn Chúa.

Còn nếu ta đã giàu có, thành công, có địa vị cao, có chức vụ, quyền lực trong xã hội liệu ta còn có nghĩ đến Chúa, nương cậy vào Chúa nữa không?

2- Phúc thay ai hiền lành vì họ sẽ được Đất Hứa làm gia nghiệp.

Hiền lành là gì? Người ta thường xem sự hiền lành là nhu nhược, không dám phản ứng khi bị đàn áp, gây gổ, mắng chửi. Thật ra hiền lành chính là nhân đức - *kiềm chế sự nóng giận*. Không phải ai cũng làm được đâu. Phải thực tập thường xuyên, tự rèn luyện bản thân hàng ngày, dẹp bỏ tự ái, dẹp bỏ cái TÔI đi, tức là dẹp bỏ sự nóng giận. Cậy vào sức của mình ta, ta không làm được. Nhưng cậy vào sức Chúa, chúng ta sẽ làm được. Chúa Giêsu nói: “Hãy bắt chước ta hiền lành và khiêm nhường trong lòng”. (2)

3-Phúc thay ai sầu khổ, vì họ sẽ được Thiên Chúa ủi an.

Sầu khổ là gì? Là nhìn thấy và cảm nghiệm, chia sẻ những đau khổ của người khác, cũng như đau khổ của chính mình vì tội lỗi của chính mình. Ngày nay, người ta thường dùng chữ “vô cảm” để nói đến những người vô tâm, ích kỷ, chỉ nghĩ đến quyền lợi cá nhân mình. Biết sầu khổ nghĩa là không vô cảm, biết đau cái đau của đồng loại, thương cảm những đau khổ của người khác. Những người sầu khổ sẽ được Thiên Chúa ủi an.

4-Phúc thay ai khao khát nên người công chính vì họ sẽ được Thiên Chúa cho thoả lòng.

Khát khao nên người công chính tức là ý thức về điều ngay thẳng, tốt lành. Làm việc với sự công bình, yêu thương, hợp với đạo lý làm người, hợp với lương tâm. Người công chính không làm vì lợi mình mà hại người.

5-Phúc thay ai xót thương người vì họ sẽ được Thiên Chúa xót thương.

Xót thương người là cảm thông với nỗi đau của người khác, biết đau với nỗi đau của người khác... đặt mình vào vai trò, vị trí của người khác, cùng chia sẻ sự khổ nạn với Chúa Kitô, nên một với Chúa Kitô chịu đóng đinh. Xót thương người khác vì sự đau đớn về vật chất, sự đau khổ về tinh thần, tâm linh của người khác. Cần học hỏi, thực hành lòng xót thương như Thầy chí thánh là Chúa Giêsu là đáng xót thương.

6-Phúc thay ai có tâm hồn trong sạch, vì họ sẽ được nhìn thấy Thiên Chúa

Có tâm hồn trong sạch là không ích kỷ, không tham lam, không tư lợi, hết lòng yêu mến Thiên Chúa và yêu mến anh em đồng loại.

7-Phúc thay ai xây dựng hòa bình, vì họ sẽ được gọi là con Thiên Chúa

Xây dựng hoà bình là đem bình an đến cho người chung quanh, hàn gắn các vết thương giữa con người với nhau.

8-Phúc thay ai bị bách hại vì sống công chính vì Nước Trời là của họ.

Bị bách hại, bị người ta sỉ vả, vu khống đủ điều xấu xa vì Chúa, là vui vẻ chấp nhận sự khó khăn, đau khổ... Dầu bị bách hại, bị loại trừ, bị sỉ vả, vu khống đủ điều xấu xa mà không oán hờn, trách móc. Nhờ đó chúng ta có được bình an trong tâm hồn, hạnh phúc trong cuộc sống, đó chính là nước trời hiện diện giữa chúng ta trong đời này rồi phải không?

Chính 8 mối phúc thật này là căn tính của người kitô hữu, đó là cách thức, là con đường người môn đệ của Chúa phải đi. Tám mối phúc thật hay Hiến Chương Nước Trời, đây là mục đích chính mà người theo Chúa Giêsu kitô cố gắng đạt được để có nước trời (thiên đàng) nơi trần thế này và được hưởng thiên đàng vĩnh cửu mai sau.

Gioan Phùng Văn Phụng
Tháng 02/2022

Xem thêm:

(1) Nước trời là gì vậy Thầy?

<https://dongten.net/2020/07/23/nuoc-troi-la-gi-vay-thay/>

(2) Hiền lành và khiêm nhường

<http://www.vncatholic.net/hien-lanh-va-khiem-nhuong/>

Cảm nghiệm về ân sủng của Đức Mẹ Maria

Năm nay (2002) nhà thờ Dòng Chúa Cứu thế tổ chức ba ngày hành hương thứ sáu, thứ bảy và chúa nhật nói về Đức Mẹ Maria: Chủ đề Mẹ Maria, con trở về...

Nhưng tôi chỉ dự được ngày Chúa nhật và tôi cũng hiểu được thế nào là mầu nhiệm nếu mình thường xuyên cầu nguyện cùng Chúa và Đức Mẹ Maria, lần chuỗi, đọc kinh mân côi. Rất nhiều người được chữa lành nhờ biết cầu nguyện với Thiên Chúa và Mẹ Maria, chữa lành phần xác cũng như phần hồn.

Lúc nào tôi gặp những chuyện cực kỳ khó khăn, thấy sức mình không giải quyết được thì tôi chạy đến cùng Đức Mẹ Maria.

Tôi được biết đến Chúa Giê su và Mẹ Maria rất trẻ mãi đến 50 tuổi mới biết đến Mẹ Maria và Chúa Giê su. Nhưng từ ngày có Mẹ Maria thì cuộc đời tôi đã thay đổi hoàn toàn, bình an hơn, hạnh phúc hơn rất nhiều. Tôi tin con người có linh hồn. Tôi tin cuộc sống ở đời này ngoài sự cố gắng của chính bản thân mình, còn có đấng bề trên sắp xếp, lo liệu cho tôi nữa.

Trước đây tôi là người vô thần, tôi không tin có Thiên Chúa, không có đấng bề trên siêu nhiên nào cả. Tôi tin rằng sức tôi là chính, tôi có thể giải quyết được hết mọi chuyện từ chuyện lớn đến chuyện nhỏ trong gia đình đến ngoài xã hội *vi tính kiêu ngạo của tôi*. Tôi làm điều gì nếu ai trái ý tôi, tôi không bao giờ để yên, la lối, cự nự, gây rất nhiều ồn ào trong gia đình, gia đình thường xuyên lộn xộn.

Nhưng từ khi tôi biết đời tôi có Mẹ Maria và Chúa Giê su tôi đã sống khác với đời sống lúc tôi không có niềm tin gì về đấng bề trên, đấng thiêng liêng vì tôi biết rằng khả năng của tôi có giới hạn, sức tôi yếu đuối cho nên tôi biết tôi cần có

đáng thiêng liêng che chở cho tôi và gia đình tôi là Mẹ Maria và Chúa Giê su.

Trong báo đất Mẹ số 279, tôi có nói đến lần đầu tiên tôi chạy đến Đức Mẹ Maria là lúc việc tôi gặp khó khăn, bế tắc khi tôi rời Việt Nam đi Mỹ theo chương trình HO. Tôi không thích sống với chế độ Cộng Sản, tôi bị tù gần 8 năm, cho nên thấy các công an đội nón màu vàng, mặc áo màu vàng, sáng thức dậy thấy công an (trước nhà tôi là trụ sở công an phường), là tôi thấy khó chịu rồi. Còn riêng về chỗ ở, tôi ở cùng chung với cha mẹ, còn có bốn gia đình cùng sống chung dưới mái nhà này nữa. Bốn nàng dâu ở chung trong một nhà, cộng thêm tám cháu lớn nhỏ nữa. Tôi có 4 con: hai trai, hai gái. Em thứ ba của tôi có ba đứa con, Em thứ sáu có một đứa con. Vì vậy những sự xung đột, cãi cọ giữa các thành viên trong gia đình không thể nào tránh được...

Tôi được lên danh sách HO 23, nên không phải mất nhà. Tôi nộp đơn rất sớm, nhưng trực trặc giấy tờ nên tôi được xếp HO 23. *Nếu tôi ra đi theo danh sách HO 6 hay HO 8, thì khi ra đi tôi đã phải giao nhà cho nhà nước quản lý rồi.*

Khi tôi ra đi, trên nguyên tắc, tôi phải giao căn nhà mà tôi đang ở cho Nhà nước Cộng Sản vì tôi đứng tên căn nhà này, ngoài ra còn có trực trặc khác nữa là có đứa con muốn ở lại Việt Nam, không chịu đi Mỹ.

Những chuyện này, tôi không có khả năng giải quyết, ngoài sức lực của tôi. Căn nhà tôi đứng tên là của ba tôi mua đất cất nhà, chỉ để cho tôi đứng tên giùm mà thôi lúc tôi 20 tuổi. Do đó căn nhà này là căn nhà do công sức của ba tôi làm ra chứ có phải của tôi đâu, mà nay muốn đi Mỹ, tôi phải ký giao nhà của ba tôi, cho nhà nước. Tôi không thể nào yên tâm được,

lòng tôi rất đau buồn, lo âu, chán nản. Trước tình cảnh vô cùng khó khăn đó, tôi vẫn một mặt nhờ một người cán bộ mà em dâu thú năm của tôi, quen biết khi làm ở Bệnh viện Nguyễn Trãi. Công việc nhờ vả như thế này tôi đã tìm kiếm từ 1983 khi tôi vừa được tha về tù trong trại cải tạo, để lo vụ sang tên nhà, nhưng không có cơ quan nào đồng ý cho sang tên, bạn bè ai cùng nói chỉ có cách giao cho nhà nước thì mới được đi mà thôi. Tôi hoàn toàn tuyệt vọng. Tôi rất lo âu. Lúc này tôi chưa là một Kitô hữu.

Bạn tôi cùng dạy một trường Lương Văn Can ở quận 8 Sài Gòn là Nguyễn Gia Phách hướng dẫn tôi lên Fatima ở Bình Triệu cầu nguyện. Bước vào nhà thờ Fatima tôi vô cùng ngạc nhiên vì xung quanh tường khắc tên những người ta ơn Đức Mẹ đầy hai bên hông nhà thờ và cả trên tường ở phía sau nữa. Vì lần đầu tiên tôi vào nhà thờ này, cho nên tôi quá đỗi ngạc nhiên, tôi suy nghĩ, tại sao có lắm người tạ ơn như vậy.

Và tôi quỳ xuống, lần đầu tiên tôi quỳ, van xin Mẹ Maria cứu con, cho con được đi Mỹ sớm hơn, cho con cái ra đi đủ hết, đừng có đứa nào đòi ở lại Việt Nam và cho con được giao nhà cho cha mẹ hay em con. Con cầu nguyện thành tâm, tha thiết vì con không có cách nào khác để con có thể làm được cả. Cuối cùng Đức Mẹ đã nhậm lời cầu xin của tôi và tôi đã đi Mỹ đủ 4 đứa con, đi sớm hơn một năm, được đôn lên danh sách HO 19 (thay vì HO 23), và nhất là căn nhà được nhà nước đồng ý ký sang tên, giao lại chủ quyền cho em ruột tôi.

Những điều cầu xin của tôi đã được Đức Mẹ nhậm lời, giống như những điều tôi mong muốn.

Đối với riêng tôi, tôi thấy màu nhiệm vô cùng, có lẽ vì tôi là người ngoại đạo, cho nên Đức Mẹ đặc biệt quan tâm, yêu mến.

Kể từ ngày qua Mỹ tháng 11 năm 1993 đến ngày nay, tôi đã đi nhà thờ đều đặn, cầu nguyện thật nhiều. Tôi biết rằng nếu mình xin sự gì, cầu nguyện điều gì hợp ý Đức Mẹ thì Đức Mẹ sẽ xin Chúa ban cho. Và Đức Mẹ đã quan tâm đặc biệt gia đình tôi, gần 10 năm sống ở Mỹ, mọi sự đều tốt đẹp, trong gia đình ai cũng có công ăn việc làm, tất cả gia đình cùng nhau đóng góp mua được căn nhà đủ 2 vợ chồng và các con tá túc.

Nhưng điều quan trọng nhất trong đời tôi là đứa con gái út đã có chồng, người Công Giáo, sinh được hai cháu một trai, một gái, đã được rửa tội từ khi mới sinh, gia đình con gái út và chồng cháu cũng tạm ổn định, có công ăn việc làm đàng hoàng. Và một đứa con gái nữa, chị thứ ba, sắp lấy chồng cũng là người công giáo, sẽ làm lễ thành hôn, làm lễ nhà thờ vào cuối năm nay .

Tạ ơn Chúa và Đức Mẹ đã ban ơn đặc biệt cho gia đình con. Con có được hai đứa con gái hết lòng, biết yêu mến Đức Mẹ và Chúa Giê su, thì con tin rằng gia đình của các cháu sẽ được Chúa và Đức Mẹ luôn luôn theo dõi, nâng đỡ về vật chất cũng như đời sống tâm linh.

Con vô cùng cảm ơn Chúa và Đức Mẹ đã nâng đỡ, săn sóc gia đình con và gia đình của các con của con...

Phùng Văn Phụng

Ngày 12 tháng 6 năm 2002

Viết về Giáo sư Trần Văn Trạm

Để làm kỷ yếu kỷ niệm về giáo sư Trần Văn Trạm theo như yêu cầu của giáo sư Nguyễn Thị Phi Phượng, xin ghi lại vài việc mà hai vợ chồng tôi đã may mắn được gặp gỡ hai lần:

+Mùa hè năm 2001 vợ chồng tôi có duyên gặp vợ chồng anh Trạm và Phi Phượng ở Hayward, Cali lúc hai người mới qua định cư ở Mỹ.

Năm đó, hãng bảo hiểm tổ chức đi Lake Tahoe, nhân dịp đó, chúng tôi đã tìm cách đến Hayward để gặp vợ chồng Phi Phượng, là bạn của bà xã tôi lúc còn học trường trung học Châu Văn Tiếp, Bà rịa (Phước Tuy).

Rồi cuộc gặp gỡ đó cũng là cơ duyên để hai gia đình chúng tôi thường xuyên trao đổi tâm tình với nhau chuyện xưa, chuyện nay, chuyện con cái, các cháu nội ngoại.

+Cách nay vài năm, hai vợ chồng Trần Trạm và Phi Phượng có ghé thăm Houston. Vợ chồng tôi lại được đón tiếp tại nhà khoảng một tuần lễ để có dịp đi thăm bà con, thân nhân cùng bạn hữu những người bạn mà cái thời gọi nhau rất thân mật “mày, tao” rất quý mến, dễ thương.

Nhất là đi thăm người cậu thứ tư là Giáo sư Trần Thượng Thủ, (1) cựu giáo sư trường Petrus Trương Vĩnh Ký. Giáo sư Trần Thượng Thủ là hậu duệ khoảng 5,6 đời của Tướng Trần Thượng Xuyên, tướng nhà Minh phải tị nạn sang Việt Nam cùng với Tướng Dương Ngạn Địch để trốn tránh sự truy lùng của quan quân nhà Thanh vào năm 1679. Trần Thượng Xuyên là người có công khai phá cù lao Phố Đồng Nai (Biên Hòa).

(2)

Chúng tôi cũng có đến thăm vợ chồng thầy Chấn, cựu giáo sư Châu Văn Tiếp ở Sugarland.

Bà xã tôi vẫn thường nhắc nhở, nhớ lại thời còn đi học ở trường Châu Văn Tiếp khoảng trước năm 1965, khi nhà

trường cho nghỉ học bất ngờ, tài xế của gia đình Phi Phượng được yêu cầu chở chúng tôi, đi Long Hải để vui chơi, tắm biển?

Qua hai lần gặp mặt anh Trạ̣m, tôi có nhận xét anh rất hiền lành, ít nói nhưng rất gần gũi, dễ thân thiện.

Rồi bất ngờ Nguyễn Phi Phượng cho hay anh Trạ̣m bị bệnh, không đi lại bình thường được, phải dùng “walker” khung tập đi, dành cho người tàn tật, để di chuyển. Sau một cơn “stroke”, tay chun yếu mỗi lần đi thường hay bị té.

Mới đây cũng được tin từ bạn bè cựu học sinh trường Châu Văn Tiếp là anh Trạ̣m đã ra đi. Rất bất ngờ vì mới đây thôi, hai vợ chồng qua Houston vẫn khỏe mạnh đâu có triệu chứng, bệnh hoạn gì, mà nay anh Trạ̣m lại bỏ gia đình vợ con, bạn bè, rời bỏ thế gian này mà ra đi. (3)

Quả thật, không ai có thể tính toán được lúc nào, thời gian nào mình sẽ ra đi.

Cũng như đầu tháng mười năm rồi (2021) con trai tôi cũng đã ra đi lúc 48 tuổi để lại vợ và hai con 16 tuổi và 11 tuổi. Đi câu cá mà gặp tai nạn, bị nước cuốn và bị ngập nước. Thật là sự kiện rủi ro hiểm hoi, ít gặp, khó mà tin được.

Cho nên lúc nào tôi cũng thường tự nhắc nhở rằng: “*sống hôm nay như là ngày cuối cùng trong đời của mình*” để lúc nào tôi cũng cố gắng sống tốt, sống tích cực, luôn cảm thấy hạnh phúc vì tôi còn sống.

Cám ơn vợ chồng anh Trạ̣m và Phi Phượng để lại nhiều kỷ niệm mà chúng tôi không bao giờ quên được.

Người Việt Nam chúng ta cũng thường nhắc nhở với nhau rằng “sống gói, thác về”, sống trên trần thế này chỉ là tạm bợ,

ai may mắn lắm cũng chỉ được trăm năm hay hơn một chút. Và ai ai cũng phải “trúng số độc đắc một lần” đó là sự chết. Chỉ khi chết đi rồi chúng ta mới về với ông bà tổ tiên, về với thân nhân chúng ta đã ra đi trước chúng ta theo niềm tin rằng “sẽ gặp lại nhau trong ngày sau hết” ở nước Thiên đàng Vĩnh Cửu.

Phùng Văn Phụng & Võ Thị Điện ghi lại

(1) *Thầy Trần Thượng Thủ mất 18/10/2017 thọ 89 tuổi.
Xem thêm:*

MỘT SỐ NGÔI TRƯỜNG KỶ CỨU Ở NAM KỶ

<https://petruskyaus.net/mot-so-ngoi-truong-ky-cuu-o-nam-ky-tran-thuong-thu/>

(2) Trần Thượng Xuyên (tiểu sử)

https://vi.wikipedia.org/wiki/Tr%E1%BA%A7n_Th%C6%B0%E1%BB%A3ng_Xuy%C3%AAn

(3) Giáo sư Trần Văn Trạm đã vừa mới ra đi ngày ngày 31-07 – 2021, thọ 79 tuổi

Yêu Thương và Tha Thứ

Trong một cuộc phỏng vấn giữa hàng mấy ngàn bác sĩ y khoa với câu hỏi:

Trong số các bệnh nhân đến phòng mạch bác sĩ trong tuần, có bao nhiêu phần trăm bác sĩ thấy mình có đủ khả năng để điều trị cho họ?

Câu trả lời bất ngờ, bất ngờ đến kinh ngạc.

Các bác sĩ trả lời rằng: Trong số 100 bệnh nhân thì chỉ có độ 10 người là chúng tôi nghĩ mình có đủ khả năng điều trị thôi! Còn 90 bệnh nhân kia cũng là những người đau ốm thực sự. Nhưng bệnh của họ không phải là thứ bệnh về thể lý mà về tâm lý.

Bệnh họ là tâm bệnh không thể điều trị theo phương pháp y khoa.

Cội rễ cơn bệnh của họ là LÒNG GIẬN DỮ, HẪN THÙ, GHEN GHÉT và những điều khác như vậy. Về các vấn đề như thế, chúng tôi, giới y sĩ đã không được dạy và chuẩn bị để đối phó khi còn đi theo học ở nhà trường y khoa”. Trích lịch phụng vụ Nhâm Dần 2022 (trang 125-126)

**Đa số người bệnh do tâm lý mà ra. Do thù hằn, ghen ghét, giận dữ, bất mãn người khác thành ra tâm hồn không ổn định, sinh ra mất ngủ, đau đốn về thể xác và đau đốn về tâm hồn, mà đau đốn về tâm hồn mới là quan trọng, sinh ra đủ thứ bệnh tật ung thư, đau dạ dày, trầm cảm v.v...*

*Cho nên để có thể được mạnh khỏe về thể xác hầu có tâm hồn vui vẻ, thoải mái nên đọc và thực hành thường xuyên Kinh Hòa Bình của Thánh Phanxicô dạy rằng: “*Đem yêu thương**

vào nơi oán thù, *Đem thứ tha vào nơi lãng nhục. Đem an hòa vào nơi tranh chấp...*”

*Dụ ngôn người Cha nhân lành, yêu thương người con thứ, sau khi đưa con hư hỏng này tiêu hết nửa gia tài của người cha, trở về xin cha tha thứ làm cho chúng ta liên tưởng đến lòng thương yêu vô tận của Cha trên trời đối với chúng ta nếu chúng ta biết yêu thương, tha thứ, chúc phúc, cầu nguyện cho những người đã ngược đãi chúng ta. (Lc15,1-3 và 11-32)

Yêu thương, tha thứ không dễ dàng đâu. Nhưng nếu chúng ta cầu nguyện thật nhiều xin Chúa giúp sức, trông cậy vào Chúa thì chúng ta có thể làm được, vì sao vậy?

Vì nếu chúng ta không yêu thương và tha thứ cho người khác, (người đã làm hại chúng ta), thì người thiệt thòi trước tiên là chúng ta. Nếu chúng ta nuôi hận thù, điều trước tiên chúng ta chịu đựng là ăn không ngon, ngủ không yên. Thời gian dài mất ngủ sẽ sinh ra bệnh hoạn, được gọi là tâm bệnh. *Tâm bệnh thì không có thuốc thang nào chữa được.*

*Rủi ro khi ra đi với tâm trạng không yên, lòng chát chứa hận thù thì làm sao linh hồn ta thanh thoát, bình an được?

Muốn có thiên đàng trần thế này và thiên đàng vĩnh cửu mai sau không còn cách nào khác là thực tập yêu thương, tha thứ mỗi ngày.

Phùng Văn Phụng
Ngày 24-03-2022

Độc sách “Ý Nghĩa Sự Đau Khổ” của LM Nguyễn Văn Tuyên DCCT (1)

1) Sự Đau khổ.

Vì đọc cuốn sách “Ý Nghĩa Sự Đau Khổ” thấy có nhiều điều đáng suy gẫm và học hỏi nên tôi xin ghi lại vài suy tư về đề tài này mặc dầu trước đây tôi cũng đã có viết bài: “Đời là bể khổ: Thái độ của chúng ta trước đau khổ.” (2)

*Chúng ta khổ vì bị thương tật, mất tay, mất chân, tàn tật... hay chết chóc do tai nạn xe cộ, tàu thuyền, máy bay hay do chiến tranh như ở Việt Nam trước năm 1975, ở Ukraine hiện nay (2022). Chúng ta khổ vì nhà cửa bị bom đạn tàn phá, gia đình ly tán, chạy tị nạn khắp nơi, đói khát, đau bệnh... bị

khủng hoảng tâm lý, hoảng loạn tinh thần ... Một phần tư người Ukraine phải bỏ xứ đi tị nạn ra nước ngoài, tình trạng cũng giống như người Việt chúng ta bỏ nước ra đi sau tháng 04 năm 1975 và tiếp tục tị nạn như vậy, vượt biên bằng thuyền, máy bay, đi bộ... nhiều năm sau đó...

*Chúng ta khổ tâm vì những sự đau lòng, buồn phiền... sự bất như ý như ly dị, ly thân, con cái bỏ nhà ra đi, tù tội vì bài bạc, say rượu, hút xách, sỉ ke ma túy, con cái không chịu học hành, chỉ ăn chơi lêu lổng... Khổ vì vợ chồng con cái bất đồng quan điểm, gây gổ, xung đột ... tính tình quá khác biệt, quan liêu, bảo thủ, gia trưởng... Khổ vì nợ nần chồng chất không thể trả nổi...

2) Nhìn đau khổ với đời sống đức tin Kitô giáo.

Với đức tin của người Kitô giáo, gặp đau khổ là để chúng ta thông phần với Chúa Giêsu Kitô chịu khổ nạn trên thập giá. Người ta thường nói, sau cơn mưa trời lại sáng, hết mưa trời sẽ nắng, hết cơn bão tới hồi thối lại. Cho nên người bình dân vẫn tin tưởng ở tương lai dầu đang gặp đau khổ.

Còn đối với người Kitô hữu: Trong sách “Ý nghĩa sự đau khổ” tác giả có viết:

Sự khó chỉ là con đường đưa đến thánh thiện (trang 107)

Lạy Chúa, con sung sướng vì được chịu đau khổ cho được lòng Chúa. (trang 110)

Không gì đẹp lòng Chúa, không gì ích lợi cho chúng ta ở đời này bằng vui lòng chịu đau khổ vì Chúa Giêsu Kitô. (trang 146)

Không qua núi sọ không thể tới núi Cây Dầu là chỗ Chúa đã lên trời...” (trang 147)

Cố gắng nên giống Chúa: *Yêu đau khổ, nhẫn nại chịu đau khổ và vui mừng chịu đau khổ* (trang 131)

3) Vài trường hợp đau khổ tiêu biểu để học hỏi

**Chuyện Thánh Gióp* bị mất hết tài sản, con cái chết hết mà không có một lời oán trách Thiên Chúa. Thánh Gióp vẫn một lòng ca ngợi, tôn vinh, chúc tụng Chúa. (trang 162 và Cựu Ước)

**Chuyện thánh nữ Lidvi* (trang 165)

Năm 15 tuổi, cô bị sảy chân ngã trên nước đông, gãy một xương sườn, phải nằm liệt ba mươi tám năm, nghĩa là nằm liệt cho đến chết.

Đề được an ủi, bà chỉ còn biết ngày đêm ngắm sự thương khó Chúa.

**Chuyện thánh An phong sô* (trang 166-168)

Thánh An phong sô bị chứng đau đầu khiến Người có lúc như bị hấp hối. Suốt mười bảy năm trường chứng bệnh tê thấp của Người khiến Người biến hình, đầu Người gập quặp xuống ngực...

Nhưng Thánh nhân luôn luôn vui vẻ tuân theo Thánh Ý Chúa. Không ai thấy Người tỏ dấu buồn phiền hay thốt ra lời ta thán... Người nói: "... Lạy Chúa con cảm ơn Chúa vì đã thương gọi đến sự đau đớn cho con... Chúa không ném con xuống hỏa ngục đã là may cho con lắm rồi... Con sẵn sàng chịu hết mọi sự đau đớn... Chúa muốn định về con thế nào tùy Thánh Ý Chúa..." (trang 168)

4) Nhờ đau khổ mới đi đến vinh quang, hưởng phúc Thiên đàng vĩnh cửu.

Sách "Giáo Lý Giáo Hội Công Giáo" đã giải thích Thiên đàng như sau:

Những ai chết trong ân sủng và ân nghĩa Chúa và đã hoàn toàn được thanh tẩy sẽ sống muôn đời với Chúa Kitô. Họ sẽ mãi

mãi giống như Thiên Chúa vì họ thấy Ngài “đúng như Ngài là”, “mặt giáp mặt” (Câu 1023)

Thiên đàng là cùng đích tối hậu và là sự thực hiện những khát vọng sâu xa nhất của con người đó là tình trạng hạnh phúc cao nhất và vĩnh viễn. (Câu 1024)

Mắt chưa từng xem thấy, tai chưa từng nghe thấy, lòng trí con người chưa từng nghĩ tới, đó là tất cả những gì Thiên Chúa đã dành sẵn cho những ai yêu mến Ngài (Câu 1027)

Theo tác giả, Lm Nguyễn Văn Tuyên nói về Thiên đàng như sau:

Thiên đàng là chốn nghỉ ngơi đời đời. Trên Thiên đàng không còn đau khổ nữa, không còn bệnh tật nữa, trên thiên đàng không còn chết nữa: trên thiên đàng chỉ có nghỉ ngơi trong một cuộc đời dài vô tận, không còn bị phản bội nữa...

... được nhìn ngắm chính sự Đẹp, được yêu chính tình yêu, được hưởng chính hạnh phúc, được hưởng thật tất cả những thứ ấy cùng một lúc và đời đời: đó là Thiên đàng.

Kết: Như vậy sự đau khổ ở đời này chính là môi trường, cơ hội, hoàn cảnh để chúng ta học hỏi, suy gẫm, áp dụng, thực hành để xứng đáng được làm môn đệ Chúa, bắt chước Chúa, noi gương Chúa, tuân theo Thánh Ý Chúa. Không ai muốn đau khổ cả, nhưng nếu gặp hoàn cảnh đau khổ, chúng ta sẵn sàng vui vẻ chịu đau khổ ở đời này để được hưởng phúc Thiên đàng vĩnh cửu mai sau.

Ngày 17 tháng 04 năm 2022

(Lễ Phục Sinh)

- Sách dày 180 trang, in và xuất bản năm 2002
- Xem bài: [“Đời là bể khổ? Thái độ của chúng ta trước đau khổ”](https://keditim.net/?p=102716)

<https://keditim.net/?p=102716>

Sống như ngày hôm nay là ngày cuối cùng trong cuộc đời

Ngày hôm qua đã qua. Ngày mai chưa tới. Không nên tiếc nuối những ngày đã qua, không thể thay đổi được gì. Ngày mai nào ai biết được sẽ ra sao?

Đến tuổi này rồi, vài tháng nữa đến tuổi 80, sức khỏe dĩ nhiên không còn được như xưa nữa nhưng bù lại được sự bình tĩnh, trầm tĩnh, không còn hơn thua gì nữa, bớt giận hờn, không còn giận hờn lâu dài vì “đời người thì ngắn lắm”. Nếu ngày hôm nay mình chết, mình có còn giận hờn ai nữa không?

***Đến tuổi này rồi mới biết**

Sự kiện xảy ra chỉ là một phần rất nhỏ, còn thái độ của chúng ta đối với sự kiện đó mới là quan trọng. 9 phần 10 hậu quả xấu hay tốt là do chúng ta phản ứng ra sao?

Trước những khó khăn, trở ngại trên đường đời, sự kiên nhẫn vô cùng quan trọng. Đức khiêm nhường sẽ giúp đời sống vui hơn, giúp vượt qua những khó khăn, bớt va chạm với người xung quanh.

Con người sống cần có một tấm lòng và lời nói không chưa đủ, còn phải thực hiện lời nói, tấm lòng tốt nữa.

Tạ ơn Chúa và Đức Mẹ nâng đỡ để có một gia đình bình an, vui tươi. Không có gia đình nào sống không có cãi vã với nhau nhưng biết làm hoà, tha thứ nhau mới là quan trọng.

***Sống như ngày hôm nay là ngày cuối cùng trong cuộc đời.**

Tranh đua, bương chải, hơn thua, kiếm tiền cho thật nhiều, dùng hết khả năng, sức lực nhiều khi quá sức rồi cuối cùng cũng già và chết.

Trong trại cải tạo, đâu ai biết ngày nào, chừng nào được thả ra, được về với gia đình. Không biết mình chịu “mấy cây gậy”. Một cây gậy là ba năm. Tù không án. Sẽ ở tù 5 năm, 10 năm,

20 năm hay chung thân, đâu có biết? Ngày mai ra sao đâu có biết.

Những năm cuối cùng của cuộc đời còn lại điều gì?

Con cháu đoàn tụ, sum họp, yêu thương, tìm dịp để gặp nhau, để hỏi thăm nhau, tay bắt, mặt mừng, vậy là quý lắm, hạnh phúc lắm rồi.

Đó là chuyện của gia đình.

***Còn chuyện xã hội thì sao?**

Giai thoại thời vua chúa.

+Có một giai thoại, người cận vệ của nhà vua khi đến một quán ăn, nhiều người ngồi trong quán chỉ trích nhà vua, chê bai nhà vua về rất nhiều việc làm của nhà vua. Khi về triều đình người cận vệ này xin nhà vua ra lệnh bắt họ.

Nhà vua nói: “Ta rất cảm ơn họ chỉ trích ta. Người không cần bắt bớ họ. Người nghe họ nói về ta như thế nào, về đây trình bày với ta. Nếu họ chỉ trích đúng thì ta sửa chữa, nếu học chỉ trích sai cũng là bài học cho ta. Nếu bắt bớ họ còn ai dám chỉ trích ta để ta thấy sự sai lầm mà sửa chữa.”

+Giai thoại hai:

Thời Việt Nam Cộng Hoà trước năm 1975 nhiều đảng phái sinh hoạt. Có một lãnh tụ đảng phái nọ cứ công kích, chỉ trích lãnh tụ đảng phái kia. Rồi khi vị này mất, người bị công kích có đến đám tang, khóc lớn tiếng, “Anh mất rồi còn ai chỉ trích tôi nữa, để tôi biết những sai lầm của tôi đây?”

***Đa thọ, đa nhục**

Trong trại cải tạo, K3 Vĩnh Phú, của cộng sản miền Bắc khoảng năm 1979-1980, khi tách vỏ đậu phộng để lấy hạt. Vì đói quá, anh em tù vừa làm vừa lén ăn hạt đậu phộng. Khi bị “cán bộ” thấy đã chửi thậm tệ, mấy anh là sĩ quan, từng chỉ huy, các anh có bằng đại học, sao không tự trọng còn “ăn cắp” đậu phộng của trại.

Một giáo sư trung học là nghị viên Hội đồng tỉnh, khi đói quá, một người vất xương gà? xuống đất, anh nhanh nhẹn chụp ngay? Thấy nửa điều thuốc thừa của ai đó vứt bỏ dưới đất, cũng vội vàng lượm liền, sợ người khác lượm mất.

180 Cho Trọn Đường Trần

Người ta nói nhịn nhục, khi nhịn là phải chịu nhục mà thôi.

***Đời người thật quá ngắn ngủi.**

Chuyến xe đời cứ lặng lẽ trôi đi. Bạn bè tuổi nhỏ hơn, nhiều khi lại xuống ga tàu trước, nhưng rồi trên hành trình chuyến xe đời, cứ bình thường, lặng lẽ di chuyển, mình không xuống bến này thì bến sau mình lại xuống. Ga cuối đường tàu rồi (1), chắc chắn là mình sẽ xuống thôi.

Tuổi tám mươi còn tính toán gì nữa, còn mong muốn gì nữa? Hãy vui vẻ lên, ung dung tự tại, không oán hận, không lo âu, không buồn chán, không nản lòng. Trong nhà thờ Ngôi Lời Nhập Thể, tuần nào cũng có một hai người ra đi.

Ngày xưa tuổi 30, 40 có bao giờ nghĩ đến cái chết đâu, sao bây giờ bạn bè, người thân cứ tiếp tục ra đi, nhất là trong mùa bệnh dịch covid này.

Hôm nay, thứ bảy 23 tháng 04 năm 2022 lúc 5 P.M.(chiều)

Trên thế giới có 509,038,133 người bệnh Covid 19

Số người chết là: 6,241, 619 người

Riêng ở Hoa Kỳ:

Số người bệnh: 82,640,993 người

Số người chết: 1,018,196 người

https://www.worldometers.info/coronavirus/?fbclid=IwAR1jM_jCvde2y6ra5PYIZs_3hutCzj1EQGizYObaUVcJHMZm5UQQjADeiIM

*Chiến tranh xảy ra ở Ukraina đã gây đau thương tang tóc, người dân bị thương tật, chết quá nhiều. Cũng do kiêu ngạo của Putin mà ra.

Hai nước đang yên bình sống hoà thuận với nhau cùng nhau phát triển đời sống của hai dân tộc Nga và Ukraina bình an, hạnh phúc biết bao nhiêu.

Cũng vì tham vọng của cá nhân Putin gây nên chiến tranh đau khổ, tang thương, khoảng 10 triệu người đã rời Ukraina lánh nạn.

Bí quyết hạnh phúc mỗi ngày:

Theo một nghiên cứu khoa học, những người sống có niềm tin thường hạnh phúc, ít bệnh tật và sống lâu hơn. Đây là 9 điều mà những người tin Chúa Trời thường thực hành để có cuộc sống sung mãn:

- 1. Hãy ban phát điều gì cho một người nào đó (mà bạn không có mối quan hệ ràng buộc).*
- 2. Làm ơn cho ai đó (và quên nó đi).*
- 3. Dành ra một vài phút với người cao tuổi (kinh nghiệm của họ là một hướng dẫn tốt).*
- 4. Cười thường xuyên (là chất làm trơn cuộc sống).*
- 5. Tạ ơn Chúa Trời (ngàn lần một ngày chưa đủ, là Đấng ban cho bạn sự sống).*
- 6. Cầu nguyện (để Chúa hướng dẫn bạn làm điều đúng).*
- 7. Làm việc (với cả tiềm năng và sức sống).*
- 8. Lên kế hoạch như thể bạn sẽ sống mãi mãi (vì linh hồn bạn sẽ sống đời đời với Chúa trên Thiên Đàng).*
- 9. **Sống như thể bạn sẽ chết vào ngày mai** (vì cơ thể vật lý của bạn sẽ chết vào một ngày nào đó bạn không biết).*

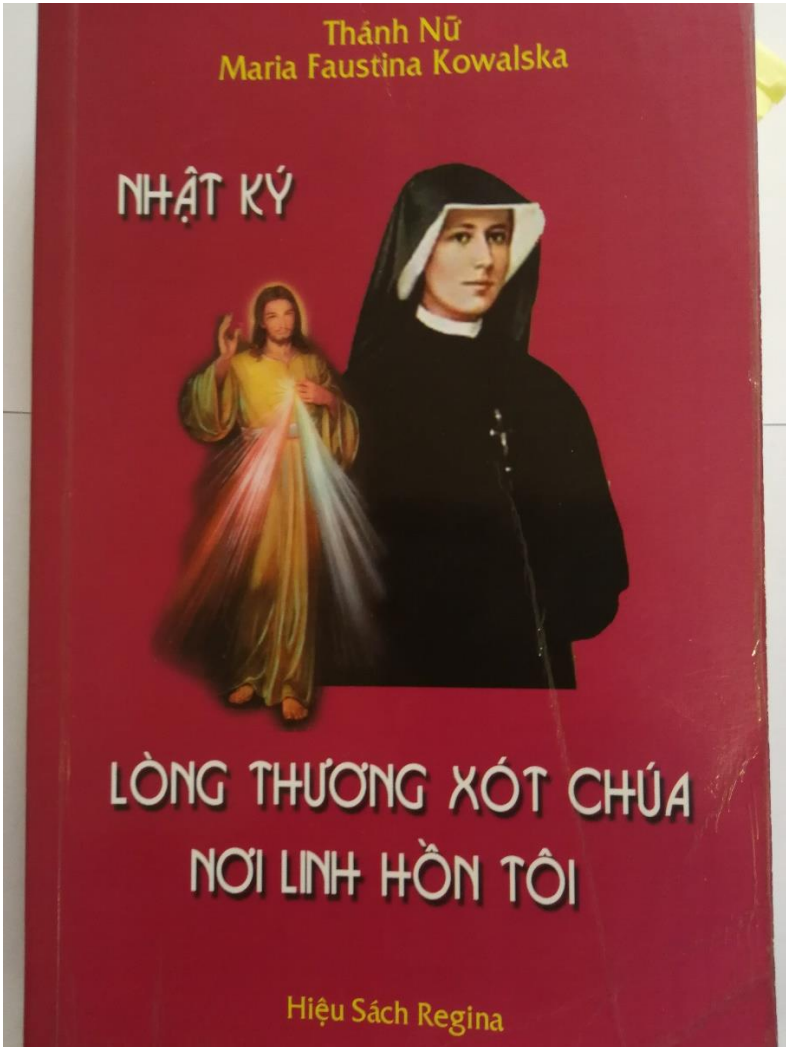
<http://nowletus.com/cuoc-song/hay-song-nhu-the-hom-nay-la-ngay-cuoi-cung.html>

(1) [Tên một quyển sách của nhà văn Huy Phương](#)

Phùng Văn Phụng

Ngày 23 tháng 04-2022

**Độc “Nhật Ký Lòng Thương Xót Chúa Nơi Linh
Hồn Tôi” của Thánh Nữ Maria Faustina Kowalska
(1905-1938)**

Sách xuất bản năm 2004 - Hiệu sách Regina
Chuyển ngữ: Matthias M.Ngọc Đỉnh, CMC
Sách dày 666 trang

Quá nhiều sự kiện ghi trong sách này, đọc rất lôi cuốn, tôi chỉ rút ra vài câu tôi cho là hay, rất ý nghĩa, cần thiết đối với riêng tôi, để suy gẫm và tập áp dụng trong đời sống thường nhật, nhất là *tập sống trong cuối đời của tôi để đón nhận đau khổ, bệnh hoạn, đau đớn và cái chết.*

- Chúa Giêsu nói với thánh nữ: Việc đau khổ triền miên của con sẽ đem lại cho họ ánh sáng và sức mạnh để chấp nhận thánh ý Chúa (câu 67).

-Lời Chúa hứa: Linh hồn nào *đọc chuỗi kinh* này sẽ được lòng Thương Xót Cha áp ủ trong suốt cuộc sống và nhất là trong giờ chết (câu 754).

-Phúc cho linh hồn nào khi còn sống biết chìm mình trong suối mạch xót thương, bởi vì *phép công thẳng sẽ không đụng đến họ* (câu 1075).

-Đau khổ chính là nhiệt kế để đo lường mức độ tình yêu Thiên Chúa của linh hồn (câu 774).

-Đâu có con đường nào khác dẫn lên trời ngoài con đường thánh giá và

- Linh hồn đau khổ là linh hồn gần gũi với trái tim Cha nhất (câu 1487).

-Thánh nữ viết: *“Thật là một cơn đau kinh hoàng đến độ tôi không sao động đậy được một chút; thậm chí đến nuốt nước bọt cũng không nổi. Việc này kéo dài chừng ba tiếng. Tôi phó thác trọn vẹn cho thánh ý Chúa và nghĩ rằng ngày chết, ngày mong ước của tôi đã đến. Đó là dịp cho tôi kết hợp với Chúa Giê su chịu đau khổ trên thập giá”* (câu 696).

-Ai tín thác vào Lòng Thương Xót của Cha sẽ không bị hư mất.

-Trong đau khổ tôi phải tìm sự khuây khoả trong cầu nguyện (câu 792)

- *Chúa Giêsu đã nói với thánh nữ Maria Faustina Kowalska: “Cha mong muốn con hãy luôn bày tỏ lòng thương xót ra khắp mọi nơi. Con không thể tự biện minh gì về điều này!” Phương thế tốt nhất để chứng tỏ chúng ta tin cậy vào Lòng Thương Xót của Đức Chúa Giêsu là biết tỏ bày lòng thương*

xót và **luôn tha thứ** cho những người xúc phạm đến chúng ta. Chúng ta có sẵn lòng cùng nhau thực hiện như vậy không?

-Chúa đã ủy thác cho chị nữ tu hèn mọn nhưng mạnh mẽ, khiêm nhu và tín thác cao độ của Người một sứ mạng đặc biệt:

“Hiện nay Cha sai con đem tình thương của Cha đến cho toàn thể giới, Cha không muốn đoán phạt, nhưng muốn chữa lành và ghi chặt nhân loại đau thương vào Trái Tim lân tuất của Cha (NK 1588).

Bấy giờ, tôi (thánh nữ) liền thưa: “*Lạy Chúa Giêsu, con chấp nhận mọi sự Chúa muốn gửi đến cho con; con tín thác vào lòng nhân lành của Chúa.*” Lúc đó, tôi cảm thấy mình đã tôn vinh Thiên Chúa rất nhiều nhờ hành vi này. Nhưng tôi cũng trang bị cho mình lòng nhẫn nại. Ngay khi vừa rời nhà nguyện, tôi đã phải đối đầu với thực tế” (NK 190).

Toàn bộ chương trình của Chúa tập trung quanh những đau khổ. Chúa Giêsu truyền cho thánh nữ Faustina không những hãy đón nhận, mà còn phải tìm kiếm đau khổ như nhiên liệu cần thiết để được biến đổi nên vàng ròng trước Thánh Nhan Thiên Chúa.

Nữ tu Faustina đã viết trong quyển nhật ký của mình:

-Tôi đau đớn rất nhiều khi thấy đau khổ của người khác. Tất cả những đau khổ ấy đều vọng lại trong tâm hồn tôi. Tôi mang những khổ ải của họ trong trái tim đến nỗi khiến thể xác của tôi tiêu tụy. Tôi muốn tất cả những đòn đau ấy trút xuống mình tôi để xoa dịu cho người chung quanh’ (NK 1309).

Vào ngày 30 tháng 4 năm 2000, trong thánh lễ tôn phong hiển thánh cho Nữ Tu Faustina, Đức Thánh Cha đã tuyên bố trong bài giảng của Ngài:

‘Hãy cảm tạ Thiên Chúa, vì Người nhân lành, vì ơn Người miên man vạn đại (Tv 118:1).

Thánh nữ Maria Faustina Kowalska đã về trời vào ngày 05 tháng 10 năm 1938 vừa tròn 33 tuổi, vì bị bệnh lao phổi.

Phùng Văn Phụng

08/2022

Xem thêm:

<https://www.youtube.com/watch?v=300Ih5mEqKw&t=57s>

1)Thánh Maria Faustina Kowalska

2)Hạnh các Thánh: 05-10 Thánh Maria Faustina Kowalska

<https://dongten.net/2019/10/04/hanh-cac-thanh-05-10-thanh-maria-faustina-kowalska/>

3)Tiểu Sử Thánh Nữ Faustina Kowalska (1905- 1938)

<https://giesu.net/tieu-su-thanh-nu-faustina-kowalska/>

Bài viết phân ưu rất cảm động và có nhiều ý nghĩa

Đây là bài viết phân ưu rất cảm động và có nhiều ý nghĩa sâu xa, rất an ủi cho gia đình tang quyến của anh chị Rung-Nga – (Cựu Chủ Nguyễn Chương Trình Thăng Tiến Hôn Nhân Gia Đình Houston và Vùng Phụ Cận)- xin gửi đến bà con, anh chị em đọc và *xin tiếp tục cầu nguyện cho linh hồn Phaolô.*

Phân Ưu

Kính thưa ÔB Phùng Văn Phụng và tang quyến.

Được tin Chúa đã gọi thứ nam của ÔB là Anh:

PHAOLÔ PHÙNG ÁI QUỐC

về với Chúa ngày 02-10-2021

Hưởng dương 48 tuổi

Chúng tôi những người đã cùng phục vụ với ÔB trong công tác tông đồ, rất xúc động gửi lời chân thành phân ưu đến ÔB Phùng Văn Phụng và tang quyến.

Khi gia đình có người thân yêu ra đi gây ra cảnh chia lỵ tang tóc, tâm tư bồi hồi thương tiếc kẻ ra đi, cũng như nỗi buồn của người ở lại, chúng tôi rất cảm thông và xin chia sẻ nỗi buồn đó với ÔB Phùng Văn Phụng và tang quyến.

Sách Khôn ngoan dạy rằng: *“Người công chính dù có chết sớm cũng được yên vui, kẻ lành chết sớm bởi họ đẹp lòng Chúa nên Chúa cất sớm họ khỏi sự gian ác!”*

Linh hồn người công chính ở trong tay Chúa, đau khổ sự chết không làm gì được họ, đối với con mắt người đời việc từ biệt chúng ta như đi vào cõi tiêu diệt, nhưng thật ra họ đang vui sống bình an trong nước Chúa.

Cho nên cuộc sống dài hay ngắn không thành vấn đề, không quan trọng bằng sống có ơn nghĩa với Chúa và đem lại những điều hữu ích cho gia đình và tha nhân.

Khi con mắt trần thế khép lại thì LINH HỒN vẫn sống không bị tiêu diệt, vì linh hồn thiêng liêng chẳng hề chết được và sẽ không bị phân hủy, đây là lúc linh hồn PHAOLÔ được mời gọi đến hiệp thông trong tình yêu muôn đời với Thiên Chúa.

Anh PHAOLÔ đã bước vào ngưỡng cửa của sự sống vĩnh cửu, mà rồi đây mỗi người chúng ta đều phải bước qua. Chúng tôi xin chia sẻ sự mất mát lớn lao này với ÔB Phùng Văn Phụng, xin hãy BÌNH TÂM PHÓ DÂNG mọi sự cho sự quan phòng của Thiên Chúa. Chúng tôi hiệp thông cùng Tang Quyền cầu nguyện cho anh PHAOLÔ sớm về hưởng Nhan Thánh Chúa.

Xin anh nhớ cầu bầu cùng Chúa cho gia đình và chúng tôi là những người đang trên đường lữ thứ trần gian, được trung thành với Chúa đến những phút cuối của cuộc đời, đặc biệt là cầu nguyện cho tang quyền được sẵn sàng tuân hành thánh ý Chúa.

Xin Chúa quan phòng an bài mọi sự cho đẹp ý Ngài và nhờ sự cầu bầu của Thánh Mẫu Maria dẫn đưa Linh Hồn PHAOLÔ vào chốn nghỉ yên muôn đời.

Tạm biệt anh PHAOLÔ, cầu chúc anh được vui mừng diện kiến Tôn Nhan Chúa. Hẹn ngày tái ngộ trong cõi yêu thương đời đời.

Đại diện: Rung Nga Nguyễn

THÀNH KÍNH PHÂN ƯU

Tháng 10 năm 2021

Vài suy nghĩ về tuổi 80

Thứ bảy ngày 05 tháng 11 năm 2022 tôi đi dự thánh lễ tạ ơn, mừng thọ 80 tuổi của thầy Phó Tế Nguyễn Sỹ Bạch ở nhà thờ Prince of Peace Catholic Church - *để Tạ Ôn Chúa về Ân Sủng của Sự Sống.*

Tôi cũng được lên gần cung thánh để Cha chủ tế và cộng đoàn dân Chúa đưa tay cầu nguyện, chúc mừng vì thọ được 80 tuổi, trong số những người này có Phó tế Huỳnh Mai Trác, Phó tế Đỗ Nguyên Chương, Phó Tế Nguyễn Sỹ Bạch, Ông Nguyễn Đức Cung, Bà Nguyễn Thị Bích Lê- Ông Trần Tấn Định
Trong quyển sách nhỏ gửi đến các thân nhân, bà con, thân hữu để dùng trong nhà thờ, tôi đã nhận được hai câu sau đây - tôi rất cảm kích và xin được ghi nhận và chia sẻ:

-1)Tang phủ con, chính Ngài *đã cấu tạo*, dệt tấm hình hài trong *dạ mẫu thân con*. Con *ca ngợi* Chúa đã dựng con nên cách lạ lùng, Công trình Ngài xiết bao kỳ diệu! Hồn con đây biết rõ mười mười” (Tv 139:13-14)

- 2) “Được sống đến tuổi già là một ân huệ. Không phải vì chỉ một số người có thể sống đến tuổi này, nhưng vì trước hết, tuổi già cho chúng ta khả năng đánh giá quá khứ, được hiểu và sống màu nhiệm Vượt Qua một cách sâu xa hơn, và được trở nên kho tàng kinh nghiệm quý báu cho Giáo hội”.

(Thánh Giáo Hoàng Gioan Phao Lô II)

Theo giáo sư [Đào Duy Anh](#) trong tác phẩm Hán Việt Từ điển thì: 60 tuổi gọi là Hạ thọ, 70 tuổi gọi là Trung thọ, 80 tuổi gọi là **Thượng thọ**.

Tuổi Thượng Thọ - 80 tuổi rất hiếm.

Vì tuổi thọ trung bình (cả hai giới tính) ở Việt Nam là 75,6 tuổi. (Nguồn: <https://danso.org/viet-nam/>)

Trong khi tuổi thọ trung bình của dân số thế giới (72 tuổi).

Tuổi thọ trung bình của nam giới là 71,5 tuổi. Tuổi thọ trung

bình của nữ giới là 79,7 tuổi.
(Nguồn: <https://danso.org/viet-nam/>)

Tổng số dân của Việt Nam vào thời điểm 0h ngày 01/4/2019 là 96.208.984 người,

Việt Nam chính thức bước vào giai đoạn già hóa dân số từ năm 2011 và hiện có khoảng 10,1 triệu người cao tuổi, chiếm 11% dân số. Riêng số người từ 80 tuổi trở lên là **2 triệu người**, tỉ lệ khoảng 2% dân số.

Ở Mỹ có 6 triệu 500 ngàn người trên 80 tuổi, dân số Mỹ là 332 triệu 400 ngàn người, tỉ lệ gần ~2% dân số.

Cho nên dầu ở Mỹ hay ở Việt Nam tỉ lệ người sống trên 80 tuổi rất hiếm và họ là tấm gương sống và là kho tàng kinh nghiệm sống cho con cháu.

*+ Ở dưới bầu trời này, mọi sự đều có lúc, mọi việc đều có thời”
(Gv 3:1)*

Ân huệ được sống tới tuổi già vì sống tới tuổi 80 rất hiếm. Đầu tháng 11 này được tin, Nguyễn Hữu Nhân, một người bạn học chung lớp B1 trường trung học Cần Giuộc, niên khóa 1955-1959, đã ra đi, anh nhỏ hơn tôi một tuổi.

“Tuổi già là một ân huệ” vì rồi đây còn phải chịu đựng những sự đau đớn, mệt mỏi trong bệnh hoạn trước khi lìa đời. Làm sao “vui để đợi chết”? Khó khăn lắm chứ không phải dễ dàng gì đâu. Nhưng niềm tin phục sinh cho ta niềm hy vọng, an ủi để chịu đựng đau khổ ở đời này để hưởng vĩnh phúc ở đời sau, một “sinh nhật mới” trong nước trời vĩnh cửu.

Người Việt Nam cũng thường có tổ chức mừng lễ thượng thọ cho cha mẹ. Trong lễ thượng thọ, cha mẹ trong y phục trang trọng, thường là y phục khăn đóng, (trang phục có màu đồng nhất, màu đỏ hoặc màu vàng) ngồi trước bàn thờ hay nơi sang trọng nhất trong căn nhà như gian chính con cháu lần lượt đến kính cẩn dâng rượu (thọ), rồi lễ bái cha mẹ, sau đó mời các cụ dự tiệc mừng. Đôi khi họ mời bà con xa gần đến chung vui và chúc mừng các cụ.

Xem thêm:

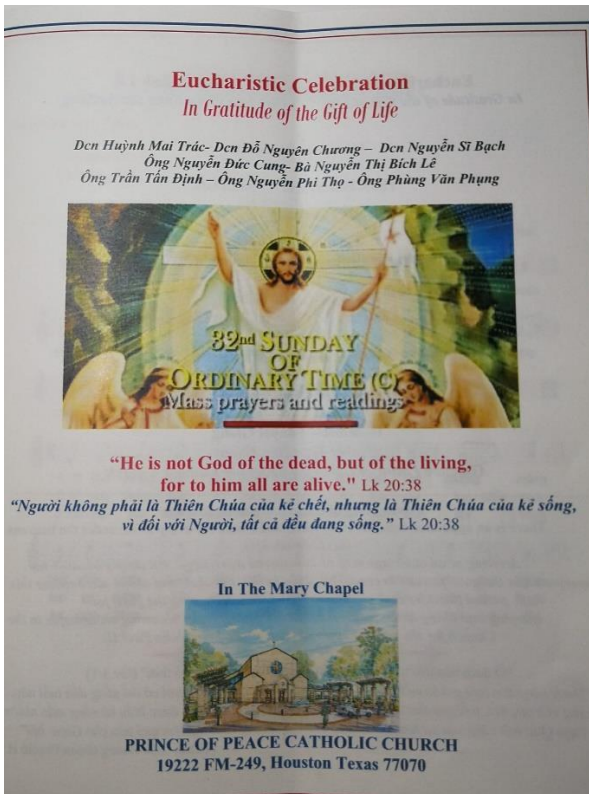
1) VẤN ĐỀ VỀ NGƯỜI CAO TUỔI Ở VIỆT NAM HIỆN NAY

<http://vci.vnu.edu.vn/upload/15022/pdf/576366c77f8b9a1ec78b45b1.pdf>

2) Lễ mừng thượng thọ

https://vi.wikipedia.org/wiki/L%E1%BB%85_m%E1%BB%A3ng_th%C6%B0%E1%BB%A3ng_th%E1%BB%8D

Tác giả: Phùng Văn Phụng

Bìa tập sách nhỏ dùng cho thánh lễ

Hình lượm trên net, tượng trưng trong lễ thượng thọ

Tạ ơn Thiên Chúa trong mọi hoàn cảnh (1)

Người ta dễ dàng cảm ơn khi thành công, khi nhận được lời nói yêu thương, khi nhận quà tặng với tâm tình yêu mến. Khi gặp sự thất bại, bị hành hạ, tủ nhục, đau đớn, bất hạnh... mở lời nói cảm ơn Chúa vì những bất hạnh, đau khổ, bệnh tật, nghèo nàn, cô đơn thật khó vô cùng. Nhưng giữa sự oán trách, hận đời, bực tức, đấng cay và nếu nhìn sự kiện đó với khía cạnh sâu xa hơn, chịu đựng sự khó khăn để thông phần đau khổ với Chúa Giêsu chịu đóng đinh trên thập tự, lòng ta sẽ dịu lại và dễ chấp nhận khó khăn, đau khổ đó.

1) Tạ ơn Thiên Chúa vì bị tù đầy.

Sau ngày 30 tháng 04 năm 1975 hầu hết những người có trình độ ở miền Nam đều bị đi tù cộng sản.

Những người ưu tú của miền Nam làm việc cho Việt Nam Cộng hoà đều *đóng tiền đi tù* vì nghe theo lời của Ủy Ban Quân Quản Sài Gòn lúc bấy giờ ra thông báo học tập một tháng cho sĩ quan từ thiếu úy trở lên và các viên chức của chánh quyền Sài Gòn từ Chánh sở trở lên.

Sự thơ ngây, lầm tưởng thông báo trên của cộng sản là sự thật, cho nên quân nhân, công chức miền Nam *đều bị lừa gạt* đi tù từ 5 năm đến 17 năm.

Tôi cũng chung số phận những người miền Nam thơ ngây đó. Tôi trình diện đi tù từ ngày 14 tháng 6 năm 1975 và được thả ra ngày 28 tháng 02 năm 1983. Còn thiếu 3 tháng 14 ngày nữa là đủ trọn vẹn 8 năm. Chịu đựng thiếu thốn, đói rét, lạnh lẽo ở các miền rừng núi âm u ở miền Bắc: Lào Cai, Vĩnh Phú, Hà Nam Ninh... Trong tù, tôi có nghe tin Tướng Nguyễn Hữu Cồ đang xây dựng trại ở Thanh Hóa, Nghệ An để các tù nhân cộng sản định cư và vợ con muốn đoàn tụ thì xin ra khu định cư đó để ở cùng các tù nhân.

Sau khi được thả về, tôi thường nghe lên đài VOA, BBC có nói đến chương trình ra đi trong trật tự cho những người cải tạo.

Cuối cùng có sự thoả thuận giữa Mỹ và Việt Nam. Những người ở tù trên ba năm được di cư sang Mỹ. Dưới ba năm thì không được.

Tôi tạ ơn Chúa vì tôi đã ở tù trên ba năm nên được qua Mỹ theo diện HO cùng với gia đình.

Từ ngày qua Mỹ cách nay 29 năm tôi được hưởng không khí tự do, không còn hồi hộp, lo âu, bị bắt bỏ tù lại bất cứ lúc nào. Không có ai khám nhà, hỏi thăm, theo dõi, rình mò.

Không đi tù không cảm nghiệm được tự do là quý.

Không đi tù không học được tính khiêm nhường, chịu nhẫn nhục trước cán bộ đảng em cháu mình.

Không đi tù, cuộc sống bình thường trôi chảy, đi dạy học và con đường hoạn lộ êm ả, thênh thang, không có bất cứ trở ngại nào để làm tôi suy nghĩ...Nếu không đi tù có lẽ tôi không biết đến đạo Chúa, không biết Chúa Giê su là ai.

2) Tạ ơn Thiên Chúa vì bị bệnh nan y:

Khi bị bệnh nặng, bệnh nan y chẳng hạn, thông thường con người phản ứng, tức giận trách Chúa sao người khác không bệnh mà Chúa để tôi bệnh. Cho nên tạ ơn Thiên Chúa khi bệnh nan y là một điều rất khó. Làm sao có thể tạ ơn được khi thân thể đau nhức, mệt mỏi, rã rời và biết mình sắp chết. Nhưng cũng có người nhân lúc bệnh hoạn, có thì giờ suy nghĩ, soát xét lại cuộc đời của mình, để ăn năn sám hối những lỗi lầm đã qua. Và trong bài: **Lời tạ ơn lạ thường**, một bà 84 tuổi đau đớn vì bệnh ung thư, đã dâng lời tạ ơn Chúa như sau:

“Tôi rất cảm ơn Chúa đã cho tôi một cơ hội để tỏ lòng biết ơn Ngài! Năm nay tôi 84 tuổi, đang bị bệnh ung thư và phải nằm cảm cung ở nhà. Tôi xin dâng những tật bệnh và những con

đau này cho Chúa để cầu nguyện cho các linh hồn nơi luyện ngục, cho những người mẹ đã và đang dự định phá thai, và cho các thai nhi vô tội...! Tôi rất vui và hạnh phúc khi có được cơ hội để đền đáp lại hồng ân và tình yêu vô bờ bến mà Ngài đã dành cho tôi, một tạo vật nhỏ bé và bất xứng...!”(2)

3) Tạ ơn Thiên Chúa vì bị tật nguyền.

Rất khó tạ ơn Chúa vì bị tật nguyền. Thông thường tạ ơn Chúa vì ta được lành lặn, làm ăn giàu có, thành công. Chứ tật nguyền làm sao tạ ơn Chúa cho được.

Nhưng có nhiều trường hợp con người vẫn tạ ơn Chúa vì những bất hạnh, khiếm khuyết của cơ thể. Như trường hợp **Nick Vujicic**.(3)

Nicholas James "Nick" Vujicic sinh ngày 4 tháng 12 năm 1982, tại Brisbane, Úc, là một [người truyền bá Phúc Âm](#) và [diễn giả truyền cảm hứng](#) người [Úc](#) gốc [Serbia](#), khi được sinh ra đã [không có tứ chi mà chỉ có 1 bàn chân và 2 ngón chân nhỏ](#).

Nick bị [hội chứng tetra-amelia](#) bẩm sinh, một loại rối loạn hiếm gặp, gây ra sự thiếu vắng cả bốn chi.

Cha mẹ của anh là Dushka (Душка) và Boris Vujicic (Борис Вујичић). Mặc dù là một đứa trẻ khỏe mạnh nhưng từ khi sinh ra Nick đã không có cả hai chi trên và dưới mà chỉ có hai bàn chân nhỏ (một trong số đó có hai ngón chân). Anh có hai anh chị em ruột là Michelle và Aaron.

Nick Vujicic có đến [Việt Nam](#) từ ngày 22 tháng 5 đến ngày 26 tháng 5 năm 2013.

Nick viết sách để truyền bá sự lạc quan, vui vẻ, niềm tin vào tương lai, niềm tin vào Chúa và niềm hy vọng.

Cuốn sách đầu tay của Nick - *Life Without Limits: Inspiration for a Ridiculously Good Life* (nhà xuất bản Random) - ra mắt công chúng năm 2010. Nick đưa ra thị trường DVD *Life's Greater Purpose* - một bộ phim tài liệu được bấm máy vào năm 2005, có nội dung thuật lại cuộc sống gia đình và những

hoạt động thường ngày của Nick. Phần thứ hai của DVD được quay tại hội thánh Tin Lành địa phương của anh ở Brisbane – một trong những bài nói chuyện về động lực cuộc sống đầu tiên của anh. Nick cũng giới thiệu đĩa DVD dành cho giới trẻ với nhan đề *No Arms, No Legs, No Worries: Youth Version*.

Nick vẫn làm việc bình thường giống như mọi người.

Anh đã tốt nghiệp đại học và trở thành một diễn thuyết gia nổi tiếng về chủ đề làm chủ cuộc sống. *Anh truyền cảm hứng cho rất nhiều người nhất là giới trẻ.*

Nick hiện đang định cư ở [Los Angeles, California](#), Mỹ. Ngày 12 tháng 2 năm 2012, anh kết hôn với Kanae Miyahara. Ngày 13 tháng 2 năm 2013, con trai họ là Kiyoshi James Vujicic chào đời, cân nặng khoảng 3,9 kg.

Nick đã xuất bản ba cuốn sách và hai DVD:

Sách: *Life Without Limits*, 2010 (Cuộc sống không giới hạn, dịch giả: Nguyễn Bích Lan)

Sách: *Unstoppable (Không thể bị cản)*

Sách: *Limitless (Không giới hạn)*

DVD: *Life's Greater Purpose (Mục đích lớn hơn của cuộc sống)*

DVD: *No Arms, No Legs, No Worries: Youth Version (Không tay, Không chân, Không lo lắng: Phiên bản Tuổi trẻ)*

Nick là một tấm **gương kiên nhẫn** đáng học hỏi và bắt chước, nhất là giới trẻ có nhiều cơ hội, tương lai phía trước đầy triển vọng.

Nick Vujicic đang nói chuyện tại một nhà thờ ở Ehringshausen, Đức (tháng 4 năm 2011)

(1)Thánh Phaolô viết: “Anh em hãy tạ ơn Thiên Chúa trong mọi hoàn cảnh, vì đó là điều Thiên Chúa muốn trong Đức Kitô Giê-su” (1Tx 5, 18).

(2) <https://keditim.net/?p=118876>

(3) https://vi.wikipedia.org/wiki/Nick_Vujicic

Phùng Văn Phụng
24 tháng 11 năm 2022
(ngày lễ Tạ ơn)

Làm sao “vui để đợi chết”

Hắn luôn tạ ơn Chúa vì hắn còn sống, còn đi đứng được, còn ăn uống được, nhất là được sống ở nước Mỹ đầy đủ tiện nghi và tự do nhất thế giới. Dầu vậy, hắn cũng hiểu rằng, tới tuổi 80, 81 rồi. Hắn cứ hay suy nghĩ vẩn vơ. Tới tuổi “bát thập” rồi, hắn sẽ ngã bệnh nặng bất cứ lúc nào?

+ Sẽ bị bệnh gì chưa biết; cao máu, tiểu đường, cao mỡ, stroke rồi bị liệt, mất trí nhớ (Alzheimer)... Nếu khi bị stroke hay alzheimer hắn sẽ không thể nói cho con cháu nghe được nữa, nên hắn muốn viết trước vài suy nghĩ, để lại cho con cháu.

Hắn viết: “Sinh Lão Bệnh Tử đó là con đường ta phải trải qua trong cõi nhân sinh này. Ta được sinh ra không được hỏi ý kiến vì ta chỉ là đứa trẻ nít, chưa biết gì. Khi già lão thì biết, sức khỏe càng ngày càng suy yếu, hay mệt nhọc, không còn làm việc nhiều được nữa. Chạy xe gần thì được. Chạy xe đi xa hơn 30 phút là thấm mệt. Đọc sách cũng không còn tha thiết như xưa nữa.

Sáng thức dậy, cứ muốn ngủ thêm, dậy không nổi, không thấy khoẻ như trước của tuổi U70”.

1) *Có một điều không dự đoán được là:*

+ Chắc chắn là sẽ bị bệnh gì đó rất nặng, sẽ nằm nhà thương hay nằm tại nhà bao lâu rồi mới ra đi. Rồi cũng phải chịu đựng tình trạng không tự lo cho mình được? Không tự đánh răng được, không tự mặc áo quần được, không tự ăn uống được, không thể đi lại được chỉ nằm chờ chết?

+Sẽ chết như thế nào? Chết ở nhà hay ở nhà thương?

+Khó khăn là ta phải đương đầu với bệnh tật. Khi bị bệnh nặng, ta sẽ buồn rầu chán nản, than thân, trách móc Chúa, gây gổ với người chung quanh. Làm sao sống vui vẻ, không than thân,

khóc lóc lúc bị bệnh nặng. Làm sao không gây sầu khổ, đau buồn, lo lắng cho con cháu, cho gia đình, cho người thân, bạn bè, bà con? Làm sao không gây lo lắng, khó khăn cho người chung quanh. Vô cùng khó.

Chỉ có thường suy nghĩ về sự bệnh hoạn, về sự đau đớn thể xác, sự đau khổ về tinh thần, sống dựa vào Chúa, nhờ ơn Chúa giúp sức, may ra mới chịu đựng được những đau đớn, khổ sở của bản thân mình?

2) Đối diện với đau khổ chúng ta phải có thái độ như thế nào?

+Đẽ có thể chịu đựng được đau đớn thể xác và đau khổ về tinh thần? Làm sao chấp nhận những khó khăn, đau khổ đó ở đời này. *Xem những đau khổ, khó khăn đó là món quà hy sinh, chịu đựng, dâng lên Chúa.*

Ở Mỹ không có thiếu thốn về vật chất nhưng cũng không thoát khỏi sự đau khổ về tinh thần.

Ở Việt Nam nhiều người thiếu thốn về vật chất, gặp nhiều khó khăn, đau khổ. Còn những người giàu không thiếu thốn về vật chất, nhưng họ vẫn phải chịu đựng sự đau khổ về tinh thần, như con cái không chịu học hành, bỏ nhà đi bụi đời, chồng hoặc vợ ngoại tình, gia đình ly tán...

Bệnh tật và sự chết không chừa một ai. Đó là quy luật sinh lão bệnh tử.

+Trước những vấn đề đau khổ đó *thái độ của chúng ta như thế nào* mới là quan trọng?

Trong bài: “Đối Diện Với Đau Khổ” (trích Bài học Kinh Thánh Hằng ngày)

“Khi đối diện với đau khổ, con người có khuynh hướng than thân trách phận, trách cả Đức Chúa Trời, thậm chí có người còn chối bỏ đức tin. Nhưng ông Gióp trong mọi đau khổ xảy đến vẫn không phạm tội và không hề nói lời nào trách móc

hay phạm thượng với Chúa. Khi nhận biết sự tể trị của Chúa trên cuộc đời mình, chúng ta có thể sắp mình thờ phượng, cầu nguyện, và ngợi tôn Chúa ngay cả trong cơn khủng hoảng nhất xảy đến cho mình. Bạn từng đối diện với những đau khổ nào? Bạn đã phản ứng ra sao? Gương của ông Gióp nhắc nhở bạn điều gì?

Lạy Chúa, khi cuộc đời con chan đầy nước mắt, con vẫn tin rằng Chúa ngự trên cao, tình yêu Ngài vẫn phủ trùm mặt đất, và quyền năng Ngài vẫn tỏa vượt trắng sao”

<https://www.facebook.com/BaiHocKinhThanhHangNgay/posts/1087260497958032/>

3) Tuyệt vời là ở sự chịu đựng đau đớn, đau khổ.

Sống lạc quan, vui vẻ, tạ ơn Thiên Chúa trong mọi hoàn cảnh (Tx 5, 18). Tuyệt vời là ở sự chịu đựng đau đớn về thể xác, tuyệt vời là ở sự chịu đựng đau khổ về tinh thần. Không biết có làm được không?

Khi tâm hồn lạc quan, sống vui thì ngay lúc chết, sự vui vẻ lạc quan đó giúp cho linh hồn tràn ngập niềm vui để về với Chúa, hưởng phúc thiên đàng.

Phùng Văn Phụng
04 tháng giêng năm 2023

Xem thêm:
+Bài Học Tĩnh Tâm
<https://keditim.net/?p=124786>
+Vui Để Đợi Chết
<https://keditim.net/?p=93636>

Lời nguyên của một dân tộc

1) Có lẽ **bản tính kiêu ngạo** của con người là do tội tổ tông mà ra. Kinh Thánh nói tới hành động của ông Adam và bà Eve, không vâng lời Thiên Chúa, ăn trái cấm, mục đích để biết sự tốt và sự xấu, sự lành và sự dữ, muốn ngang bằng Trời.

Đối với người Việt Nam, có lẽ đa số đều quá kiêu ngạo, kiêu ngạo hơn các dân tộc khác chẳng? Chỉ làm ăn hơi khá một chút hay có vài bằng cấp (có khi bằng cấp mua nữa) thì “coi trời bằng vung”. Ta là nhất rồi, đâu có ai hơn ta được? Trẻ con được dạy ở nhà trường “Nước ta rừng vàng biển bạc, đánh thắng ba đế quốc sừng sỏ: Nhật, Mỹ, Pháp... sau này thêm đánh thắng quân Trung quốc xâm lược. Do đó càng tập cho người dân Việt Nam kiêu ngạo.

-Thắng trận Điện Biên Phủ năm 1954, chiếm được miền Nam, sự kiêu ngạo lên cao độ. Đó là “kiêu ngạo cộng sản”. Đã thắng được ba đế quốc sừng sỏ Mỹ, Pháp, Nhật cái gì mà ta chẳng làm được. Năm 1975, Lê Duẩn nói: “Mười năm nữa, là năm 1985, ta sẽ bằng Nhật.???”

Còn dân thường, thói kiêu ngạo cũng không phải là ít. Tất cả những ai không phải là người Việt Nam đều bị gọi là THẰNG. Thăng Tây (Pháp), thăng Mỹ, thăng Chệt, thăng Tàu. Còn dân trong nước gọi đồng bào Thượng là Thăng Mọi.

2) Sự kiêu ngạo đó, tạo nên tính cách của người Việt Nam chẳng?

Người Việt Nam KHÔNG TÔN TRỌNG SỰ KHÁC BIỆT, người nào khác ý kiến của mình thì bị loại trừ. Trong chính trị thì tìm cách vu cáo, nói xấu, triệt hạ, tìm cách tiêu diệt, GIẾT đối thủ.

Từ chế độ vua chúa, lệ thuộc nhà vua, chịu sự cai trị của người Pháp, họ tôn trọng nhà vua, tôn trọng kẻ cầm quyền, không dám phản kháng. Khi chuyển sang chế độ dân chủ có lẽ không

thích hợp chăng? Cho nên người dân lại thích hợp với chế độ độc tài như độc tài Ngô Đình Diệm (chỉ có đảng Cần Lao được hoạt động) ở trong Nam và độc tài cộng sản (Hồ Chí Minh, đảng cộng sản) ở miền Bắc.?

*Khi có quyền hành, các quan chức thường không phục vụ người dân mà tìm cách ức hiếp dân lành - để đòi hối lộ, để chứng tỏ ta có quyền hành?

*Khi cộng sản chiếm được miền Nam rồi, áp dụng chế độ độc tài toàn trị, tàn phá đất nước, gây quá nhiều đau thương cho dân miền Nam.

a)Đánh tư sản: tất cả các nhà máy đang hoạt động đều phải đóng cửa và giao cho cán bộ không chuyên môn, quản lý. Ngăn sông cấm chợ, hàng hoá không lưu thông được trở thành đất đỏ. Đời sống người dân gặp rất nhiều khó khăn. Ăn bo bo. Thiếu thuốc men, chỉ có thuốc “xuyên tâm liên”. Nhiều người phải chết vô lý vì khi bị bệnh không có thuốc uống, không được điều trị đúng mức.

b)Mọi thứ tự do đều phải bị chấm dứt. Tự do ngôn luận, tự do báo chí, tự do bầu cử, tự do tôn giáo, tự do kinh doanh, tự do nghiệp đoàn v.v... không còn nữa. Mọi ngành nghề, mọi đoàn thể đều do đảng cộng sản kiểm soát. Người dân mất mọi thứ tự do.

c) Bỏ tù dài hạn viên chức miền Nam.

**Nhốt tù dài hạn khoảng triệu công chức và binh lính VNCH*

3)Nước Đức đã thống nhất đâu có phải đánh nhau triền miên như Việt Nam, (Việt Nam đánh nhau 30 năm). Nhiều nước như Ấn độ, Phi Luật Tân... đâu cần phải đánh nhau, vẫn dành được độc lập. Còn nước Việt Nam ta tốn quá nhiều xương máu để thoát khỏi thực dân Pháp, lại bị lệ thuộc cộng sản Tàu.

**Trong chiến tranh 30 năm số người chết chừng 2 đến 4 triệu người. (1)*

Ảnh hưởng bởi thuyết đấu tranh giai cấp, căm thù, giết chóc, tàn sát người giàu có, bắt chước Mao:

*áp dụng cải cách ruộng đất, họ *giết chết đầu cở gần hai trăm ngàn nông dân* (vì bị quy là thành phần địa chủ) trong cuộc Cải Cách Ruộng Đất xảy ra hồi năm 1953 – 1956.

*Đàn áp, bao vây những người giàu có, chủ các hãng xưởng, chủ nhà máy hoặc trí thức không theo cộng sản. Tiêu diệt các thành phần địa chủ, kỹ nghệ gia, các nhà kinh doanh lớn nhỏ, những nhà quản lý có khả năng bị bắt đi tù hay đày đi vùng kinh tế mới. Những thành phần trên bị sách nhiễu, đàn áp, trừ dập, không sống nổi họ phải vượt biên.

**Vượt biên ước lượng chết “vài trăm ngàn trên biển cả”*

Đất nước Thái Lan, Malaysia, đầu càn ra ngổ gập anh hùng (ngày nay ra ngổ gập hoa hậu) mà đất nước họ vẫn phát triển hơn đất nước chúng ta.

Lòng thù hận đến nay vẫn chưa chấm dứt, sau 47 năm chiếm đóng, cai trị miền Nam.

Tại sao không hoà giải, hoà hợp dân tộc giống như chiến tranh Nam Bắc ở Hoa Kỳ (từ ngày 12 tháng 4 năm 1861 đến ngày 9 tháng 5 năm 1865 - *4 năm và 27 ngày*).

Nước Mỹ sau nội chiến và bài học hoà hợp dân tộc: tất cả mồ mả của chiến binh hai bên đều được tôn trọng. Bên thua cuộc không có ai bị bắt đi tù cả. Họ còn được đem ngựa, tài sản của họ về quê quán làm ăn. (2)

Kết: Hậu quả sau 47 năm cộng sản chiếm miền Nam người dân chịu quá nhiều đau khổ:

-phải đi ra nước ngoài để làm mướn (gọi là xuất khẩu lao động)

-Vẫn tìm đường vượt biên qua các nước tư bản như Mỹ, Anh, Pháp, Nhật, Hàn quốc để kiếm sống.

-Du học sinh tìm cách ở lại luôn nước sở tại để sinh sống, chứ không chịu về nước, tìm cách lập gia đình với người có quốc tịch hay nhiều cách khác... luôn cả ở lại bất hợp pháp.

Nước Nhật chấp nhận thua trận sau đệ nhị thế chiến năm 1945. Hai mươi năm sau, năm 1965 nước Nhật trở thành cường quốc, xe Honda tràn ngập Đông Nam Á.

Còn nước ta sau 47 năm cai trị của cộng sản, tại sao nước ta tụt hậu quá nhiều so với các nước láng giềng Hàn Quốc, Đài Loan, Thái Lan, Malaysia, Singapore... (3)?

Trước năm 1975, Lý Quang Diệu, Thủ Tướng Singapore đã từng nói: “Ao ước làm sao Singapore bằng được Sài gòn”. Nửa thế kỷ sau, GDP của Việt Nam là \$3,600 đô la, còn GDP của Singapore là \$72,000 đô la. Như vậy, Việt Nam cần 45 năm nữa mới bắt kịp Singapore nếu Singapore đứng yên, không tăng trưởng. Tại sao vậy?

Phùng Văn Phụng

(1) Tồn thất nhân mạng trong chiến tranh Việt Nam
https://vi.wikipedia.org/wiki/T%E1%BB%95n_th%E1%BA%A5t_nh%C3%A2n_m%E1%BA%A1ng_trong_Chi%E1%BA%BFn_tranh_Vi%E1%BB%87t_Nam

(2) Nước Mỹ sau nội chiến và bài học hoà hợp dân tộc
<https://www.chungta.com/nd/tu-lieu-tra-cuu/nuoc-my-sau-noi-chien-va-bai-hoc-hoa-hop-dan-toc.html>

(3) MẤT BAO LÂU ĐỂ VIỆT NAM BẮT KỊP THẾ GIỚI?
<https://keditim.net/?p=123882>

+Tiếng Nước Minh - STTD Tưởng Năng Tiến
+ <https://keditim.net/?cat=44>

+VƯỢT BIỂN DO NHÀ NƯỚC TỔ CHỨC VÀ NHỮNG CÁI CHẾT TANG THƯƠNG

<https://keditim.net/?p=123023>

Thơ của ông nội gửi cho cháu nội
(nhân ngày Tĩnh Tâm, để nhận Bí Tích Thêm Sức)

Cháu nội Eileen Phùng rất yêu mến,

Ngày con được nhận hồng ân lớn lao, ngày trọng đại nhất của đời con, trong đạo công giáo là ngày con được nhận **BÍ TÍCH THÊM SỨC**, con được nhận lãnh **ƠN CHÚA THÁNH THẦN**.

Như vậy là con đã lớn rồi, con sẽ nhận trách nhiệm của đời mình trước Chúa, trước cộng đoàn và gia đình, xã hội.

Mọi sự con có ngày hôm nay là đều bởi ơn Chúa, không có Chúa con không thể làm gì được.

Nội đặt hy vọng vào con. Ba con đã ra đi trong tháng 10 năm qua (2021), thiếu sự hướng dẫn của ba con, nội biết con rất hụt hẫng, nhưng có Chúa, con sẽ tìm thấy bình an.

Con cần đi nhà thờ đều đặn, để rước Chúa vào lòng, để kết hợp mật thiết với Chúa GiêSu thánh thể. Con cần đặt hết tin tưởng vào Thiên Chúa toàn năng, Chúa sẽ giúp con giải quyết những khó khăn mà con sẽ gặp trên đường đời và con sẽ tránh xa được những cạm bẫy xấu ở ngoài đời.

Con cần cầu nguyện trong mọi sự và trong mọi sự con đều cần phải cầu nguyện.

Chúa sẽ ở cùng con.

Ba của con đã yêu thương con như thế nào thì Chúa cũng yêu con như vậy và Chúa còn yêu thương con nhiều hơn thế nữa.

Nội hoàn toàn đặt tin tưởng và hy vọng vào con, con biết Mến Chúa và Yêu người.

Chúa và Đức Mẹ sẽ phù hộ và che chở con.

Houston, ngày 08 tháng 01 năm 2023

Nội của con,

Gioan Phùng Văn Phụng

Vài điều trông thấy

Trong thời gian qua có vài sự kiện rất đáng cho ta suy nghĩ.

1)**Virus Vũ Hán** bùng nổ từ tháng 02 năm 2020 cho đến nay tháng 02 năm 2023 là **đúng ba năm**, *thống kê đến ngày thứ tư ngày 15 tháng 02 năm 2023 cho biết:*

*Số người chết vì Virus Corona:

*Toàn thế giới có **6,785,896** người chết.

* Ở Hoa Kỳ có **1,141,220** người chết.

Thêm thiên tai vừa mới xảy ra ở Thổ Nhĩ Kỳ và Syria ngày 6 tháng 02 năm 2023, số người chết lên đến trên **46,000 người** theo đài VOA

Cứu hộ động đất ở Syria, ngày 8/2/2023.

2)***Những người giàu có đang bị bắt giam:**

206 Cho Trọn Đường Trần

-a)Trịnh Văn Quyết

Giá trị tài sản từng được ước tính khoảng 22,7 ngàn tỷ đồng, tương đương 1,02 tỷ USD.¹²

Theo tin tức từ đài BBC và báo Tuổi trẻ

Ngày **29-3**, Cơ quan cảnh sát điều tra Bộ Công an ra quyết định khởi tố vụ án, khởi tố bị can với ông Trịnh Văn Quyết – chủ tịch hội đồng quản trị Công ty CP Tập đoàn FLC, **để điều tra tội thao túng thị trường chứng khoán**

-b)Tân Hoàng Minh

Theo tin tức từ đài Á châu tự do (RFA):

Ông Đỗ Anh Dũng, Chủ tịch Tập đoàn **Tân Hoàng Minh** vừa bị khởi tố và bắt tạm giam để điều tra về tội “Lừa đảo chiếm đoạt tài sản” theo Điều 174 Bộ Luật Hình sự 2015. Bộ Công an thông báo tin này trên cổng thông tin điện tử chính thức của

Bộ vào ngày 5/4/2022. Theo báo *Dân Việt* *Khối tài sản gần 10.000 tỷ đồng của ông chủ Tân Hoàng Minh*

Theo thông tin từ Bộ Công an, Cơ quan Cảnh sát Điều tra Bộ Công an (C03) đã điều tra và xác định: trong thời gian từ tháng 7/2021 đến tháng 3/2022, Đỗ Anh Dũng và các cá nhân tại Tập đoàn Tân Hoàng Minh đã có hành vi gian dối, sử dụng ba công ty thành viên gồm Công ty TNHH Đầu tư bất động sản Ngôi Sao Việt, Công ty CP Đầu tư và Dịch vụ Khách sạn Soleil, Công ty CP Cung điện Mùa Đông và các công ty liên quan, phát hành chín đợt trái phiếu trái quy định pháp luật, tổng trị giá 10.300 tỷ đồng, để huy động tiền của nhà đầu tư nhưng không sử dụng vào các hoạt động kinh doanh theo hồ sơ phát hành trái phiếu.

Ngoài ông Đỗ Anh Dũng, công an cũng khởi tố và bắt giam sáu lãnh đạo khác thuộc Tập đoàn Tân Hoàng Minh.

Chủ tịch Tân Hoàng Minh bị bắt giam vì tội “*Lừa đảo chiếm đoạt tài sản*”

Ông Đỗ Anh Dũng Chủ tịch Tập Đoàn Tân Hoàng Minh

-c) Bà Nguyễn Phương Hằng

Theo báo Dân Việt thì bà Nguyễn Phương Hằng đã Sở hữu Khu du lịch Đại Nam có quy mô xây dựng lên đến **6.000 tỷ đồng**

Bà Hằng khẳng định: “Nếu nói về tài sản, thì 500, 700 triệu đô đến 1 tỷ đô tôi có... Mỗi lần tôi xuất hiện sẽ có một bộ trang sức khác. Kim cương của tôi lên đến hàng kí. Vì tôi đam mê nên tôi nỗ lực làm ra tiền. Tất cả các hiệu kim cương ở nước ngoài đều biết mặt tôi hết... Tôi đi những chiếc xe 40, 50 chục tỷ, có đến vài chiếc là chuyện bình thường. Tôi ở bao nhiêu căn nhà mặt tiền, số đồ tôi cần kí nhưng tôi chưa bao giờ đem điều đó ra tự hào”

Vợ chồng bà Hằng, ông Dũng sở hữu dàn siêu xe với những mẫu xe đắt đỏ bậc nhất Việt Nam, có thể kể đến như Rolls-Royce Phantom, Rolls-Royce Ghost Series II, Rolls-Royce Wraith, Bentley Mulsanne EWB, Mercedes-Maybach S600 và Bentley Continental GTC.

Bà Nguyễn Phương Hằng sở hữu nhiều viên kim cương có giá trị

Việt Nam: Mạng xã hội ‘cuộn sóng’ khi bà ...Nguyen Phuong Hang bị bắt (BBC)

Dư luận Việt Nam, ít nhất qua mạng xã hội, cùng ngày bị thu hút vì tin bà Nguyễn Phương Hằng, 50 tuổi, Tổng Giám đốc Công ty Cổ Phần Đại Nam, bị Cơ quan cảnh sát điều tra (PC01) Công an TP HCM bắt tạm giam.

3)***Những người có nhiều quyền hành đang bị bắt giam:**

a) ***Đỗ Hữu Ca***

Ngày 18 tháng 2 năm 2023, Đỗ Hữu Ca bị Công an tỉnh Quảng Ninh bắt khẩn cấp về tội “lừa đảo chiếm đoạt tài sản” vì liên quan đến một vụ án hình sự về Trốn thuế, Mua bán trái phép hoá đơn, chứng từ nộp ngân sách nhà nước xảy ra tại Quảng Ninh và Hải Phòng.(RFA)

Nguyên Giám đốc Công an TP Hải phòng, thiếu tướng Đỗ Hữu Ca

***b) Vu Việt Á:**

Hơn 50 người bị khởi tố do liên quan đến vụ Việt Á gồm những ai?

Đặc biệt, gần đây nhất, trong ngày 7/6, Cơ quan Cảnh sát điều tra Bộ công an đã quyết định khởi tố, bắt tạm giam đối với 3 lãnh đạo cấp cao thuộc Bộ Y tế, Bộ KH&CN. Trong đó có *nguyên Bộ trưởng Y tế Nguyễn Thanh Long; nguyên Chủ tịch UBND TP Hà Nội Chu Ngọc Anh và ông Phạm Công Tạc, nguyên Thứ trưởng Bộ KH&CN* vì có sai phạm liên quan Công ty CP Việt Á

Trong gần nửa năm, có hơn 50 lãnh đạo cấp bộ, thành phố, Trung tâm kiểm soát bệnh tật (CDC) các tỉnh thành bị bắt, khởi tố do liên quan đến vụ án ở Công ty Việt Á.

***c) Vụ chuyển bay giải cứu:**

Toàn cảnh vụ 'chuyển bay giải cứu' sau 1 năm khởi tố điều tra

4 bị can từ trái qua: Tô Anh Dũng, Nguyễn Quang Linh, Chủ Xuân Dũng và Trần Văn Tân

Riêng tại Bộ Ngoại giao, 10 bị can bị khởi tố, phần lớn về tội nhận hối lộ. Trong số này có ông *Tô Anh Dũng*, cựu Thứ trưởng Bộ Ngoại giao, và bà *Nguyễn Thị Lan Hương*, cựu Cục trưởng Cục Lãnh sự. Đinh liú đến sai phạm còn có một loạt cựu cán bộ thuộc Đại sứ quán Việt Nam tại các quốc gia như Angola, Nhật Bản, Nga, Malaysia...

Tại Cục Quản lý xuất nhập cảnh Bộ Công an, 3 bị can cùng bị khởi tố tội nhận hối lộ, trong đó có ông *Trần Văn Dự*, cựu Phó cục trưởng. Tại Bộ Y tế và Bộ GTVT đều có 2 bị can bị khởi tố.

Văn phòng Chính phủ cũng có 3 bị can cùng bị khởi tố tội danh trên, trong đó có ông Nguyễn Thanh Hải, cựu Vụ trưởng Vụ Quan hệ quốc tế. Vương vòng lao lý còn có ông Nguyễn Quang Linh, cựu Trợ lý Phó thủ tướng thường trực.

Mới đây nhất, kết quả điều tra mở rộng đánh dấu sự liên quan của 2 địa phương, với việc Phó chủ tịch UBND TP. Hà Nội Chủ Xuân Dũng và Phó chủ tịch UBND tỉnh Quảng Nam Trần Văn Tân cũng bị khởi tố về tội nhận hối lộ.

Kết: Thành thật mà nói cái chết rất dễ dàng xảy ra cho bất cứ ai, nhất là trong đợt bệnh “virus corona” lây lan trên toàn thế giới vừa qua. Trong số những người đã ra đi chắc hẳn đã có bạn bè ta. Cái chết đâu chừa một ai?

*Hệ thống luật pháp không có tam quyền phân lập, không có tự do báo chí, không có tự do ngôn luận... Chế độ độc tài toàn trị đã không muốn nghe sự phản biện. Những người dám lên tiếng, nói khác với ý của nhà cầm quyền đều bị đi tù, nên “không bao giờ bài trừ được tham nhũng”.

Những trường hợp tiêu biểu trên cho chúng ta thấy rằng tài sản, quyền lực không phải là vĩnh cửu.

Đặt nặng tài sản, tiền bạc lên trên hết, không tuân thủ pháp luật, không chịu làm ăn đàng hoàng, cuối cùng rồi ai cũng phải chết, phải trả lời ra sao về những hành vi gian dối của mình trước đáng tối cao.

Con người ai ai cũng chỉ cần một cái giường để ngủ, ăn cơm ngày ba bữa, một bữa vài chén cơm. Không hiểu nổi tại sao nhiều người làm ăn bất hợp pháp để rất giàu có, cuối cùng phải chịu cảnh tù đầy?

“Tri túc tiện túc đãi túc hà thời túc”, trong bài “Chữ Nhàn” của Nguyễn Công Trứ đã nói như vậy mà.

Rồi ai cũng phải chết tại sao lại tích trữ nhiều của cải quá như vậy, mấy đời con cháu xài không hết, quả là lòng tham không đáy?

Phùng Văn Phụng

Tháng 03-2023

Tin vui cộng đồng công giáo

Trong đêm Lễ Vọng Phục sinh năm nay, tối ngày 08 tháng 04 năm 2023, có tất cả 36 người được rửa tội và có 3 em thêm sức.

Trong số người được thanh tẩy đa số là học đạo để lập gia đình, có người vì con đã rửa tội, đang sinh hoạt trong đoàn Thiếu Nhi Thánh Thể, nên cũng đi học đạo, để mục đích hướng dẫn con cái sống theo tinh thần phúc âm.

Đặc biệt có anh Minh (David) Trần và vợ là Sương Trần là hai vợ chồng 78 tuổi và vợ 77 tuổi đã tham gia lớp này. Cùng có một người nữa anh Duy (Thomas) mới vừa về hưu, trên 70 tuổi cũng đã ghi danh học đạo năm nay. Chị Trần Lợi năm nay trên 70 tuổi cũng tham gia lớp Tân tòng này và cũng được rửa tội dịp lễ phục sinh vừa qua. Anh Đình Sơn và vợ là chị Liên, niên khóa trước (2021-2022) đã học hết khoá tân tòng, nhưng vì hoàn cảnh lo lập gia đình cho con ở tiểu bang khác, anh phải đi xa, nên không rửa tội được. Năm nay anh cũng đã trở về Houston và được rửa tội kỳ này.

Xin chúc mừng, chúc mừng.

*Hình Cha Chánh Xứ, Cha Phó Xứ, hai thầy Phó Tế, các
Giáo Lý Viên và các Tân Tòng chụp đêm vọng Phục Sinh 08-
04-2023 tại Giáo Xứ Ngôi Lời Nhập Thể*

Phùng Văn Phụng ghi nhận

Tháng 04 năm 2023

Thiên đàng vĩnh cửu là gì?

Trong đời sống hàng ngày, nếu biết yêu thương, tích đức, làm nhiều việc thiện, lòng thanh thản, vô ưu. Luôn luôn biết tín thác hoàn toàn vào Thiên Chúa toàn năng. Nếu làm được như vậy thì đời sống hàng ngày có hạnh phúc, có niềm vui, chính đó là thiên đàng. Khi chết sẽ kéo dài hạnh phúc, niềm vui đó sang bên kia thế giới. Cho nên theo tôi nghĩ, thiên đàng là sự kéo dài *hạnh phúc, bình an, vui vẻ* ở đời này sang đời sau, sau khi chết.

Muốn có hạnh phúc, niềm vui, bình an phải thực hiện “*Thánh Ý Chúa vì Thánh Ý Chúa là sự bình an của con*”.

<https://hdgmvietnam.com/chi-tiet/thanh-y-chua-la-su-binh-an-cua-con-46220>

“Con người chỉ hạnh phúc thực sự khi chu toàn và bước đi trong đường lối mà Thiên Chúa đã vạch ra cho họ.”

Thánh Augustino nói: “Lạy Chúa, Chúa đã dựng nên chúng con cho chính Chúa, và tâm hồn chúng con không tìm thấy sự bình an cho đến khi được an nghỉ trong Chúa” (Tự thú, I)

Học hỏi, thực hiện sự khiêm nhường, chịu đựng và chấp nhận những điều trái với ý của mình. Làm sao giữ được bình tĩnh khi ta bị la lối, bị nói xấu, cựa nự, bị vu cáo, đặt điều những việc ta không có làm? Làm sao bình tĩnh, không gây gổ, không to tiếng lại?

Suy niệm, học hỏi và thực hành lời Chúa Giê Su dạy. “*Hiền lành và khiêm nhường trong lòng*”. Tập yêu thương, thương xót người dẫu người đó đã công kích mình. Dẫu có bị công kích, bị nói xấu, bị chạm tự ái, phật lòng cũng lấy tình yêu

thương và lòng thương xót mà đổi xử “như Cha trên trời là đấng có đầy lòng thương xót.”

Những ai chết trong ân sủng và ân nghĩa của Thiên Chúa và đã hoàn toàn được thanh tẩy, sẽ sống muôn đời với Chúa Kitô. Họ sẽ mãi mãi giống như Thiên Chúa vì họ sẽ thấy “Ngài đúng như Ngài là” (1Ga 3,2) “mặt giáp mặt” (Câu 1023 Sách GLGHCG)

Thiên đàng là: “Mắt chưa từng xem thấy, tai chưa từng nghe thấy, lòng trí con người chưa từng nghĩ tới, đó là tất cả những gì Thiên Chúa đã dành sẵn cho những ai yêu mến Ngài (1Cr 2, 9)” (Câu 1027 Sách GLGHCG)

Làm việc theo lương tâm thường là làm đúng với ý của Thiên Chúa.

Nếu coi tiền bạc là quan trọng, tiền bạc là trên hết, “tiền là tiên, là phật” dùng mảnh khốe lường gạt người khác để làm giàu. Nếu có quyền lực, khi làm quan, mà tham nhũng kiếm đồng tiền bất chính, chủ tâm hại người để giàu có, *tâm không bình an làm sao lúc chết bình an được.*

Tiền bạc không cần phải quá giàu có, đủ ăn, đủ tiêu xài. Nếu may mắn, Chúa thương, trong tuổi già không phải nhờ trợ cấp của chánh phủ đã là quý rồi. “Tri túc tiện túc đãi túc hà thời túc” (Biết đủ là đủ, chờ cho đủ thì bao giờ mới đủ)

Khi về hưu, đến cuối đời mới thấy: có một gia đình êm ấm, đoàn tụ, hoà thuận, yêu thương nhau, con cháu thường xuyên gặp gỡ nhau là quan trọng hơn là “phải thật giàu có, nổi tiếng, danh vọng, địa vị cao trong xã hội.”

Sau ngày 30 tháng 04 năm 1975 đời sống quá khó khăn, nhiều người sống chỉ vì tiền, đưa đến sự lường gạt lẫn nhau. Mượn

tiền không trả. Mua gian bán lận. Mượn người làm không trả lương tháng cho họ, mượn nợ không bao giờ trả. Ở biệt thự, đi xe sang, BMW, Mercedes, để người khác tưởng giàu có, để dễ mượn tiền.

Nhìn bề ngoài thấy anh là người thành công, làm ăn lớn, nhà cao cửa rộng, đi xe sang, có vẻ rất giàu có. Nhưng thực chất anh nợ nần tứ tung. Cuối đời, anh bán xe sang, anh mất biệt thự, không dám nhìn ai, không dám gặp gỡ người thân, không dám gặp mặt bạn bè, vì anh nợ quá nhiều, không thể trả nổi, sợ gặp lại những người chủ nợ của mình.

Tâm bất an, làm sao có bình an khi ra đi (về với Chúa) được.

Mời xem vài sự việc tiêu biểu đã xảy ra ở Việt Nam:

1)**Dr Trần Quý Thanh** là Nhà sáng lập và thành viên hội đồng quản trị của Tập đoàn nước giải khát Tân Hiệp Phát, đã gài bẫy bắt anh Minh chịu tù 7 năm. Vụ con ruồi trong nước giải khát và nhiều vụ khác.

Mời đọc: Vì sao cha con ông chủ Tân Hiệp Phát bị bắt?

<https://tuoitre.vn/vi-sao-cha-con-ong-chu-tan-hiep-phat-bi-bat-20230411154447385.htm>

Trước đó, Bộ Công an đã giao C01 điều tra, xác minh, giải quyết nội dung đơn của một số công dân trên địa bàn TP. HCM và Đồng Nai tố cáo ông Trần Quý Thanh cùng các con gái Trần Uyên Phương, Trần Ngọc Bích và một số cá nhân khác đã thực hiện hành vi lừa đảo chiếm đoạt tài sản, lạm dụng tín nhiệm chiếm đoạt tài sản, cưỡng đoạt tài sản là các dự án, bất động sản có giá trị đặc biệt lớn tại tỉnh Đồng Nai và TP. HCM từ tháng 11/2020

2)**Trong đại án Việt Á**, Bộ Công an và công an các địa phương đã khởi tố tổng số hơn **60 bị can** về các tội Vi phạm quy định về đấu thầu gây hậu quả nghiêm trọng, Đưa hối lộ, nhận hối lộ và lợi dụng chức vụ quyền hạn trong khi thi hành công vụ.

220 Cho Trọn Đường Trần

Mới đây nhất, tối 7/6, Bộ Công an khởi tố, bắt giam các ông **Nguyễn Thanh Long** (cựu Bộ trưởng Y tế), **Chu Ngọc Anh** (cựu Chủ tịch Hà Nội) và **Phạm Công Tạc** (cựu Thứ trưởng Bộ KH&CN) sau khi xác định 3 bị can có nhiều sai phạm trong vụ án này.

Tại họp báo Chính phủ chiều 4/6, khi đề cập dòng tiền trong vụ Việt Á, trung tướng Tô Ân Xô (Chánh văn phòng Bộ Công an) cho biết bị can **Phan Quốc Việt** (Tổng giám đốc Công ty Việt Á) khai đã thu lãi 4.000 tỷ đồng và chi "bôi trơn" khoảng 800 tỷ đồng.

<https://zingnews.vn/viet-a-da-ban-lo-kit-xet-nghiem-tri-gia-hon-2160-ty-dong-post1324924.html>

3) **Truy tố 54 bị can Đại án ăn tiền nạn nhân Covid** trong vụ "chuyến bay giải cứu". Các bị can ăn tiền hối lộ từ 4 tỉ cho đến 42 tỉ

Chúng tôi xin trích dẫn ra tên những kẻ ăn hối lộ nhiều nhất bao gồm:

Nguyễn Quang Linh, Trợ lý Phó thủ tướng Thường trực Chính phủ, nhận hối lộ hơn 4,2 tỉ đồng.

Tô Anh Dũng, Thứ trưởng Bộ Ngoại giao, nhận hối lộ 21,5 tỉ đồng.

Nguyễn Thị Hương Lan, Cục trưởng Cục Lãnh sự, Bộ Ngoại giao, nhận hối lộ hơn 25 tỉ đồng.

Đỗ Hoàng Tùng, Phó cục trưởng Cục Lãnh sự, Bộ Ngoại giao, nhận hối lộ hơn 12,2 tỉ đồng.

Phạm Trung Kiên, chuyên viên Vụ Trang thiết bị và công trình y tế, Bộ Y tế, nhận hối lộ hơn 42,6 tỉ đồng.

Nguyễn Anh Tuấn, cán bộ công an cục quản lý xuất nhập cảnh nhận hối lộ hơn 27,3 tỉ đồng, hưởng lợi bất chính hơn 22,8 tỉ đồng

<https://keditim.net/?p=140162>

4) **Vụ bạo hành bé gái đến chết:** ‘Dì ghẻ’ nhận án tử hình, cha đẻ bị kết án tù vì che giấu tội phạm
Tòa án Nhân dân thành phố Hồ Chí Minh *tuyên án tử hình* đối với Nguyễn Võ Quỳnh Trang vì bạo hành đến tử vong con gái của người tình và kết án Nguyễn Kim Trung Thái nhiều năm tù vì hành hạ con đẻ

[https://www.voatiengviet.com/a/vu-bao-hanh-be-van-an-di-ghе-nhan-an-tu-hinh-cha-de-bi-ket-an-tu/6853120.html](https://www.voatiengviet.com/a/vu-bao-hanh-be-van-an-di-ghे-nhan-an-tu-hinh-cha-de-bi-ket-an-tu/6853120.html)

Tâm bất an sẽ kéo dài sự bất an đó về bên kia thế giới.

Nước thiên đàng chẳng ở đâu xa, nước thiên đàng có ngay ở đời này chính là *niềm vui, bình an, hạnh phúc* và được nối tiếp sang đời sau vĩnh cửu, sau khi mất.

Kết:

Cuối đời mới có thể biết được con người như thế nào? Sự giàu có do làm ăn lương thiện hay không lương thiện? Làm việc với tâm thiện hay với tâm ác.

Các suy nghĩ và những việc làm của con người từ lúc hiểu biết cho đến già, đưa đến những hậu quả khác nhau. Những việc làm tốt hay xấu, thiện hay ác, ta sẽ mang nó sang bên kia thế giới sau khi chết.

Nước thiên đàng vĩnh cửu luôn dành cho những người tốt, biết yêu mến Thiên Chúa và yêu mến, giúp đỡ tha nhân.

Phùng Văn Phụng

Tháng 05/2023

Qua rồi một giấc mơ

Ghi vệt: Phùng Văn Phụng

Hôm nay là ngày lễ độc lập của Hoa Kỳ. Tuyên ngôn độc lập của Hoa Kỳ ngày 04 tháng 07 năm 1776 đến nay là **247 năm**.

Tháng 11 năm 1993 tôi đến Hoa kỳ gồm 6 người, hai vợ chồng và 4 người con chưa lập gia đình, thuộc diện tị nạn cộng sản.

Gần 30 năm sống ở Hoa Kỳ tôi chưa thấy có công an khu vực nào đến hỏi thăm, theo dõi tôi có chống đối nhà cầm quyền hay không?

Khi mới qua Mỹ, tất cả gia đình đã làm việc cật lực, đi học thêm, đi làm bằng xe buýt.

Chánh phủ Mỹ trợ cấp phiếu thực phẩm và trả tiền nhà, đủ dùng trong 8 tháng.

*4 năm sau, năm 1997 mua được căn nhà để ở, nhà có 3 phòng, sửa lại thành 4 phòng (mua nhà trả góp). Nếu còn ở Việt Nam chưa chắc tôi mua nổi. Tôi tưởng chừng như là một giấc mơ.

Sống ở Mỹ tôi thấy có:

*Tam quyền phân lập thực sự, sinh hoạt chính trị đa đảng.

*Được quyền tự do chỉ trích chánh phủ không sợ bị tù.

*Được quyền tự do đi lại không bị làm khó dễ, dò xét, theo dõi.

*Được quyền thành lập nghiệp đoàn, lập các hội đoàn, hội ái hữu không cần phải xin phép

* Được quyền ra sách báo không phải xin phép.

* Được quyền tự do tôn giáo theo đạo nào cũng được Tin lành, công giáo, phật giáo...

*Nếu chịu khó siêng năng, cố gắng làm việc, tiền lương đủ để chi phí ăn ở, mua bảo hiểm xe, bảo hiểm nhà, các chi phí sinh hoạt ăn ở cũng còn dư chút đỉnh cho về hưu và giúp đỡ thân nhân ở Việt nam.

* Người Mỹ khác chủng tộc, nhưng đã giúp đỡ gia đình chúng tôi hết sức tận tình khi chúng tôi đến Mỹ tị nạn. Ngược lại, cùng là người Việt Nam, tôi bị đày đọa, bỏ tù, bỏ đói, bịnh hoạn không thuốc men, giam giữ không có án ... trong các trại tù nơi rừng thiêng nước độc, ở miền rừng núi Lào Cai, Vĩnh Phú, Hà Nam Ninh ...

*Sau bốn năm tất cả thành viên gia đình đều có công ăn việc làm ổn định, có xe để đi làm.

*Đã đi du lịch nhiều nơi tự mình đi cũng có, hàng tổ chức cũng có.

*Rất vui mừng khi về hưu, đã tự túc được, không phải xin trợ cấp của chánh phủ

Các con đều có nhà riêng để ở.

Các cháu được hưởng nền giáo dục miễn phí 12 năm. Học phí đại học vừa phải để dễ dàng tốt nghiệp đại học nếu chịu khó, siêng năng học tập.

Sau khi tốt nghiệp, ra trường, đi làm không phải hồi lộ, chạy chọt mới có chỗ làm. Nếu tốt nghiệp đại học, lương hàng tháng khá cao.

Tóm lại, gia đình tôi tạ ơn Trời, cảm ơn chính phủ Mỹ và nhân dân Mỹ đã cho tôi được tị nạn và sống bình an trong một xã hội vật chất dư thừa, chan hoà tình yêu thương lẫn nhau. Cảm ơn tất cả những người đã giúp đỡ gia đình tôi trong những ngày đầu tiên đến Houston rất ngỡ ngàng, ngỡ ngác...

Phùng Văn Phụng

Ngày 04 tháng 07 năm 2023

Vài kỷ niệm về Trường Trung Học Cần Giuộc

Trường Trung Học Cần Giuộc được khai giảng năm đầu tiên khoảng tháng 10 năm 1955- trẻ chừng một tháng. Trường Cần Giuộc có hai lớp: lớp đệ thất B1 và lớp đệ thất B2. Lớp đệ thất B1 là lớp hỗn hợp, nam sinh và nữ sinh học chung. Lớp B2 toàn là nam sinh. Cả hai lớp B1 và lớp B2 khoảng 100 học sinh. (lớp đệ thất là lớp 6 bây giờ)

Trường trung học này xây trên khu đất trước đây là nhà tù, trại giam của quận. Khi khai giảng năm học mới tôi vẫn còn thấy mấy đồng đá còn trong sân trường, chưa dọn dẹp sạch sẽ.

Nhà tôi ở xã Đông Thạnh, cách Chợ Núi chừng bốn, năm trăm thước. Từ làng Đông Thạnh hay là Chợ Núi muốn đến trường Trung học Cần Giuộc, phải đi khoảng gần nửa giờ nếu đi xe Lam chạy trên lộ đá đỏ. Con lộ đỏ này phải xuyên qua xã Phước Vĩnh Tây, qua xã Phước Lại, qua sông Cần Giuộc bằng con đò ngang tại bên đò Tân Thanh, để đến thị trấn Cần Giuộc. Trường trung học Cần Giuộc tọa lạc trong thị trấn này.

Trước khi vào học ở trường này tôi có học một năm ở trường tư thục Tấn Thành ở Chợ Trạm. Khi tôi lên lớp đệ lục thì trường Tấn Thành đã dời lên quận lỵ Cần Giuộc. Cũng có hai lớp, đệ thất và đệ lục, trường Tấn Thành ở gần hồ nước, bên cạnh nhà thầy Ba thuốc bắc, là thân phụ của Nguyễn Công Đạt, bạn học của tôi cùng học lớp B1 trường trung học Cần Giuộc. Nguyễn Công Đạt học rất giỏi luôn luôn đứng đầu lớp.

Tôi còn nhớ hình ảnh của thầy ĐOÀN VĂN NGHĨA giáo sư dạy pháp văn, lúc nào tay cũng cầm điếu thuốc, thầy hút hết

điều này, thầy gầy điếu khác. Khói thuốc lá bay mù mịt trên bàn của thầy. Chúng tôi học trò tuổi 12, 13 rất sợ thầy vì giọng nói của thầy sang sảng và đáng đi thật oai vệ đối với bọn trẻ nhỏ như chúng tôi.

Thầy Hiệu Trưởng là thầy TRẦN VĂN QUỚI. Tôi còn nhớ một kỷ niệm khó quên, trong giờ chào cờ có một bạn không đứng nghiêm, một chân co, một chân thẳng, mà còn nói chuyện bị thầy đến bắt đứng ra khỏi hàng, bị tát tay rất mạnh chúng tôi đũa nào cũng quá sợ đứng im thín thít. Có lẽ nhờ cái tát tay đó mà học trò biết sợ thầy.? Nhờ đó, học sinh chăm lo học hành, đến năm 1959 học sinh trường Cần Giuộc đi thi Trung Học Đệ Nhất Cấp ở Mỹ Tho, tỉ lệ đậu rất cao. Trường trung học Cần Giuộc nổi tiếng từ năm đó.

Thầy Quới dạy Việt văn và Hán văn. Tôi biết chút đỉnh Hán văn cũng nhờ thầy Quới. Trong bài Văn tế nghĩa sĩ quận Cần Giuộc của cụ Đồ Chiểu (Nguyễn Đình Chiểu) thầy có nói đến một trận đánh đem lại sự chiến thắng của nghĩa quân Cần Giuộc, chỉ có dao, mác mà thắng được giặc Pháp có súng ống đầy đủ.

Sau năm 1862, Pháp chiếm ba tỉnh miền đông Nam phần, nghĩa quân không tuân lệnh triều đình Huế, vẫn tổ chức kháng chiến chống Pháp. Khi quân Pháp trang bị vũ khí đầy đủ, chân đi giày, hành quân vào xã Mỹ Lộc, đền chùa Ông Ngô, phải qua miếng đất gò, soai soãi cao dần lên. Nghĩa quân đã phục kích phía trên miếng đất ấy, rải trái mìn khắp nơi trên mặt đất. Quân Pháp tiến lên, tấn công vào nghĩa quân. Quân Pháp phải đi từ dưới thấp bước lên cao. Quân Pháp vì đi giày nên đạp phải trái mìn, bị té trong khi nghĩa quân vì đi chân không, đứng trên cao tràn xuống tiêu diệt hết quân Pháp ở trận này, chỉ có một số nhỏ quân Pháp là chạy thoát được. Nghĩa quân đã thắng lớn. Đây là trận đánh thắng đầu tiên của nghĩa quân thắng quân Pháp xâm lược. *Trận giặc này gọi là trận giặc MÙ U.* Tôi còn nhớ lời thầy dạy cách nay hơn 65 năm. Xin gọi ý

để các bạn ở Cần Giuộc tìm tài liệu nghiên cứu thêm về trận giặc này.

Tôi nhớ có học thầy LÊ VĂN ĐỨC dạy Pháp văn. Thân phụ của bạn tôi là Lê Kim Tâm. Thầy dạy nhiều bài quá sức của bọn học trò nhỏ chúng tôi. Thầy rất hiền, ít khi la rầy học sinh. Học sinh trong lớp lúc nào cũng nể thầy và cố gắng học mặc dầu môn pháp văn này không quan trọng để được nhiều điểm, quyết định tốt nghiệp trung học đệ nhất cấp. Muốn thi đậu phải lo học các môn toán, lý hoá và việt văn.

Tôi lại nhớ thầy ĐINH VĂN LÔ, giáo sư toán. Thầy Lô là giáo sư rất xuất sắc về Toán. Thầy từ Sài gòn đi xe đò xuống Cần Giuộc dạy học. Buổi trưa thầy Lô ăn qua loa một chút, đóng cửa ngủ trưa trong phòng học và tiếp tục dạy buổi chiều. Để khuyến khích học sinh thầy cho làm toán chạy. Hễ học sinh nào làm nhanh, làm bài xong, chạy lên nộp bài trên bàn thầy. Nếu làm bài, đáp số đúng thì được điểm cao. Không khí lớp học lúc nào cũng sôi động, hấp dẫn. Thầy dạy lý thuyết rất ít, chuyên chú làm bài tập. Nhờ đó đa số học sinh trường Trung học Cần Giuộc đều giỏi về môn toán.

Đặc điểm về thầy Đinh Văn Lô, khi làm bài toán của thầy, học sinh phải gạch những dấu bằng thẳng hàng, ngay ngắn từ đầu trang cho tới cuối trang giấy. Mục đích để cho học sinh làm bài thật cẩn thận, thứ tự, ngay thẳng. Sau này ra đời cũng phải cẩn thận, ngay thẳng trong công việc làm.

Thầy HÀ KHẢI HOÀN dạy việt văn lớp đệ ngũ, đệ tứ. Trước năm 1975, thầy có làm phó Giám Đốc Nha Học Chánh bao gồm Nha Trung tiểu học, Nha Tư Thục và Bình Dân Giáo Dục. Mỗi ngày thầy đi bằng xe đạp từ Cầu Nhị Thiên đường đến sở làm, khoảng 10 cây số. Từ lúc làm Hiệu Trưởng tại tỉnh Vĩnh Bình, rồi Hiệu Trưởng Trường Trung Học Cần Giuộc, thanh tra tư thục và Phó Giám Đốc Nha Học Chánh, thầy làm việc rất đúng giờ. Có mặt tại sở đúng giờ mở cửa, thầy ra về đúng giờ đóng cửa. Còn đa số công chức thường đến trễ và về sớm chừng nửa giờ.

Cuối năm 1993, trước khi qua Mỹ, tôi có đến thăm thầy HOÀN, thầy vẫn gầy ốm, nhỏ người, gặp học trò cũ thường nở nụ cười, vui vẻ, thân ái như hồi còn học lớp đệ tứ năm 1959. Thầy nói đủ thứ chuyện đời, với tấm lòng muốn xây dựng tương lai cho con em. Có lẽ những biến cố lớn ngoài dự đoán nên thầy đã đọc mấy câu thơ:

*Máy huyền vi mở đóng khôn lường
Vẻ chi ăn uống sự thường
Cũng là tiền định khá thương lạ là...*

Thầy ĐÀO ĐỨC HOÀNG dạy Anh văn. Học sinh trường Cần Giuộc có căn bản môn Anh văn là nhờ thầy Đào Đức Hoàng. Thầy dạy rất tận tụy, hướng dẫn rất tận tình, nên qua các kỳ thi đa số đều được điểm số cao. Tôi vẫn nhớ thầy Hà Minh Thượng dạy hội họa, thầy Lê Xuân Thu dạy nhạc, thầy Việt... Một kỷ niệm khó quên, Phan Tấn Nguru cùng học lớp đệ ngũ B1 với chúng tôi, (lớp 8 bây giờ). Thầy Đinh Văn Lô đang phê học bạ. Tôi ngồi bàn thứ hai dãy giữa. Nguru ngồi sau tôi. Không biết bạn Nguru đang giận với bạn nào, tự nhiên la “Á” thật lớn tiếng. Thầy Lô ngược mắt nhìn lên, kéo kiếng cận xuống, chỉ tay về phía chúng tôi, và giận dữ nói to: Phan Tấn Nguru hả. Phan Tấn Nguru hả! giận, giê-ro toán, ở lại lớp. Thế là năm đó Phan Tấn Nguru ở lại lớp đệ ngũ, mặc dầu Nguru học khá về môn toán.

Sau này Phan Tấn Nguru cũng đậu Tú Tài hai và làm Phó ty Đặc biệt tỉnh Tây Ninh.

Những người bạn học cũ tôi còn nhớ được: Lớp B1 có Ngô Bá Trắc, Nguyễn Công Đạt, Đặng Văn Chanh, Phan Thị Phát, Phan Thị Hồng Đào, Lê Kim Tâm, Trần Thị Thanh Thủy, Trương Công Nghĩa, Huỳnh Trung Ngôn, Nguyễn Hữu Nhân, Nguyễn Minh Diệu, Nguyễn Minh Tuấn, Nguyễn Thị Nhan...

Lớp B2 có Trương Văn Hứa, Trương Văn Lâm, Đặng Văn Giác, Trương Ngọc Ni, Trương Quang Lượng...

Kết:

Hy vọng một ngày nào đó, niềm ước mơ của tôi, cũng như của nhiều anh chị em cựu học sinh trường trung học Cần Giuộc khắp nơi trên thế giới ở Mỹ, Úc, Canada v.v... sẽ có một ngày qui tụ về nơi hồn thiêng đất mẹ Cần Giuộc thân yêu, triu mến, để gặp gỡ nhau, ôn lại chuyện ngày xưa, thời tuổi thơ, những ngày còn mài đũa quần ở mái trường Cần Giuộc thân yêu.

Mong lắm thay.

Phùng Văn Phụng
(lớp đệ thất B1 đầu tiên)

Lời chia sẻ của bạn Nguyễn Văn Triều

(Bạn học cũ của trường trung học Cần Giuộc

niên khóa 1955-1959)

Mới định gõ vào Dòng Thời gian, sao cảm thấy to tát quá! Thôi thì xin phép chen vào đây để có đôi lời tâm sự cùng Phùng Văn Phụng sau khi đọc cuốn sách "Tâm Tình Gởi Lại". Trước tiên xin nói ngay, sự thành công của Phùng Văn Phụng được như ngày hôm nay là *nhờ niềm tin mãnh liệt vào Thiên Chúa*. Nhất là giai đoạn sống khổ cực, chịu đựng thời gian dài trong ngục tù Cộng Sản! Những cửa ải mà Phùng Văn Phụng vượt qua được, gần như một phép màu, mà người muốn không tin, cũng phải tin. Nhiều tình huống tưởng như bế tắc rồi cũng qua, như chuyện rắc rối về nhà đất mà nhà cầm quyền cộng sản cố tình khó dễ trước ngày xuất cảnh.

Biết nhau từ thời học trường Trung Học Cần Giuộc và nhất là thời gian học ở trường Chu Văn An, Sài Gòn, cũng như chúng ta cùng sống với nhau ở Quận 8. Tôi càng biết Phùng Văn Phụng nhiều hơn, nhưng tôi chỉ vẫn tắt ở đây.

Có lẽ do ảnh hưởng nhiều tính cách sống của học giả Nguyễn Hiến Lê mà Phùng Văn Phụng đã thể hiện một lối sống của mình rất rõ nét. Thí dụ một lần chở tôi trên đường Cộng Hòa, khi đi ngang qua Trường Đại Học Khoa Học, Phùng Văn Phụng đã nói "ước mơ của tôi (PVP) là có một ngày bước vào ngưỡng cửa Đại Học này. Tôi đã thấy phần nào nguyện vọng của Phùng Văn Phụng... Rồi đến ngày ra trường nhận nhiệm sở xa, PVP vẫn cố gắng mài mò đến đạt được Cao Học Chính Trị Kinh Doanh với một ước vọng xa hơn là làm chính trị. Ra ứng cử Hội Đồng Đô Thành rồi thất cử, nhưng đó chỉ là nấc thang đầu tiên trên bước đường đi lên tới mục tiêu mà Phùng

Văn

Phụng

nhắm!

Nhưng số phận trớ trêu, sau khi Cộng Sản chiếm trọn Miền Nam, Phùng Văn Phụng phải bị tù đầy dù không có một ngày đi lính! Đối với Cộng Sản những đảng phái trước 75, họ xem như những thế lực cực kỳ phản động và Phùng Văn Phụng vào tù là điều khó tránh khỏi. Một trí thức tiểu tư sản, kẻ thù không đội trời chung của chế độ cộng sản. Ra khỏi trại tập trung, Phùng Văn Phụng vẫn chịu chung số phận với quân dân Miền Nam, vẫn phải chịu chung những đày ải mà Cộng Sản dành cho họ. Một kiểu ở tù không có nhà tù, nghĩa là vẫn bị trù dập, không có bất cứ quyền hạn nào hết kể cả quyền làm người. Nhưng rồi trải qua bao gian nan, Phùng Văn Phụng và gia đình đã đến được bến bờ tự do. Khó khăn chưa dừng lại ở đây khi phải tiếp xúc với xã hội mới, nơi cần hội nhập. Những phiền muộn, bẽ bàng trong công việc hằng ngày mà tôi biết và tin tưởng Phùng Văn Phụng mới đủ kiên trì và khả năng vượt qua. Điều mà không phải ai cũng có thể làm được.

Nay thì Phùng Văn Phụng đã nghỉ hưu cũng như tôi mấy năm trước nghỉ hưu và chúng ta có quyền mỉm cười nhìn con đường... mình đã qua, tròm tròm 80 năm buồn vui lẫn lộn.

Phùng Văn Phụng muốn tôi gửi một lời bình về quyển sách, nhưng tôi xin không gửi lời bình mà chỉ nói lên ít nhiều về người bạn mà tôi quý mến.

Hôm nay là 30 Tết, thân ái chúc Phùng Văn Phụng và gia quyến một năm mới đầy may mắn, hạnh phúc và sức khỏe.

Nguyễn Văn Triều (1) và gia đình

Cairns – Queensland - Australia

(1) Nguyễn Văn Triều đã ra đi lúc 5 giờ 58 phút sáng
ngày 13 -07-2019 tại Australia (Úc)

Mục Lục

	Trang
1. Đến cuối cuộc đời còn gì để tiếc?	07
2. Thân phận con người, viết về Diệp Sú	13
3. Tạ ơn Trời, cảm ơn đời	17
4. Hậu quả của một cơn giận	20
5. Thay thái độ, đổi cuộc đời	27
6. Một lá thư	33
7. Đời là bể khổ, thái độ của chúng ta trước đau khổ	35
8. Tin vui về lễ rửa tội cho người lớn	39
9. Ta cứ tưởng trần gian là cõi thật	42
10. Hậu quả của ly dị	47
11. Lời trần tình cuối năm	54
12. Cuối cùng rồi ai cũng phải chết	55
13. Lại nói về chuyện chia tay	60
14. Sự bình an của Chúa	66
15. Viết vài hàng cho ngày đầu năm 2019	70
16. Quyền lực và tiền bạc có đem lại hạnh phúc	76
17. Khi một xã hội vô pháp, vô thiên	82
18. Các bà vợ của vài vĩ nhân	90
19. Suy nghĩ từ đại dịch viêm phổi Vũ Hán	94
20. Nước Mỹ nơi tôi đang sống	98
21. Đức Khiêm Nhường và Sự Kiêu Ngạo	103
22. Bức thơ cũ gửi anh Dương Văn Long	109
23. Suy nghĩ về cuộc bầu cử Tổng Thống Mỹ vừa qua	115
24. Ý nghĩa và niềm vui trong cuộc sống	117
25. Vấn tất nền chính trị nước Mỹ	121
26. Thân phận con người trong đại dịch virus corona	123

27. Thời kỳ đã mãn và Triều Đại Thiên Chúa đã đến gần	125
28. Muôn ngàn đời Chúa vẫn trọn tình thương	127
29. Chấp nhận cuộc đời	130
30. Thơ cho H. than phiền về sự vô ơn của bạn bè	136
31. Câu chuyện thường ngày	140
32. Lời cảm ơn đọc trong buổi lễ phát tang	143
33. Về sự ra đi của con trai	145
34. Lời chia buồn trong đám tang anh Lê Văn Đức	152
35. Linh hồn sẽ đi về đâu sau khi ta chết?	155
36. Lời nhắn nhủ cho con gái sắp về nhà chồng	157
37. Lời dặn dò con trai và dâu trong lễ cưới	162
38. Tám mối phúc thật là gì?	164
39. Cảm nghiệm về ân sủng của Đức Mẹ Maria	168
40. Viết về Giáo sư Trần Văn Trạm	172
41. Yêu Thương và Tha Thứ	175
42. Đọc sách “Ý nghĩa Sự Đau Khổ” của LM. Nguyễn Văn Tuyên DCCT	177
43. Sống như ngày hôm nay là ngày cuối cùng trong cuộc đời	181
44. Đọc “Nhật Ký Lòng Thương Xót Chúa nơi Linh hồn tôi”	185
45. Bài viết phân ưu rất cảm động và có nhiều ý nghĩa	189
46. Vài suy nghĩ về tuổi 80	191
47. Tạ ơn Thiên Chúa trong mọi hoàn cảnh	195
48. Làm sao “Vui để đợi chết”	200
49. Lời nguyện của một dân tộc	203
50. Thơ của ông nội gửi cho cháu nội	207
51. Vài điều trông thấy	208
52. Tin vui cộng đồng công giáo	218
53. Thiên đàng Vĩnh Cửu là gì?	220
54. Qua rồi một giấc mơ	225
55. Vài kỷ niệm về Trường Trung Học Cần Giuộc	228

Tác giả giữ bản quyền

Muốn có sách xin liên lạc:
Phùng Văn Phụng
13543 Clarewood Dr
Houston, TX 77083
Điện Thoại: 281-772-7585
Email: Rogerphung42@yahoo.com

